



# Tematski prikaz

## Razvrstavanje robe u carinsku tarifu



## Predgovor

Europska unija obuhvaća carinsku uniju koja pokriva svu trgovinu robom. Ona se sastoji od dvaju glavnih dijelova. S jedne strane, njome se među državama članicama predviđa zabrana uvoznih i izvoznih carina kao i svih davanja s istovrsnim učinkom, kako u pogledu proizvoda podrijetlom iz država članica tako i u pogledu proizvoda podrijetlom iz trećih zemalja koji se nalaze u slobodnom prometu u državama članicama. S druge strane, ona zahtijeva usvajanje zajedničke carinske tarife u odnosima s trećim zemljama.

Potonja obuhvaća kombiniranu nomenklaturu (u daljnjem tekstu: KN) na temelju koje se sva uvezena ili izvezena roba može povezati s određenim tarifnim brojevima. To je predmet postupka tarifnog razvrstavanja.

Budući da iznos carina koje trebaju naplatiti carinska tijela država članica ovisi o tarifnom razvrstavanju dotičnog proizvoda i da prihod od tih carina čini vlastita sredstva Unije, razvrstavanje robe u carinsku tarifu od posebne je važnosti kako sa stajališta zaštite financijskih interesa Unije tako i sa stajališta interesa predmetnih gospodarskih subjekata.

Međutim, taj postupak može dovesti do brojnih poteškoća, osobito kada se odnosi na složenu robu. Kako bi se na taj problem odgovorilo u skladu sa zahtjevima koji su svojstveni načelu pravne sigurnosti, na europskoj je razini uspostavljen jedan pravni sustav<sup>1</sup>.

Europski sustav tarifnog razvrstavanja temelji se na Harmoniziranom sustavu nazivlja i brojčanog označavanja robe (u daljnjem tekstu: HS), koji je izradila Svjetska carinska organizacija (u daljnjem tekstu: WCO) i koji je uspostavljen međunarodnom konvencijom o Harmoniziranom sustavu nazivlja i brojčanog označavanja robe (u daljnjem tekstu: Konvencija o HS-u) sklopljenom u Bruxellesu 14. lipnja 1983. i odobrenom, s Protokolom o njezinim izmjenama od 24. lipnja 1986., u ime Europske ekonomske zajednice Odlukom 87/369<sup>2</sup>.

Na temelju članka 3. stavka 1. Konvencije o HS-u, svaka se ugovorna strana obvezuje uskladiti svoje carinske tarifne i statističke nomenklature s HS-om, koristiti sve njegove tarifne brojeve i podbrojeve, kao i pripadajuće oznake, bez dodavanja ili preinaka, i slijediti brojčani niz navedenog sustava. Svaka ugovorna strana obvezuje se također primijeniti opća pravila za tumačenje HS-a kao i sve napomene za odsjeke, poglavlja i podbrojeve HS-a, te da im neće preinačiti opseg. WCO odobrava, pod uvjetima

<sup>1</sup> Europski sustav razvrstavanja robe sastoji se od dvaju dijelova, odnosno KN-a i integrirane tarife Europske unije (TARIC), koju je utvrdila Komisija, u kojoj se pružaju informacije o odgovarajućim carinskim stopama i drugim mjerama koje se primjenjuju na određenu robu u Uniji i koja se sastoji od osmeroznamenkaste oznake KN-a dopunjene dodatnim dvjema znamenkama.

<sup>2</sup> Odluka Vijeća 87/369/EEZ od 7. travnja 1987. o sklapanju Međunarodne konvencije o Harmoniziranom sustavu nazivlja i brojčanog označavanja robe i Protokola o izmjenama te Konvencije (SL 1987., L 198., str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 6., str. 3.).

određenima u članku 8. Konvencije o HS-u, napomene s objašnjenjem i mišljenja o razvrstavanju koja donosi Odbor HS-a.

Taj sustav, koji proizlazi iz Uredbe Vijeća br. 2658/87<sup>3</sup>, čiji se prilog redovito ažurira<sup>4</sup>, osobito kako bi se u njega umetnule nove dodatne oznake ili pododjeljci, obuhvaća opća pravila za tumačenje, napomene s objašnjenjem kao i uredbe o razvrstavanju koje je donijela Komisija. Stoga je na Sudu, u okviru izvršavanja njegovih nadležnosti, osigurati dosljednu primjenu navedenih pravila i akata. U tu svrhu, Sud je u okviru zahtjeva za prethodnu odluku koje su uputili nacionalni sudovi dužan pojasniti tumačenje općih pravila kojima se uređuje tarifno razvrstavanje kao i kriterija primjenjivih u tom području, pojasniti doseg tarifnih brojeva i podbrojeva KN-a te odlučiti o valjanosti uredbi o razvrstavanju koje je donijela Komisija.

Bez da sam provodi tarifno razvrstavanje predmetnog proizvoda, Sud je stoga pozvan pružiti svim zainteresiranim strankama sve korisne elemente kako bi se osiguralo pravilno razvrstavanje, pružajući, prema potrebi, relevantne podatke za izvršavanje nadležnosti koje pripadaju carinskim tijelima i nacionalnim sudovima u budućnosti.

Na taj je način Sud u više navrata imao priliku pojasniti elemente koje treba uzeti u obzir u svrhu razvrstavanja, kao što su namjena ili funkcija proizvoda, kao i tumačenje relevantnih pojmova za razvrstavanje proizvoda koji se sastoje od više sastavnih dijelova ili čine dio druge robe.

Svi ti elementi opsežne sudske prakse Suda, zbog složenosti i često visoke tehničke naravi ispitanih proizvoda, nužno doprinose važnosti uloge te sudske prakse u području razvrstavanja robe u carinsku tarifu.

Cilj je ovog tematskog prikaza pružiti pregled ključnih elemenata te sudske prakse. U tom pogledu valja naglasiti da se od Suda redovito traži da u prethodnom postupku odluči o pitanjima koja se, osim njihove pravne prirode, odnose na posebna znanstvena i tehnička pitanja u vezi s objektivnim značajkama i svojstvima predmetne robe. Slijedom toga, navodi iz sudske prakse Suda često se nalaze među razmatranjima i ocjenama svojstvenima određenoj robi. Stoga, kako bi se čitatelju omogućilo bolje razumijevanje činjeničnog i pravnog okvira svojstvenog svakoj od odabranih odluka, a da se pritom ne ugrozi razumljivost ovog tematskog prikaza u cjelini, ključni elementi sudske prakse Suda izneseni su u konkretnom kontekstu svake odluke i, koliko je to moguće, istaknuti u kurzivu.

<sup>3</sup> Uredba Vijeća (EEZ) br. 2658/87 od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL 1987., L 256, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2. svezak 12., str. 3.). Tom je uredbom uspostavljen KN, koji ispunjava zahtjeve ZCT-a, statistika vanjske trgovine Unije i drugih politika Unije u vezi s uvozom ili izvozom robe.

<sup>4</sup> Prilog I. Uredbi Vijeća br. 2658/87 zamijenjen je novim prilogom na temelju Provedbene uredbe Komisije (EU) 2021/1832 od 12. listopada 2021. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2021., L 385, str. 1.), koja je stupila na snagu 1. siječnja 2022.

## Popis pokrata

**ITA:** sporazum o trgovini proizvodima informacijske tehnologije

**CEN:** Europski odbor za normizaciju

**KN:** Kombinirana nomenklatura

**WCO:** Svjetska carinska organizacija

**WTO:** Svjetska trgovinska organizacija

**OTI:** obvezujuća tarifna informacija

**HS:** Harmonizirani sustav nazivlja i brojčanog označavanja robe

**ZCT:** Zajednička carinska tarifa

## Popis relevantnih akata

**Uredba Vijeća (EEZ) br. 2658/87** od 23. srpnja 1987. o tarifnoj i statističkoj nomenklaturi i o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL 1987., L 256, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2. svezak 12., str. 3.)

**Uredbe Komisije (EEZ) br. 3174/88** od 21. rujna 1988. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1988., L 298, str. 1.); **br. 548/89** od 28. veljače 1989. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 1989., L 60, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 12., str. 10.); **br. 812/89** od 21. ožujka 1989. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 1989., L 86, str. 25.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 8., str. 23.); **br. 2886/89** od 2. kolovoza 1989. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1989., L 282, str. 1.); **br. 2472/90** od 31. srpnja 1990. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1990., L 247, str. 1.); **br. 2587/91** od 26. srpnja 1991. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1991., L 259, str. 1.); **br. 2505/92** od 14. srpnja 1992. o izmjeni priloga I. i II. Uredbi br. 2658/87 (SL 1992., L 267, str. 1.) i **br. 2551/93** od 10. kolovoza 1993. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1993., L 241, str. 1.)

**Uredbe Komisije (EZ) br. 535/94** od 9. ožujka 1994. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1994., L 68, str. 15.); **br. 3115/94** od 20. prosinca 1994. o izmjenama priloga I. i II. Uredbe br. 2658/87 (SL 1994., L 345, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 178.); **br. 1165/95** od 23. svibnja 1995. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 1995., L 117, str. 15.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 8., str. 47.); **br. 3009/95** od 22. prosinca 1995. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1995., L 319, str. 1.); **br. 1734/96** od 9. rujna 1996. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1996., L 238, str. 1.); **br. 1196/97** od 27. lipnja 1997. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 1997., L 170, str. 13.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 14., str. 67.); **br. 1624/97** od 13. kolovoza 1997. o izmjeni Priloga I. Uredbi Komisije br. 2658/87 (SL 1997., L 224, str. 16.), **br. 1264/98** od 17. lipnja 1998. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 1998., L 175, str. 4.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 14., str. 93.); **br. 2261/98** od 26. listopada 1998. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1998., L 175, str. 4.); **br. 2518/98** od 23. studenoga 1998. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 1998. L 315, str. 3.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 14., str. 100.); **br. 2204/1999** od 12. listopada 1999. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 1999., L 278, str. 1.); **br. 2263/2000** od 13. listopada 2000. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2000., L 264, str. 1.); **br. 2031/2001** od 6. kolovoza 2001. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2001., L 279, str. 1.); **br. 1832/2002** od 1. kolovoza 2002. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2002., L 290, str. 1.); **br. 1789/2003** od 11. rujna 2003. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2003.,

L 281, str. 1.); **br. 1871/2003** od 23. listopada 2003. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2003., L 275, str. 5.); **br. 2344/2003** od 30. prosinca 2003. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2003., L 346, str. 38.); **br. 754/2004** od 21. travnja 2004. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 2004., L 118, str. 32.); **br. 1810/2004** od 7. rujna 2004. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2004., L 327, str. 1.); **br. 1719/2005** od 27. listopada 2005. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2005., L 286, str. 1.); **br. 400/2006** od 8. ožujka 2006. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 2006., L 70, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 14., str. 203.); **br. 1549/2006** od 17. listopada 2006. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2006., L 301, str. 1.); **br. 1214/2007** od 20. rujna 2007. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2007., L 286, str. 1.); **br. 1031/2008** od 19. rujna 2008. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2008., L 291, str. 1.); **br. 948/2009** od 30. rujna 2009. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2009., L 287, str. 1.) i **br. 1051/2009** od 3. studenoga 2009. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 2009., L 290, str. 56.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 14., str. 283.)

**Uredbe Komisije (EU) br. 861/2010** od 5. listopada 2010. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2010., L 284, str. 1.) i **br. 1006/2011** od 27. rujna 2011. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2011., L 282, str. 1.)

**Provedbene uredbe Komisije (EU) br. 620/2011** od 24. lipnja 2011. o izmjeni Uredbe br. 2658/87 (SL 2011., L 166, str. 16.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 16., str. 304.); **br. 727/2012** od 6. kolovoza 2012. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 2012., L 213, str. 5.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 21., str. 2803.); **br. 927/2012** od 9. listopada 2012. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2012., L 304, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 23., str. 3.); **br. 1001/2013** od 4. listopada 2013. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2013., L 290, str. 1.); **br. 113/2014** od 4. veljače 2014. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 2014., L 38, str. 20.); **br. 1101/2014** od 16. listopada 2014. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2014., L 312, str. 1.); **br. 1212/2014** od 11. studenoga 2014. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 2014., L 329, str. 3.); **2015/1754** od 6. listopada 2015. o izmjeni Priloga I. Uredbi br. 2658/87 (SL 2015., L 285, str. 1.) i **2016/1140** od 8. srpnja 2016. o razvrstavanju određene robe u kombiniranu nomenklaturu (SL 2016., L 189, str. 1.)

**Uredbe Vijeća (EEZ) br. 950/68** od 28. lipnja 1968. o Zajedničkoj carinskoj tarifi (SL 1968., L 172, str. 1.); **br. 1/71** od 17. prosinca 1970. o izmjeni Uredbe br. 950/68 (SL 1971., L 1, str. 1.); **br. 3400/84** od 27. studenoga 1984. o izmjeni Uredbe br. 950/68 (SL 1984., L 320, str. 1.) i **br. 750/87** od 16. ožujka 1987. o izmjeni Uredbe br. 950/68 (SL 1987., L 76, str. 1.)

**Uredba Vijeća (EEZ) br. 2913/92** od 12. listopada 1992. o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1992., L 302, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 2., str. 110.)

**Uredba Komisije (EEZ) br. 2454/93** od 2. srpnja 1993. o utvrđivanju odredaba za provedbu Uredbe Vijeća (EEZ) br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice (SL 1993., L 253, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 1., str. 3.)

**Uredba (EZ) br. 82/97** Europskog parlamenta i Vijeća od 19. prosinca 1996. o izmjeni Uredbe br. 2913/92 (SL 1997., L 17, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 17., str. 80.)

**Uredba Komisije (EZ) br. 12/97** od 18. prosinca 1996. o izmjeni Uredbe br. 2454/93 (SL 1997., L 9, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 2., svezak 10., str. 15.)

**Uredba (EU) br. 952/2013** Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije (SL 2013., L 269, str. 1.)

**Uredba Vijeća (EZ) br. 1601/2001** od 2. kolovoza 2001. o uvođenju konačne antidampinške pristojbe i konačnoj naplati privremene antidampinške pristojbe uvedene na uvoz određene željezne ili čelične užadi i kabela podrijetlom iz Češke, Rusije, Tajlanda i Turske (SL 2001., L 211, str. 1.)

**Direktiva Vijeća 92/83/EEZ** od 19. listopada 1992. o usklađivanju struktura trošarina na alkohol i alkoholna pića (SL 1992., L 316, str. 21.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 2., str. 8.)

**Direktiva Vijeća 2008/118/EZ** od 16. prosinca 2008. o općim aranžmanima za trošarine i o stavljanju izvan snage Direktive 92/12/EEZ (SL 2009., L 9, str. 12.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 9., svezak 2., str. 174.)

**Direktiva 98/70/EZ** Europskog parlamenta i Vijeća od 13. listopada 1998. o kakvoći benzinskih i dizelskih goriva i izmjeni Direktive Vijeća 93/12/EEZ (SL 1998., L 350, str. 58.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 61., str. 59.)

**Direktiva Vijeća 93/42/EEZ** od 14. lipnja 1993. o medicinskim proizvodima (SL 1993., L 169, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 53., str. 5.)

**Direktiva 2001/83/EZ** Europskog parlamenta i Vijeća od 6. studenoga 2001. o zakoniku Zajednice o lijekovima za humanu primjenu (SL 2001., L 311, str. 67.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 56., str. 27.), kako je izmijenjena Direktivom 2011/62/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 8. lipnja 2011. (SL 2011., L 174, str. 74.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 13., svezak 64., str. 244.)

**Direktiva Komisije 2014/77/EU** od 10. lipnja 2014. o izmjeni priloga I. i II. Direktivi 98/70/EZ (SL 2014., L 170, str. 62.)

## Sadržaj

PREGOVOR.....	3
POPIS POKRATA .....	5
POPIS RELEVANTNIH AKATA .....	6
I. OPĆA RAZMATRANJA O PRIRODI I OPSEGU FUNKCIJA KOJE PRIPADAJU SUDU UNIJE I O RELEVANTNIM KRITERIJIMA ZA OCJENU.....	10
II. NAČELA PRIMJENJIVA NA RAZVRSTAVANJE U CARINSKU TARIFU .....	17
1. Sadržaj i doseg općih pravila za tumačenje.....	17
1.1. Opće pravilo 1. – važnost naziva tarifnih brojeva i podbrojeva, kao i teksta naslova KN-a.....	17
1.2. Opće pravilo 2. točke (a) i (b) – načela koja se primjenjuju na proizvode, ovisno o njihovom stupnju dovršenosti ili cjelovitosti, i na materijale, ovisno o njihovoj uporabi.....	19
1.3. Opće pravilo 3. točke (a) do (c) – načela primjenjiva na mješavine ili složenu robu koji se mogu razvrstati u više tarifnih brojeva.....	21
1.4. Opća pravila 4. do 6. – osnovno pravilo, posebno pravilo koje se primjenjuje na određene spremnike, pravilo o usporedbi podbrojeva .....	29
2. Kriteriji za razvrstavanje .....	32
2.1. Objektivne značajke i svojstva proizvoda.....	32
2.2. Namjena proizvoda.....	42
2.3. Uporaba proizvoda.....	48
2.4. Funkcija proizvoda.....	54
1. Napomene s objašnjenjem .....	60
1.1. Napomene s objašnjenjem WCO-a.....	60
1.2. Napomene s objašnjenjem Komisije .....	65
2. Uredbe o razvrstavanju u carinsku tarifu koje je donijela Komisija.....	70
3. Mišljenja o razvrstavanju i obvezujuće tarifne informacije.....	79
3.1. Mišljenja o razvrstavanju WCO-a i Odbora za Carinski zakonik .....	79
3.2. Obvezujuće tarifne informacije .....	82
4. Drugi pravno obvezujući akti.....	90

## I. Opća razmatranja o prirodi i opsegu funkcija koje pripadaju sudu Unije i o relevantnim kriterijima za ocjenu

Presuda od 7. svibnja 1991., Post (C-120/90, [EU:C:1991:196](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Proizvod koji sadržava 76,6 % bjelančevina, 5 % laktoze i 2,1 % masti bez prepoznatljivog šećera, dobiven ultrafiltracijom – Razvrstavanje u tarifni broj 0404 90 33 kombinirane nomenklature“*

U predmetu u kojem je donesena ova presuda Sud je bio pozvan odgovoriti na pitanje treba li prah pod nazivom „proteinski koncentrat sirutke 75 %“, dobiven ultrafiltracijom iz sirutke i koji sadržava 76,6 % bjelančevina, 2,1 % masti i 5 % laktoze, bez šećera koji se može otkriti, razvrstati u podbroj 0404 90 33 ZCT-a<sup>5</sup>, „proizvodi koji se sastoje od prirodnih sastojaka mlijeka“, ili je taj proizvod obuhvaćen „sirutkom“ iz podbroja 0404 10 11 ZCT-a.

Uvodno, Sud podsjeća na to da se, prema ustaljenoj sudskoj praksi, odlučujući kriterij za tarifno razvrstavanje robe mora načelno tražiti u njezinim objektivnim značajkama i svojstvima, kako su definirane u tekstu tarifnih brojeva i podbrojeva ZCT-a i napomenama odsjeka ili poglavlja.

U tom pogledu Sud utvrđuje da se podbrojevi 0404 10 i 0404 90 ZCT-a odnose na dvije skupine proizvoda, naslovljene, s jedne strane, „sirutka [...]“ (podbroj 0404 10) i, s druge strane, „proizvodi koji se sastoje od prirodnih sastojaka mlijeka“ (podbroj 0404 90). Nadalje, ističe da napomene s objašnjenjem pojašnjavaju da se sirutka u smislu tarifnog broja 0404 ZCT-a sastoji od prirodnih sastojaka koji preostaju kada se masti i kazein uklone iz mlijeka. U skladu s tim napomenama s objašnjenjem, sirutka se može djelomično delaktirati ili demineralizirati i može biti koncentrirana.

Stoga Sud zaključuje da valja usporediti udio laktoze sadržane u sirutki i u proizvodu kao što je onaj u glavnom postupku, kako bi se ocijenilo može li se potonji smatrati djelomično delaktiranom sirutkom u smislu napomena s objašnjenjem.

Osim toga, Sud upućuje na svoju sudsku praksu prema kojoj proizvod, kako bi ga se moglo razvrstati u određeni podbroj ZCT-a, mora sadržavati ključne sastavne dijelove osnovnog proizvoda i njegov sastav ne smije se bitno razlikovati od sastava osnovnog proizvoda. Sud utvrđuje da to nije slučaj s proteinskim koncentratom sirutke 75 % poput onoga o kojem je riječ pred nacionalnim sudom, s obzirom na to da, s jedne strane, udio laktoze u tom proizvodu predstavlja samo oko jednu četrnaestinu količine koja se obično nalazi u sirutki u prahu i, s druge strane, zbog gotovo potpunog uklanjanja laktoze, udjeli drugih sastavnih dijelova sirutke također su bitno promijenjeni.

<sup>5</sup> ZCT koji se nalazi u Prilogu I. Uredbi br. 950/68, u verziji koja proizlazi iz Priloga Uredbi br. 3174/88

Na temelju tih razmatranja Sud je odlučio da proizvod poput onoga u glavnom postupku ne može biti obuhvaćen podbrojem 0404 10 ZCT-a jer više ne posjeduje bitne značajke osnovnog proizvoda „sirutka“.

Suprotno tomu, Sud utvrđuje da proteinski koncentrat kao što je onaj o kojem je riječ u glavnom postupku ima objektivna značajke definirane tekstem podbroja 0404 90 33.

Sud naglašava da taj zaključak potvrđuje činjenica da je Odbor za nomenklaturu Vijeća za carinsku suradnju odlučio razvrstati izmijenjenu sirutku u podbroj 0404 90 ZCT-a. S druge strane, činjenica da je Odbor za nomenklaturu istaknuo kako smatra da bi u budućnosti bilo poželjno izmijeniti nomenklaturu kako bi se sirutka grupirala u podbroj 0404 10 ZCT-a i da će se to stajalište ubuduće prenijeti u zakonodavstvo Unije nije relevantna za tumačenje trenutne verzije ZCT-a. Isto tako, ni terminologija koja se navodno upotrebljava kod predmetnih gospodarskih subjekata ni moguća različita primjena propisa u određenim državama članicama ne mogu utjecati na tumačenje ZCT-a.

Tako je Sud presudio da proizvod poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku treba razvrstati u podbroj 0404 90 33, „proizvodi koji se sastoje od prirodnih sastojaka mlijeka“ iz ZCT-a, kako taj podbroj proizlazi iz priloga Uredbi br. 3174/88. Naime, takav proizvod, koji više nema bitne značajke sirutke, ne može biti obuhvaćen podbrojem 0404 10 „sirutka, neovisno je li koncentrirana ili sadrži dodani šećer ili druga sladila ili ne“.

### Presuda od 15. studenoga 2012., *Kurcums Metal* (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Hibridni kabeli ‚Taifun‘ proizvedeni u Rusiji, koji se sastoje od polipropilena i čelične žice – U-stezaljke sa zaobljenim krajevima povezanim klinovima – Antidampinške pristojbe na uvoz određenih željeznih ili čeličnih kabela koji potječu iz Češke Republike, Rusije, Tajlanda i Turske“*

Društvo Kurcums Metal tijekom 2007. iz Rusije je u Latviju uvezlo kabele proizvedene od hibridnih materijala, namijenjene proizvodnji ribolovnog materijala kao što su povlačne mreže (koće), radi njihova puštanja u slobodan promet. Stezaljke za užad koje je uvezao Kurcums Metal imaju oblik spajalica sa zaobljenim krajevima, koji su povezani zavrtnim klinom.

Tijekom inspekcije, latvijska porezna uprava smatrala je, na temelju općeg pravila 3. točke (b) za tumačenje KN-a, da su kabeli o kojima je riječ obuhvaćeni podbrojem 7312 10 98 KN-a, s obzirom na to da im, iako se sastoje od više materijala, odnosno čelika i polipropilena, bitne značajke, odnosno čvrstoću i težinu, daje čelik. Što se tiče stezaljki, one su, prema mišljenju te uprave, obuhvaćene podbrojem 7326 90 98 KN-a, s obzirom na to da nemaju vrhove ni rubove i nemaju obilježja „spajalica“.

Stoga je Kurcums Metal bio prisiljen platiti konačne antidampinške pristojbe, uvozne carine i porez na dodanu vrijednost, uz zatezne kamate i novčanu kaznu.

Društvo Kurcums Metal podnijelo je tužbu za poništenje te odluke, koja je odbijena kako u prvostupanjskom tako i u žalbenom postupku.

Odlučujući o žalbi u kasacijskom postupku u tom predmetu, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud treba li podbroj 5607 49 11 KN-a<sup>6</sup> tumačiti na način da su kabeli poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koji se sastoje kako od polipropilena tako i od pocinčanih čeličnih žica, kao takvi obuhvaćeni tim podbrojem.

U tom pogledu Sud primjećuje da iz teksta podbrojeva 5607 49 11 i 7312 10 98 proizlazi da kabeli poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku kao takvi nisu obuhvaćeni ni podbrojem 5607 49 11 ni podbrojem 7312 10 98 KN-a. Naime, oni se sastoje kako od polipropilena tako i od pocinčanih čeličnih žica, pri čemu su ta dva materijala kombinirana na način da zajedno čine predmetne kabele. U tim okolnostima ti kabeli, kao takvi, nisu ni polipropilenski konopi ili užad ni čelični kabeli.

Slijedom toga, Sud je odgovorio da podbroj 5607 49 11 KN-a treba tumačiti na način da kabeli poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koji se sastoje kako od polipropilena tako i od pocinčanih čeličnih žica, kao takvi nisu obuhvaćeni tim podbrojem.

Osim toga, sud koji je uputio zahtjev želio je znati treba li članak 1. Uredbe br. 1601/2001 tumačiti na način da su kabeli poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, pod pretpostavkom da su obuhvaćeni tarifnim podbrojem 7312 10 98 KN-a, obuhvaćeni područjem primjene te odredbe.

Nakon što je podsjetio na područje primjene članka 1. Uredbe br. 1601/2001, Sud je utvrdio da su kabeli, ako su obuhvaćeni podbrojem 7312 10 98 KN-a, posljedično obuhvaćeni i navedenim područjem primjene.

Što se tiče razlike između verzije članka 1. Uredbe br. 1601/2001 na latvijskom jeziku i drugih jezičnih verzija te odredbe, koje, za razliku od latvijske jezične verzije, sve spominju podbroj 7312 10 99 KN-a, u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 2263/2000, Sud podsjeća na to da formulacija upotrijebljena u jednoj od jezičnih verzija odredbe prava Unije ne može služiti kao jedina osnova za tumačenje te odredbe niti joj se u tom pogledu može dati prednost u odnosu na druge jezične verzije. Takav pristup, naime, ne bi bio u skladu sa zahtjevom ujednačene primjene prava Unije. U slučaju razlika između jezičnih verzija, predmetna odredba mora se stoga tumačiti s obzirom na opću strukturu i svrhu propisa kojeg je ona dio.

Uzimajući u obzir opću strukturu članka 1. Uredbe br. 1601/2001, Sud primjećuje da samo izostavljanje upućivanja u latvijskoj jezičnoj verziji navedene odredbe na podbroj

---

<sup>6</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1549/2006

7312 10 99 KN-a u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 2263/2000, što je propust koji očito predstavlja pogrešku u tekstu, ne omogućuje tumačenje te iste odredbe na način da iz njezina područja primjene isključuje uvoz iz Rusije kabela poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku u Latviju, pod pretpostavkom da su oni obuhvaćeni podbrojem 7312 10 98 KN-a.

Sud koji je uputio zahtjev također je pitao Sud treba li podbroj 7317 00 90 KN-a tumačiti na način da su U-stezaljke sa zaobljenim krajevima povezanim klinovima, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, obuhvaćene tim podbrojem.

Što se tiče tog pitanja, Sud ističe da se podbroj 7317 00 90 KN-a primjenjuje, u skladu s tekstem broja 7317 00 KN-a, na čavle, čavlice, pribadače za ploče, valovite čavle, spajalice (klamerice) i slične proizvode od lijevanog željeza, željeza ili čelika.

Međutim, prema mišljenju Suda, takvi proizvodi imaju šiljate krajeve. To nije slučaj s U-stezaljkama sa zaobljenim krajevima povezanim klinovima, kao što su one o kojima je riječ u glavnom postupku. Slijedom toga, Sud je odgovorio niječno.

### Presuda od 20. studenoga 2014., Rohm Semiconductor (C-666/13, [EU:C:2014:2388](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija – Tarifno razvrstavanje – Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifni brojevi 8541 i 8543 – Moduli za prijenos i prijam podataka na kratkoj udaljenosti – Podbrojevi 8543 89 95 i 8543 90 80 – Pojam „dijelovi strojeva i električnih aparata”*

U predmetu u kojem je donesena ova presuda sud koji je uputio zahtjev svojim je prvim pitanjem pitao treba li KN tumačiti na način da se moduli koji se, svaki pojedinačno, sastoje od međusobno povezanih svjetleće diode, jedne fotoosjetljive diode i više drugih poluvodičkih elemenata te koji se mogu koristiti kao odašiljači/prijamnici infracrvenih zraka kada primaju električno napajanje od aparata u koje su ugrađeni razvrstavaju u tarifni broj 8541 ili 8543 KN-a<sup>7</sup>.

Prije svega, Sud podsjeća na to da iz ustaljene prakse Suda proizlazi da se zadaća Suda, kada mu je upućen zahtjev za prethodnu odluku u području tarifnog razvrstavanja, sastoji u tome da nacionalnom sudu pojasni kriterije provedba kojih će mu omogućiti pravilno razvrstavanje predmetnih proizvoda u KN-u, a ne u tome da sam provodi to razvrstavanje. Međutim, da bi sudu koji je uputio zahtjev dao koristan odgovor, Sud mu može, u duhu suradnje s nacionalnim sudovima, dati sve upute koje smatra potrebnima.

Zatim, Sud upućuje na svoju sudsku praksu prema kojoj se ključni kriterij za tarifno razvrstavanje robe općenito mora tražiti u objektivnim značajkama i svojstvima robe, određenima sadržajem broja KN-a i napomenama odsjeka ili poglavlja. Naposljetku, Sud

<sup>7</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1832/2002

dodaje da napomene s objašnjenjem uz KN Komisije i HS-a znatno pridonose tumačenju dosega različitih tarifnih brojeva, iako nemaju obvezujuću pravnu snagu.

Nakon tih uvodnih razmatranja, Sud pojašnjava da iz podrednosti tarifnog broja 8543 proizlazi da se on primjenjuje na stroj ili električni aparat samo ako ima posebnu funkciju i ako ga se ne može razvrstati u druge podbrojeve poglavlja 85. KN-a.

Stoga, budući da, s jedne strane, moduli koji se koriste za prijenos i prijam podataka na kratkoj udaljenosti u interakciji s drugim elektroničkim alatima putem infracrvenih zraka imaju posebnu funkciju i, s druge strane, da su ti moduli, od kojih je svaki sastavljen međusobnim povezivanjem spoja jedne svjetleće diode, jedne fotoosjetljive diode i više drugih poluvodičkih elemenata i koji su namijenjeni ugradnji u druge aparate od kojih dobivaju električno napajanje, od svih tarifnih brojeva poglavlja 85. KN-a, uključeni samo u tarifni broj 8543, navedeni se moduli razvrstavaju u taj potonji tarifni broj.

Svojim drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti je želio znati treba li KN tumačiti na način da moduli ugrađeni u aparate za čiji mehanički ili električni rad nisu neophodni ne predstavljaju dijelove u smislu podbroja 8543 90 80 KN-a, već se razvrstavaju u podbroj 8543 89 95 KN-a.

Kao prvo, Sud podsjeća na to da pojam „dijelovi” u smislu napomene 2. odsjeka XVI. KN-a nije definiran tom nomenklaturom i da je Sud pokušao dati tom pojmu jedinstvenu definiciju koja je zajednička za sva poglavlja KN-a.

Kao drugo, Sud utvrđuje da iz njegove sudske prakse proizlazi da pojam „dijelovi” podrazumijeva postojanje cjeline za čije su funkcioniranje oni neophodni.

U skladu s time, kako bi se neki proizvod moglo smatrati „dijelom”, nije dovoljno dokazati da bez tog proizvoda stroj ne može udovoljiti potrebama za koje je namijenjen. Potrebno je još i dokazati da mehanički ili električni rad stroja o kojem je riječ ovisi o spomenutom proizvodu.

Stoga je Sud presudio da moduli poput onih iz glavnog postupka nisu dijelovi u smislu podbroja 8543 90 80 KN-a, nego su obuhvaćeni podbrojem 8543 89 95 navedene nomenklature.

**Presuda od 15. prosinca 2016., LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Kombinirana nomenklatura – Razvrstavanje robe – Prehrambeni dodaci koji spadaju u tarifni broj 2106 – Aktivni sastojak kao osnovni sastojak – Moguće razvrstavanje u poglavlje 30. kombinirane nomenklature – Predstavljanje i prodaja proizvoda kao lijekova”*

U ovom je predmetu od Suda zatraženo da se izjasni, među ostalim, o tumačenju KN-a s obzirom na druge akte Unije. Posebno, svojim trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev

je pitao treba li tarifni broj 3004 KN-a<sup>8</sup> tumačiti na način da se u taj tarifni broj treba automatski razvrstati proizvode koji spadaju u pojam „lijek“ u smislu Direktive 2001/83.

Najprije, Sud pojašnjava da iz uvodnih izjava 2. do 5. Direktive 2001/83 proizlazi da je cilj te direktive osigurati približavanje nacionalnih propisa o lijekovima i time osigurati ostvarenje osnovnog cilja zaštite zdravlja ljudi. Stoga razvrstavanje proizvoda u državi članici kao lijeka u smislu Direktive 2001/83 ne zahtijeva da druga država članica razvrsta isti proizvod kao lijek u smislu drugih instrumenata prava Unije.

Osim toga, iz osme uvodne izjave Uredbe br. 2658/87 proizlazi da svaka država članica treba tumačiti odredbe KN-a na isti način.

Usto, iz teksta članka 1. Direktive 2001/83 proizlazi da je lijek u smislu te direktive, s jedne strane, svaka tvar ili kombinacija tvari prikazana sa svojstvima liječenja ili sprečavanja bolesti kod ljudi i, s druge strane, svaka tvar ili kombinacija tvari koja se može upotrijebiti ili primijeniti na ljudima u svrhu obnavljanja, ispravljanja ili prilagodbe fizioloških funkcija farmakološkim, imunološkim ili metaboličkim djelovanjem ili za postavljanje medicinske dijagnoze.

Stoga navedena definicija ne zahtijeva da proizvodi iz te definicije obavezno ispunjavaju uvjet razvrstavanja u poglavlje 30. KN-a, to jest da imaju jasno određenu terapijsku ili profilaktičnu svrhu, da su im učinci usmjereni na točno određene funkcije ljudskog organizma ili da su prikladni za primjenu u sprečavanju ili liječenju bolesti ili slabosti. Naime, Direktivom 2001/83 žele se postići drugačiji ciljevi nego KN-om.

Stoga je Sud presudio da tarifni broj 3004 KN-a treba tumačiti na način da u njega ne treba automatski razvrstati proizvode koji potpadaju pod pojam „lijek“ u smislu Direktive 2001/83.

### Presuda od 20. rujna 2018., 2M-Locatel (C-555/17, [EU:C:2018:746](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EEZ) br. 2658/87 – Carinska unija i Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Podbrojevi 8528 71 13 i 8528 71 90 – Aparat koji može primati, dekodirati i obrađivati televizijske signale koji se uživo prenose internetskom tehnologijom“*

Društvo 2M-Locatel je, u razdoblju između 2007. i 2010., uvezilo iz Kine set-top kutije IPTV, koje ne mogu primati, dekodirati i obrađivati televizijske signale koji se prenose antenama, kabelskom televizijom ili satelitom. Te set-top kutije imaju ugrađen uređaj za Ethernet te sadržavaju „modem“ u smislu KN-a. Prilikom uvoza ta je roba deklarirana pod podbrojem 8528 71 13 KN-a te je potom puštena u slobodan promet oslobođena od carine.

<sup>8</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1006/2011

Međutim, dansko porezno i carinsko tijelo, s obzirom na to da je smatralo da bi ta roba trebala biti razvrstana u podbroj 8528 71 90 KN-a jer nema ugrađen „video prijamnik (tuner)” u smislu KN-a, izdalo je nalog za naplatu kojim je odredilo *a posteriori* naplatu carine na uvoz, uvećane za kamate.

Danska porezna komisija, postupajući povodom prigovora društva 2M-Locatel, izmijenila je tu odluku i poništila nalog za naplatu s obrazloženjem da su te set-top kutije IPTV obuhvaćene podbrojem 8528 71 13 KN-a. Ministarstvo za poreze i trošarine podnijelo je tužbu protiv te odluke koja je usvojena presudom od 15. srpnja 2015.

Društvo 2M-Locatel uložilo je žalbu protiv te presude pred sudom koji je uputio zahtjev za prethodnu odluku.

Budući da je osobito imao dvojbe u pogledu nepostojanja definicije pojma „video prijamnik (tuner)” u KN-u, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud treba li KN<sup>9</sup> tumačiti na način da aparate, poput set-top kutija IPTV o kojima je riječ u glavnom postupku, treba razvrstati u podbroj 8528 71 13 KN-a ili u njegov podbroj 8528 71 90.

Što se tiče nepostojanja predmetne definicije u smislu podbroja 8528 71 KN-a, Sud podsjeća na to da značenje i doseg pojmova koje pravo Unije ni na koji način ne definira treba utvrditi u skladu s njihovim uobičajenim značenjem u svakodnevnom govoru, uzimajući u obzir kontekst u kojem se oni koriste i ciljeve koje se želi postići propisima čiji su oni dio.

Tako je „video tuner” ili „televizijski prijamnik”, u uobičajenom smislu tih pojmova, aparat koji televizijske signale visoke frekvencije pretvara u signale koje mogu upotrijebiti aparati za videosnimanje ili reprodukciju ili monitori, i koji usto omogućava odabir televizijskih signala emitiranih na određenoj frekvenciji. Osim toga, prema mišljenju Suda, tu definiciju potvrđuju i napomene s obrazloženjem KN-a na snazi na dan uvoza o kojima je riječ u glavnom postupku.

Iz prethodnih razmatranja proizlazi to da, kako bi se aparat mogao razvrstati u podbrojeve 8528 71 11 do 8528 71 19 KN-a, on mora imati ugrađen video prijamnik (tuner), ili „televizijski prijamnik”, odnosno aparat koji omogućuje uključivanje na posebne kanale ili noseće frekvencije i koji televizijske signale visoke frekvencije pretvara u signale koje mogu upotrijebiti aparati za videosnimanje ili reprodukciju ili monitori.

U tom kontekstu Sud dodaje da stavak 2. ITA-e ne dovodi u pitanje to tumačenje<sup>10</sup>. Točno je da iz ustaljene sudske prakse Suda proizlazi da nadređenost međunarodnih sporazuma koje je Unija zaključila nad odredbama sekundarnog zakonodavstva Unije zahtijeva da se potonje što je više moguće tumači u skladu s tim sporazumima.

<sup>9</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1549/2006

<sup>10</sup> Sporazum o trgovini proizvodima informacijske tehnologije (ITA), koji se sastoji od ministarske izjave o trgovini proizvodima informacijske tehnologije usvojene 13. prosinca 1996. prilikom prve konferencije WTO-a u Singapuru, i njezinih priloga i dodataka

Međutim, u ovom predmetu Sud utvrđuje da takvo tumačenje, koje podrazumijeva to da se utvrdi da set-top kutije s komunikacijskom funkcijom treba razvrstati u podbroj 8528 71 13 KN-a i kada ne omogućuju uključivanje na posebne kanale ili noseće frekvencije i kada televizijske signale visoke frekvencije ne pretvaraju u signale koje mogu upotrijebiti aparati za videosnimanje ili reprodukciju ili monitori, nije moguće jer bi ono bilo suprotno tekstu KN-a i stoga volji zakonodavca Unije.

Usto, Sud podsjeća da sud Unije ne može izvršiti nadzor zakonitosti akata Unije u vezi s pravilima Svjetske trgovinske organizacije (WTO) za razdoblje prije dana isteka razumnog roka dodijeljenog Uniji, u skladu s Dogovorom o pravilima i postupcima za rješavanje sporova, za usklađivanje s preporukama ili odlukama tijela WTO-a za rješavanje sporova, jer bi se uskratio koristan učinak dodjeljivanju takvog roka.

Međutim, razuman rok koji je tijelo WTO-a za rješavanje sporova dodijelilo Uniji za provođenje tih izvješća istekao je 30. lipnja 2011. te ih je Komisija uzela u obzir donoseći Provedbenu uredbu br. 620/2011, koja je stupila na snagu 1. srpnja 2011. i nema nikakav retroaktivni učinak.

U takvoj situaciji se valjanost Uredbe br. 1549/2006 u svakom slučaju ne može dovesti u pitanje jer ona set-top kutije s komunikacijskom funkcijom bez televizijskog prijarnika razvrstava u podbroj 8528 71 90 KN-a.

U konačnici Sud presuđuje da aparate koji mogu primati, dekodirati i obrađivati televizijske signale koji se uživo prenose internetskom tehnologijom treba razvrstati u podbroj 8528 71 90 KN-a, pod uvjetom da nemaju ugrađen video prijarnik (tuner), ili „televizijski prijarnik“, a što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.

## II. Načela primjenjiva na razvrstavanje u carinsku tarifu

### 1. Sadržaj i doseg općih pravila za tumačenje

#### 1.1. Opće pravilo 1. – važnost naziva tarifnih brojeva i podbrojeva, kao i teksta naslova KN-a

U prvom dijelu KN-a koji se nalazi u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87 i koji se odnosi na „Uvodne odredbe“, nalazi se odsjek I. koji se odnosi na „Opća pravila“ i u čijem se dijelu A nalaze opća pravila za tumačenje KN-a.

Opće pravilo 1. određuje da „naslovi odsjeka, poglavlja i potpoglavlja služe samo za lakše snalaženje; za zakonske potrebe, razvrstavanje se vrši na temelju naziva tarifnih brojeva i svih odgovarajućih napomena uz odsjeke i poglavlja, te na temelju sljedećih pravila pod uvjetom da iz naziva tarifnih brojeva ili napomena ne proizlazi drukčije“.

**Presuda od 12. lipnja 2014., Lukoyl Neftohim Burgas (C-330/13, [EU:C:2014:1757](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Razvrstavanje robe – Roba opisana kao ‚teška ulja, ulja za podmazivanje; druga ulja namijenjena podvrgavanju specifičnom procesu‘ – Tarifni brojevi 2707 i 2710 – Aromatski i nearomatski sastojci – Odnos između kombinirane nomenklature i harmoniziranog sustava“*

U toj presudi Sud je odgovorio na deset prethodnih pitanja koja se odnose na tarifno razvrstavanje ulja. Konkretnije, riječ je o naftnom ulju koje je izravno destilirano i koje sadržava mješavinu ugljikohidrata u kojoj je masa aromatskih sastojaka veća od mase nearomatskih sastojaka. To ulje nema sastojke benzena, toluena, ksilena, naftalena, druge mješavine aromatskih sastojaka, ulja kreozota ni sirova ulja ni gornje frakcije što sadrže sumpor, temeljne proizvode, antracen ili fenole.

Svojim četvrtim, petim i šestim pitanjem sud koji je uputio zahtjev za prethodnu odluku je u biti pitao prema kojem kriteriju ulje o kojem je riječ u glavnom postupku treba razvrstati u tarifni broj 2707 ili 2710 KN-a<sup>11</sup>.

U tom pogledu, Sud ističe, s jedne strane, da opća pravila za tumačenje KN-a predviđaju da se razvrstavanje roba provodi na temelju naziva tarifnih brojeva i napomena uz odsjeka i poglavlja, dok naslovi odsjeka, poglavlja i potpoglavlja služe samo za lakše snalaženje. S druge strane, prema ustaljenoj sudskoj praksi, ključni kriterij za tarifno razvrstavanje robe općenito se mora tražiti u objektivnim značajkama i svojstvima robe, određenima sadržajem broja KN-a i napomenama odsjeka ili poglavlja.

Nadalje, Sud objašnjava da su napomene s objašnjenjem HS-a važni instrumenti za osiguranje ujednačene primjene Zajedničke carinske tarife i kao takve pružaju valjane elemente za njezino tumačenje, unatoč tome što nemaju obvezujuću snagu.

Oslanjajući se na analizu teksta tarifnog broja KN-a i napomena s objašnjenjem KN-a i HS-a koje se odnose na predmetne tarifne brojeve, Sud zaključuje da je kriterij koji treba uzeti u obzir kako bi se proizvod s karakteristikama kakve ima proizvod iz glavnog postupka razvrstao u broj 2707 ili u broj 2710 KN-a sadržaj mase aromatskih sastojaka u odnosu na masu nearomatskih sastojaka.

Svojim prvim i trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti je pitao kako odrediti sadržaj aromatskih sastojaka u danom proizvodu kako bi ga se razvrstalo u tarifni broj 2707 ili u tarifni broj 2710 KN-a.

U tom pogledu Sud potvrđuje da napomene s objašnjenjem KN-a nemaju pravno obvezujuću snagu. Stoga se metoda iz Priloga A za određivanje sadržaja aromatskih sastojaka u određenom proizvodu ne smije smatrati jedinom metodom primjenjivom u tu svrhu. Osim toga, napomene s objašnjenjem KN-a treba izuzeti iz primjene ako su protivne tekstu tarifnih brojeva KN-a i napomenama odsjeka ili poglavlja. Iz toga slijedi

---

<sup>11</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1006/2011

da, kada su carinske vlasti države članice ili gospodarski subjekt suočeni sa slučajem u kojem bi primjena napomena s objašnjenjem dovela do rezultata koji nije u skladu s KN-om, oni bi trebali imati mogućnost obratiti se nadležnim tijelima. Sukladno tomu, ako carinske vlasti države članice ili gospodarski subjekt smatraju da metoda iz Priloga A ne dovodi do rezultata koji je u skladu s KN-om, oni se mogu obratiti nadležnim tijelima.

Stoga Sud presuđuje da je načelno na sudu pred kojim se vodi postupak da odluči koja je metoda najprikladnija za određivanje sadržaja aromatskih sastojaka u danom proizvodu kako bi ga se razvrstalo u tarifni broj 2707 ili u tarifni broj 2710 KN-a.

Svojim sedmim, osmim, devetim i desetim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti je pitao kako treba tumačiti točku 1. napomena s objašnjenjem KN-a za podbrojeve 2707 99 91 i 2707 99 99 KN-a.

Kao prvo, Sud upućuje na svoju ustaljenu sudsku praksu prema kojoj prilikom tumačenja odredbe prava Unije valja uzeti u obzir ne samo njezin tekst nego i kontekst u kojem se nalazi te ciljeve propisa kojeg je dio. Kao drugo, potreba za jedinstvenim tumačenjem uredaba Unije isključuje da se u slučaju nedoumice tekst jedne odredbe promatra odvojeno i zahtijeva da se, nasuprot tome, tumači i primjenjuje imajući u vidu inačice na ostalim službenim jezicima. Kao treće, u mjeri u kojoj za cilj imaju olakšavanje tumačenja KN-a u svrhu tarifnog razvrstavanja, napomene s objašnjenjem treba tumačiti na način da osiguravaju koristan učinak podbrojeva KN-a.

S obzirom na sve prethodno izneseno, Sud zaključuje da točku 1. napomena s objašnjenjem KN-a za njegove podbrojeve 2707 99 91 i 2707 99 99 treba tumačiti kao da nije taksativna, tako da proizvod koji spada pod broj 2707 KN-a, ali ne može biti razvrstan u precizni podbroj, treba razvrstati u podbroj 2707 99 99 KN-a.

### **1.2. Opće pravilo 2. točke (a) i (b) – načela koja se primjenjuju na proizvode, ovisno o njihovom stupnju dovršenosti ili cjelovitosti, i na materijale, ovisno o njihovoj uporabi**

Na temelju općeg pravila 2. točke (a), „smatra se da svako spominjanje proizvoda u nazivu tarifnog broja uključuje i necjelovit ili nedovršen proizvod, pod uvjetom da u stanju u kojem je podnesen posjeduje bitne značajke cjelovitog ili dovršenog proizvoda. Također se smatra da uključuje pozivanje na proizvod koji je cjelovit ili dovršen (ili proizvod koga se razvrstava kao cjelovitog ili dovršenog primjenom ovog pravila), a podnesen je u nesastavljenom ili u rastavljenom stanju”. Opće pravilo 2. točka (b) određuje da „smatra se da svako spominjanje materijala ili tvari u nazivu tarifnog broja uključuje i mješavine ili kombinacije tog materijala ili tvari s drugim materijalima ili tvarima. Smatra se da svako spominjanje proizvoda od navedenog materijala ili tvari uključuje i proizvod izrađen u cijelosti ili djelomično od tog materijala ili tvari. Proizvode koji se sastoje od više od jednog materijala ili tvari razvrstava se po načelima općeg pravila 3.”.

**Presuda od 26. svibnja 2016., Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 2711 – Naftni plinovi i ostali plinoviti ugljikovodici – Tvar koja daje bitnu značajku – Ukapljeni naftni plin”*

U predmetu u kojem je donesena ta presuda društvo Latvijas propāna gāze uvezilo je u Latviju ukapljeni naftni plin (u daljnjem tekstu: UNP) iz Rusije, razvrstavajući ga u tarifni podbroj 2711 19 00 i, slijedom toga, primjenjujući na njega stopu uvozne carine od 0 % njegove carinske vrijednosti. Taj UNP sadržavao je metan, etan, etilen, propan, propilen, butan i butilen. Međutim, u njegovoj potvrdi o kvaliteti nije se zasebno navodio postotak svake od tih tvari po gustoći.

Međutim, porezna uprava je ocijenila da UNP o kojemu je riječ u glavnom postupku treba, primjenom pravila 2. točke (b), pravila 3. točke (b) kao i pravila 6. općih pravila za tumačenje KN-a, razvrstati s obzirom na tvar koja mu daje bitnu značajku. U tom je pogledu utvrdila da su prevladavajući sastojci u tom UNP-u bili propan i butan, uz prevlast propana, te je spomenuti UNP razvrstala u tarifni podbroj 2711 12 97.

Latvijas propāna gāze podnio je tužbu protiv odluke porezne uprave okružnom upravnom sudu, koji je smatrao da su utvrđenja porezne uprave neutemeljena.

U tom kontekstu, sud koji je uputio zahtjev, kojem je porezna uprava podnijela žalbu u kasacijskom postupku, odlučio je pitati Sud treba li pravilo 2. točku (b) i pravilo 3. točku (b) općih pravila za tumačenje KN-a<sup>12</sup>, tumačiti na način da, ako svi sastojci UNP-a njemu zajedno daju njegovu bitnu značajku i ako nije moguće izdvojiti nijedan sastojak kao onaj koji mu daje bitnu značajku, treba pretpostaviti da je sastojak koji tom UNP-u daje njegovu bitnu značajku u smislu spomenutog pravila 3. točke (b) onaj sastojak koji ima najveći volumni udjel u spomenutom UNP-u.

S obzirom na znanstveno mišljenje, koje sud koji je uputio zahtjev treba uzeti u obzir, a prema kojem nije moguće utvrditi da bi jedna od tvari od kojih se sastoji mješavina UNP-a sama po sebi tom proizvodu davala bitnu značajku, Sud zaključuje da nije moguće utvrditi, u skladu s pravilom 3. točkom (b) općih pravila za tumačenje KN-a, koja tvar u UNP-u daje mješavini fizikalno-kemijska svojstva i, konkretnije, njezinu kalorijsku vrijednost.

Naime, nije moguće utvrditi točnu količinu svake komponente UNP-a o kojem je riječ, s obzirom na to da se u certifikatu o kvaliteti robe postotak plinova prisutnih u UNP-u navodi po skupini plina, a količina propilena u takvom UNP-u može biti veća od količine propana.

U tim okolnostima Sud utvrđuje da pravilo 2. točku (b) i pravilo 3. točku (b) općih pravila za tumačenje KN-a treba tumačiti na način da se – zato što svi sastojci mješavine plina,

<sup>12</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1031/2008 i Uredbom br. 948/2009.

kao što je UNP o kojemu je riječ u glavnom postupku, njemu zajedno daju njegovu bitnu značajku, zbog čega nije moguće odrediti jedan sastojak koji mu daje bitnu značajku, i da u svakom slučaju nije moguće odrediti točnu količinu svakog od sastojaka predmetnog UNP-a – ne smije primijeniti pretpostavka prema kojoj tvar koja proizvodu daje njegovu bitnu značajku u smislu pravila 3. točke (b) tih općih pravila jest onaj sastojak čiji je postotak u mješavini najveći.

Osim toga, sud koji je uputio zahtjev je pitao treba li članak 218. stavak 1. točku (d) Uredbe br. 2454/93 tumačiti na način da podrazumijeva obvezu deklaranta UNP-a da precizno naznači postotak tvari čiji je udio u tom UNP-u najveći.

Nakon što je primijetio da se ne može pretpostaviti da, u slučaju da se UNP sastoji od nekoliko tvari, ona od tih tvari čiji je postotak najveći daje tom UNP-u njegovu bitnu značajku i da nepostojanje preciznog navođenja postotka tvari od kojih se sastoji UNP nije prepreka primjeni pravila o razvrstavanju u carinsku tarifu, Sud je odgovorio niječno.

### **1.3. Opće pravilo 3. točke (a) do (c) – načela primjenjiva na mješavine ili složenu robu koji se mogu razvrstati u više tarifnih brojeva**

Opće pravilo 3. određuje da „proizvode koje bi se, primjenom općeg pravila 2. točke (b) ili zbog bilo kojeg drugog razloga, na prvi pogled moglo razvrstati u dva ili više tarifnih brojeva, razvrstava se na sljedeći način: (a) tarifni broj koji sadrži najodređeniji opis ima prednost u odnosu na tarifne brojeve s općenitijim opisom. Međutim, ako se u nazivu svakog od tih tarifnih brojeva navodi samo dio materijala ili tvari sadržanih u mješavini ili složenoj robi ili samo dio proizvoda pripremljenih u setu za pojedinačnu prodaju, te se tarifne brojeve smatra podjednako određenima u odnosu na predmetnu robu, čak i kada jedan od njih sadrži potpuniji ili određeniji opis robe; (b) mješavine, složenu robu koja se sastoje od različitih materijala ili je izrađena od različitih komponenti i proizvode pripremljene u setovima za pojedinačnu prodaju, koje se ne može razvrstati primjenom općeg pravila 3. točke (a), razvrstava se kao da se sastoje od materijala ili komponente koja im daje bitnu značajku, u mjeri u kojoj se taj kriterij može primijeniti; (c) ako se robu ne može razvrstati pozivanjem na opće pravilo 3. točku (a) ili 3. točku (b), razvrstava je se u tarifni broj koji dolazi posljednji po redu od onih tarifnih brojeva koji podjednako dolaze u obzir“.

Presuda od 21. lipnja 1988., Sportex (C-253/87, [EU:C:1988:333](#))

*„Tarifno razvrstavanje – Preprezi od ugljikovih vlakana“*

U predmetu u kojem je donesena ta presuda od Suda se tražilo da odgovori na dva prethodna pitanja koja se odnose na tarifno razvrstavanje mješavina.

Naime, sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li ZCT<sup>13</sup> tumačiti na način da proizvod poput onoga u glavnom postupku, odnosno polugotov proizvod u obliku listova, koji se sastoji od epoksi-smole (udio: 36 % masenog udjela), ugljikovih vlakana (udio: 42 % masenog udjela) i tkanine od staklenih vlakana (udio: 22 % masenog udjela), namijenjen za proizvodnju cijevi, spada pod broj 39.01 navedene tarife.

Sud najprije ističe da za razvrstavanje takvog proizvoda postoje samo dva tarifna broja: s jedne strane, tarifni broj 39.01 (kondenzacijski proizvodi, polikondenzacijski proizvodi i poliadiacijski proizvodi, bez obzira na to jesu li izmijenjeni ili ne, polimerizirani ili ne, linearni ili ne...), koji u podbroju C VII obuhvaća sve umjetne plastične materijale „nospomenute“; s druge strane, tarifni broj 68.16 (proizvodi od kamenja ili drugih mineralnih materijala, uključujući proizvode od treseta, nospomenute niti uključene na drugom mjestu), koji u svojem podbroju B obuhvaća sve proizvode te vrste, osim nepečenih kromitnih opeka.

Uzimajući u obzir činjenicu da se proizvod u ovom slučaju sastoji od različitih materijala i da su oba navedena podbroja općeg dosega, Sud pojašnjava da za tumačenje nomenklature ZCT-a treba primijeniti opće pravilo 3. točku (b), prema kojem razvrstavanje treba provesti na temelju materijala ili predmeta koji proizvodu daju bitnu značajku.

Nadalje, Sud pojašnjava da se utvrđivanje materijala koji daje bitnu značajku proizvodu može provesti tako da se ispita bi li proizvod, lišen jednog ili drugog od svojih sastavnih dijelova, zadržao svojstva koja ga obilježavaju. U tom pogledu Sud objašnjava da je nesporno da cijevi koje se sastoje od ugljikovih vlakana ili staklenih vlakana bez epoksi-smole gube svojstvo koje obilježava proizvod u ovom slučaju, odnosno njegovu fleksibilnost.

Stoga Sud zaključuje da su proizvodi poput onog o kojem je riječ u glavnom postupku, kao proizvodi od umjetne plastike, obuhvaćeni tarifnim brojem 39.01 ZCT-a.

---

<sup>13</sup> ZCT naveden u Prilogu I. Uredbi br. 950/68, kako je izmijenjena Uredbom br. 750/87

Presuda od 15. studenoga 2012., *Kurcums Metal* (C-558/11, [EU:C:2012:721](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Hibridni kabeli ‚Taifun‘ proizvedeni u Rusiji, koji se sastoje od polipropilena i čelične žice – U-stezaljke sa zaobljenim krajevima povezanim klinovima – Antidampinške pristojbe na uvoz određenih željeznih ili čeličnih kabela koji potječu iz Češke Republike, Rusije, Tajlanda i Turske“*

U toj presudi, čiji je činjenični okvir već ranije izložen<sup>14</sup>, sud koji je uputio zahtjev također je pitao Sud treba li opće pravilo 3. točku (b) za tumačenje KN-a tumačiti na način da tarifno razvrstavanje kabela poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku treba provesti primjenom tog pravila.

Kad je riječ o navedenom pravilu, Sud podsjeća na to da je na temelju njega, da bi se proizvod razvrstalo u carinsku tarifu, nužno utvrditi koja je tvar među onima od kojih se sastoji ona koja mu daje bitnu značajku, a što se može utvrditi tako da se postavi pitanje bi li proizvod bez nekog od sastojaka zadržao svojstva koja ga obilježavaju.

Isto tako, čimbenik koji određuje bitnu značajku može, ovisno o vrsti proizvoda, proizlaziti iz prirode materijala od kojeg je sačinjen ili njegovih sastavnih dijelova, njihova volumena, količine, mase, vrijednosti ili važnosti koju neka od sastavnih tvari ima za uporabu tog proizvoda.

Ako nijedan od dvaju materijala od kojih se sastoje kabeli sam po sebi njima ne daje bitnu značajku, radi tarifnog razvrstavanja navedenih kabela valja primijeniti opće pravilo 3. točku (c) za tumačenje KN-a. Na temelju potonjeg pravila, te kabele treba razvrstati u tarifni broj KN-a koji dolazi posljednji po redu od onih tarifnih brojeva koji podjednako dolaze u obzir.

U ovom predmetu, s obzirom na to da iz spisa proizlazi da nijedan od dvaju materijala od kojih se sastoje ti kabeli, odnosno polipropilen ili pocinčane čelične žice, sam po sebi tim kabelima ne daje bitnu značajku, Sud utvrđuje da za potrebe tarifnog razvrstavanja navedenih kabela ne treba primijeniti opće pravilo 3. točku (b) za tumačenje KN-a, nego opće pravilo 3. točku (c) za tumačenje KN-a. Na temelju potonjeg pravila, te kabele treba razvrstati u tarifni broj KN-a koji dolazi posljednji po redu od onih tarifnih brojeva koji podjednako dolaze u obzir, što je tarifni podbroj 7312 10 98 KN-a.

U tim okolnostima Sud zaključuje da opće pravilo 3. točku (b) za tumačenje KN-a treba tumačiti na način da tarifno razvrstavanje kabela poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku ne treba provesti primjenom tog pravila, pod uvjetom da sud koji je uputio zahtjev provjeri, uzimajući u obzir sve činjenične elemente koji su mu podneseni, da nijedan od dvaju materijala od kojih se sastoje ti kabeli sam po sebi navedenim kabelima ne daje bitnu značajku.

<sup>14</sup> Vidjeti poglavlje I., naslovljeno „Opća razmatranja o prirodi i opsegu funkcija koje pripadaju sudu Unije i o relevantnim kriterijima za ocjenu“

Presuda od 10. ožujka 2016., VAD i van Aert (C-499/14, [EU:C:2016:155](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Carinska unija i Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tumačenje – Opća pravila – Pravilo 3. točka (b) – Pojam ‚proizvodi pripremljeni u setovima za pojedinačnu prodaju‘ – Odvojena pakiranja“*

U toj presudi Sud je tumačio pojam „set proizvoda“ u smislu pravila 3. točke (b) općih pravila za tumačenje KN-a<sup>15</sup>.

Sud koji je uputio zahtjev u biti je pitao može li se i u kojoj mjeri opće pravilo 3. točka (b) tumačiti na način da se proizvodi koji su podneseni na carinjenje u odvojenim pakiranjima te se pakiraju zajedno tek nakon carinjenja ipak mogu smatrati „proizvodima pripremljenima u setovima za pojedinačnu prodaju“ u smislu tog pravila i, slijedom toga, uvrstiti pod samo jedan tarifni broj, kad je s obzirom na ostale objektivne čimbenike utvrđeno da ti proizvodi čine cjelinu i da im je namjena da se kao takvi prodaju u maloprodaji.

Na prvome mjestu, Sud ističe da ni iz formulacije pravila 3. točke (b) općih pravila, ni iz napomena s objašnjenjem Harmoniziranog sustava nazivlja i brojčanog označavanja robe, ni iz Smjernica za razvrstavanje u KN proizvoda pripremljenih u setu za pojedinačnu prodaju kojima su predviđene određene iznimke od zahtjeva skupnog pakiranja – ne proizlazi da pojam „seta“ u smislu tog pravila nužno i uvijek pretpostavlja da su proizvodi o kojima je riječ podneseni na carinjenje u istom pakiranju.

Kao drugo, pojam „seta“ u smislu tog pravila pretpostavlja usku povezanost tih proizvoda u smislu njihove prodaje, pri čemu nisu samo podneseni zajedno na carinjenje nego su u različitim stadijima trgovanja, osobito u okviru maloprodaje, uobičajeno ponuđeni kao cjelina, i to u skupnom pakiranju, za ispunjavanje određene potrebe ili izvršavanje određene radnje.

Slijedom toga, Sud pojašnjava da skupno pakiranje proizvoda tijekom njihova podnošenja na carinjenje nije nužna pretpostavka za zaključak da oni čine cjelinu i da stoga predstavljaju „set“ u smislu općeg pravila 3. točke (b), već samo indicija na temelju koje je moguće izvesti takav zaključak.

Slijedom toga, Sud presuđuje da opće pravilo 3. točku (b) treba tumačiti na način da se proizvodi koji su podneseni na carinjenje u odvojenim pakiranjima te se pakiraju zajedno tek nakon carinjenja ipak mogu smatrati „proizvodima pripremljenima u setovima za pojedinačnu prodaju“ u smislu tog pravila i, slijedom toga, uvrstiti u samo jedan tarifni broj, kad je s obzirom na ostale objektivne čimbenike utvrđeno, a što treba utvrditi nacionalni sud, da ti proizvodi čine cjelinu i da im je namjena da se kao takvi ponude u maloprodaji.

---

<sup>15</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1031/2008 i Uredbom br. 1214/2007

Presuda od 12. svibnja 2016., Toorank Productions (C-532/14 i C-533/14, [EU:C:2016:337](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 2206 – Tarifni broj 2208 – Alkoholna pića dobivena fermentacijom i zatim pročišćavanjem – Dodavanje aditiva alkoholnim pićima dobivenima fermentacijom i zatim pročišćavanjem – Pića koja su izgubila svojstva pića koja potpadaju pod tarifni broj 2206”*

Prethodna pitanja upućena Sudu u spojenim predmetima u kojima je donesena ta presuda odnose se na tumačenje KN-a<sup>16</sup> radi tarifnog razvrstavanja pića nazvanog „Ferm Fruit”, koje je dobiveno fermentacijom koncentrata jabuke, namijenjenog da se upotrebljava čisto ili kao osnova za druga alkoholna pića, neutralne boje, mirisa i okusa zbog pročišćavanja, uključujući ultrafiltraciju, i koje bez dodavanja destiliranog alkohola ima volumni udio alkohola od 16 %.

Najprije, Sud podsjeća, među ostalim, da namjena proizvoda može predstavljati objektivni kriterij za razvrstavanje ako je inherentna tim proizvodima s obzirom na njihove objektivne značajke i svojstva. Međutim, namjena proizvoda relevantan je kriterij samo ako se razvrstavanje ne može izvršiti samo na temelju objektivnih značajki i svojstava proizvoda.

Polazeći od tih načela, Sud je odgovorio da KN treba tumačiti na način da je piće poput onoga u ovom predmetu obuhvaćeno tarifnim brojem 2208 te nomenklature. Naime, piće nastalo fermentacijom, a zatim pročišćavanjem, potpada u tarifni broj 2208 KN-a, u mjeri u kojoj je izgubilo svojstva fermentiranih pića koja potpadaju u tarifni broj 2206 KN-a i steklo svojstva etilnog alkohola koji je obuhvaćen tarifnim brojem 2208 navedene nomenklature.

S obzirom na taj zaključak, Sud zatim razmatra pitanje treba li KN tumačiti na način da piće čiji je volumni udio alkohola 13,4 %, koje je proizvedeno tako da su Ferm Fruitu dodani šećer, arome, bojila, tvari za poboljšavanje okusa, zgušnjivači, konzervansi i destilirani alkohol, s obzirom na to da destilirani alkohol i prema obujmu i prema sadržaju ne čini više od 49 % alkohola sadržanog u tom piću, dok preostalih 51 % nastaje fermentacijom, potpada pod tarifni broj 2206 ili pod tarifni broj 2208 KN-a.

U tom pogledu Sud razmatra dvojbe suda koji je uputio zahtjev glede tumačenja kriterija utvrđenih u presudi od 7. svibnja 2009., Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)) u odnosu na tarifno razvrstavanje pića koja su proizvedena tako što su osnovnom fermentiranom piću dodani destilirani alkohol i druge tvari. Posebice, taj se sud pita o tome je li riječ o nizu kriterija koji svi moraju biti ispunjeni da bi se piće moglo razvrstati u tarifni broj 2208 KN-a ili prije svega prednost treba dati količinama fermentiranog odnosno destiliranog alkohola pred drugim objektivnim značajkama i svojstvima proizvoda.

<sup>16</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1719/2005 i Uredbom br. 1214/2007

Sud ističe da iz presude od 7. svibnja 2009., Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#)) jasno proizlazi da se za određivanje bitne značajke u smislu pravila 3. točke (b) KN-a u obzir može uzeti više objektivnih značajki i svojstava. Slijedom toga, veći udio određene vrste alkohola u odnosu na drugu vrstu alkohola samo je jedan među kriterijima koje valja uzeti u obzir kada je potrebno odrediti, u skladu s općim pravilom za tumačenje 3. točkom (b) KN-a, koja tvar razmatranom proizvodu daje bitnu značajku.

Međutim, opće pravilo 3. točka (b) KN-a ne uređuje razvrstavanje navedenog pića, koje se temelji na kriteriju organoleptičkih karakteristika i svojstava tog pića. Posljedično, Sud zaključuje da, s obzirom na to da takvo piće nema organoleptičke karakteristike i svojstva pića koja potpadaju pod tarifni broj 2206 KN-a, nego ona koja imaju proizvodi koji potpadaju pod tarifni broj 2208 KN-a, ono potpada pod taj potonji tarifni broj.

### Presuda od 26. svibnja 2016., Latvijas propāna gāze (C-286/15, [EU:C:2016:363](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 2711 – Naftni plinovi i ostali plinoviti ugljikovodici – Tvar koja daje bitnu značajku – Ukapljeni naftni plin“*

U toj presudi, čiji je činjenični okvir već ranije izložen<sup>17</sup>, sud koji je uputio zahtjev je u biti pitao Sud i to treba li, u slučaju da deklarant robe nije precizno naznačio postotak tvari koja ima najveći udio u UNP-u, kao što je onaj o kojemu je riječ u glavnom postupku, a koji sadržava 0,32 % metana, etana i etilena, 58,32 % propana i propilena, te najviše 39,99 % butana i butilena, KN tumačiti na način da UNP treba razvrstati u tarifni podbroj 2711 19 00, to jest pod „Naftne plinove i ostale plinovite, ukapljene ugljikovodike, ostalo“, ili tarifni podbroj 2711 12 97, to jest pod „Naftne plinove i ostale plinovite, ukapljene ugljikovodike, propan, ostalo, namijenjeno drugoj uporabi: ostalo“.

U tom pogledu, nakon što je uputio na svoj odgovor na prvo pitanje, prema kojem nije moguće pretpostaviti koji plin daje UNP-u njegovu bitnu značajku, Sud utvrđuje da, s obzirom na to da opće pravilo 3. točka (b) za tumačenje KN-a ne omogućuje razvrstavanje mješavine plinova poput UNP-a, kako ga je opisao nacionalni sud, valja primijeniti pravilo 3. točku (c) tih općih pravila, prema kojem robu treba razvrstati u tarifni broj koji dolazi posljednji po redu od onih tarifnih brojeva koji podjednako dolaze u obzir.

Stoga, prema mišljenju Suda, UNP, kao što je onaj o kojemu je riječ u glavnom postupku, a koji sadržava 0,32 % metana, etana i etilena, 58,32 % propana i propilena, te najviše 39,99 % butana i butilena, i kod kojeg nije moguće utvrditi koja mu od tih tvari koje ga čine daje njegovu bitnu značajku, potpada pod tarifni podbroj 2711 19 00.

<sup>17</sup> Vidjeti poglavlje II.1.2, naslovljeno „Opće pravilo 2. točke (a) i (b) – načela koja se primjenjuju na proizvode, ovisno o njihovom stupnju dovršenosti ili cjelovitosti, i na materijale, ovisno o njihovoj uporabi“

Presuda od 8. rujna 2016., Schenker (C-409/14, [EU:C:2016:643](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Razvrstavanje robe – Tumačenje podbroja kombinirane nomenklature – Direktiva 2008/118/EZ – Uvoz trošarinske robe – Carinski postupak s odgodom ili postupanje – Posljedice carinske deklaracije s pogrešno naznačenim podbrojem kombinirane nomenklature – Nepravilnosti tijekom kretanja trošarinske robe“*

Schenker je trgovačko društvo sa sjedištem u Mađarskoj koje pruža usluge carinskog zastupanja i logistike. Jedno mađarsko trgovačko društvo zadužilo ga je 2011. da stavi u „privremeni smještaj“ dvije pošiljke duhana zbog nedostatka prostora. Te su pošiljke stigle u Mađarsku u postupku vanjskog provoza.

Nakon provjere jedne pošiljke, prvostupanjsko upravno tijelo, nakon što su analizirana organoleptička svojstva robe, utvrdilo je da nije riječ o „neižiljenom duhanu“, kako je navedeno u dokumentaciji, nego o rezanom duhanu iz tarifnog podbroja 2401 10 35 KN-a.

Nakon što je testirao ispitani proizvod, odjel za vještačenje mađarske Porezne i carinske uprave je zaključio da predmetni uzorak predstavlja „duhan za pušenje“. Potom je prvostupanjsko upravno tijelo ocijenilo da je predmetna roba trošarinska roba te je odlukom od 21. lipnja 2011. naložilo Schenkeru plaćanje novčane kazne, na ime trošarine.

Opća financijska i carinska uprava, pred kojom je Schenker podnio upravno pravno sredstvo, svojom je odlukom potvrdila odluku prvostupanjskog upravnog tijela. Schenker je potom pred sudom koji je uputio zahtjev podnio zahtjev za sudski nadzor te odluke u kojem je naveo da je ona nezakonita iz više razloga.

U tim okolnostima, sud koji je uputio zahtjev odlučio je u biti pitati Sud o tumačenju tarifnih brojeva 2401 i 2403 KN-a<sup>18</sup> u svrhu tarifnog razvrstavanja proizvoda s osobinama poput onih iz glavnog postupka.

Prema mišljenju Suda, budući da iz odluke o upućivanju zahtjeva proizlazi da se sporna roba koja je predmet glavnog postupka sastoji od elemenata koji bi se mogli okvalificirati kao „duhanski otpaci“, ali da proizvod također predstavlja „duhan za pušenje“, potrebno je temeljem općeg pravila 3. točke (b) općih pravila za tumačenje KN-a, kako bi se tarifno razvrstao taj proizvod, utvrditi koji je među sastojcima koji ga čine onaj koji mu daje bitnu značajku, što se može učiniti ako se postavi pitanje bi li proizvod lišen koje od komponenti zadržao svojstva koja ga obilježavaju.

Također, kao što je naznačeno u točki VIII. napomena s objašnjenjima HS-a u vezi s pravilom 3. točkom (b) općih pravila za tumačenje KN-a, čimbenik koji daje bitnu značajku može, ovisno o vrsti proizvoda, proizlaziti, primjerice, iz prirode materijala od

<sup>18</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 861/2010

kojeg je on izrađen ili njegovih sastavnih dijelova, iz njihova volumena, količine, mase, vrijednosti ili važnosti koju neka od sastavnih tvari ima za uporabu tih proizvoda.

No, budući da sud koji je uputio zahtjev smatra da prisutnost otpadaka duhana ne sprečava to da proizvod kao cjelina predstavlja duhan za pušenje, taj proizvod ne može ulaziti u broj 2401 KN-a. Konkretno, odlučujući kriterij koji omogućava da se proizvod razvrsta u broj 2403 KN-a, a ne u broj 2401 KN-a, temelji se na tome jesu li listovi bili prerađeni do stupnja da je riječ o prerađenom duhanu spremnom za potrošnju bez dodatne industrijske prerade.

U tim okolnostima, Sud utvrđuje da, s obzirom na to da se roba o kojoj je bila riječ u glavnom postupku sastojala od duhana za pušenje, koji je k tomu zapakiran u rasutom stanju, stisnutom u kutije obložene plastikom i da je neto težina kutije 30 kg, ona ulazi u podbroj 2403 10 90 KN-a.

Osim toga, sud koji je uputio zahtjev također pita treba li pojam „carinski postupak s odgodom ili postupanje”, predviđen člankom 4. točkom 6. Direktive 2008/118, tumačiti na način da se podvrgavanje određene robe postupku s odgodom ili postupanju može dovesti u pitanje kada je poglavlje ZCT-a kojim je obuhvaćena ta roba pravilno navedeno u njezinoj popratnoj dokumentaciji, ali je poseban podbroj pogrešno naveden, i treba li članak 2. točku (b) i članak 4. točku 8. Direktive 2008/118 tumačiti na način da se u takvom slučaju mora smatrati da je navedena roba uvezena.

Naime, prema mišljenju Suda, ako je podnošenje robe carini, predviđeno člankom 40. Carinskog zakonika, popraćeno podnošenjem skraćene deklaracije ili carinske deklaracije koja sadržava podatke potrebne za utvrđivanje istovjetnosti robe, u pogledu vrste, količine i pakiranja, pri čemu je samo tarifni podbroj bio pogrešan, ne može se smatrati da je navedena roba nezakonito unesena u carinsko područje Unije u smislu članka 202. Carinskog zakonika.

Međutim, u pogledu uvjeta eventualnog nastanka carinskog duga, s obzirom da se obveza deklaranta da pruži točne podatke proteže i na određivanje točnog podbroja prilikom tarifnog razvrstavanja robe, nije isključeno da carinski dug može nastati na temelju članka 204. Carinskog zakonika. Ipak, članak 859. Provedbene uredbe br. 2454/93 dopušta zaključak da neizvršenje jedne od obveza koje uzrokuje korištenje postupka provoza nema bitnog utjecaja na provedbu tog postupka, ako tri uvjeta navedena u točki 2. tog članka budu ispunjena i ako su ispunjena tri uvjeta nabrojena u prvom stavku navedenog članka. Na nacionalnom je sudu da provjeri jesu li svi ti uvjeti ispunjeni.

Iz toga slijedi da pojam „carinski postupak s odgodom ili postupanje” predviđen člankom 4. točkom 6. Direktive 2008/118 treba tumačiti na način da podvrgavanje određene robe carinskom postupku odgode ili postupanja ne može biti dovedeno u pitanje kada je poglavlje ZCT-a u koje ulazi roba točno navedeno u njezinoj popratnoj dokumentaciji, ali je pogrešno naveden specifični podbroj. U takvom slučaju članak 2. točku (b) i članak 4.

točku 8. Direktive 2008/118 treba tumačiti na način da treba smatrati da nije došlo do uvoza navedene robe i da ona nije podložna trošarini.

Naposljetku, sud koji je uputio zahtjev u biti je pitao treba li u situaciji poput one u glavnom postupku pojam „nepravilnost“ u smislu članka 38. Direktive 2008/118 tumačiti na način da obuhvaća robu stavljenju u „carinski postupak s odgodom ili postupanje“ u smislu članka 4. točke 6. te direktive, zajedno s dokumentom u kojem je navedeno pogrešno razvrstavanje u carinsku tarifu.

U tom pogledu Sud ističe da zahtjevi iz članka 38. stavka 4. Direktive 2008/118, tumačeni u vezi s člankom 33. stavkom 1. te direktive, nisu ispunjeni u situaciji u kojoj, s jedne strane, roba nije bila puštena u potrošnju u državi članici s obzirom na to da je bila stavljena u „carinski postupak s odgodom ili postupanje“ u smislu članka 4. stavka 6. Direktive 2008/118, i, s druge strane, nije bila držana u komercijalne svrhe u drugoj državi članici kako bi se tamo isporučila ili koristila nego je bila namijenjena ponovnom izvozu u treću državu.

Stoga pojam „nepravilnost“ ne obuhvaća robu stavljenju u carinski postupak s odgodom ili postupanje zajedno s dokumentom u kojem je navedeno pogrešno razvrstavanje u carinsku tarifu.

### **1.4. Opća pravila 4. do 6. – osnovno pravilo, posebno pravilo koje se primjenjuje na određene spremnike, pravilo o usporedbi podbrojeva**

U skladu s općim pravilom 4., „roba koja se ne može razvrstati primjenom prethodnih pravila razvrstava se u tarifni broj robe kojoj je ona najbližnja“. Opće pravilo 5. određuje da „uz prethodne odredbe, u odnosu na robu koja je u njima navedena primjenjuju se i sljedeća pravila: (a) futrole za fotoaparate, futrole za glazbala, futrole za oružje, kutije za instrumente za crtanje, kutije za ogrlice i slične spremnike, spremnike posebno oblikovane ili prilagođene za primanje određenog proizvoda ili seta proizvoda, prikladne za dugotrajnu uporabu i podnesene s proizvodima za koje su namijenjene, razvrstava se s tim proizvodima, ukoliko su vrste koje se obično prodaje s njima. Međutim, ovo se pravilo ne primjenjuje na spremnike koji cjelini daju bitnu značajku; (b) uzimajući u obzir odredbe općeg pravila 5. točke (a), materijale za pakiranje i spremnike za pakiranje podnesene s robom u njima razvrstava se zajedno s tom robom kada su vrste koja se uobičajeno rabi za pakiranje takve robe. Međutim, ova odredba nije obvezujuća kada su ti materijali za pakiranje ili spremnici za pakiranje očigledno prikladni za višekratnu uporabu“. U skladu s općim pravilom 6., „za zakonske potrebe, razvrstavanje robe u podbrojeve tarifnog broja vrši se sukladno nazivu tih podbrojeva i svih odgovarajućih napomena za podbrojeve te, *mutatis mutandis*, u skladu s gore navedenim pravilima, podrazumijevajući da se može uspoređivati samo podbrojeve na istoj razini. U smislu ovog pravila, primjenjuju se i odgovarajuće napomene uz odsjeke i poglavlja, osim ako iz konteksta ne proizlazi drukčije“.

Presuda od 13. srpnja 2006., Uroplasty (C-514/04, [EU:C:2006:464](#))

*„Tarifno razvrstavanje – Sterilne ljuskice polidimetilsiloksana – Silikonski elastomer – Pojam ‚primarni oblik‘ – Lijek – Pakiranje – Pojam ‚uređaj za ugradnju u tijelo‘“*

U predmetu u kojem je donesena ova presuda sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud može li silikon u obliku elastomernih ljuskica, koji je razvijen i namijenjen za umetanje i fiksiranje u ljudsko tijelo u svrhu liječenja problema s inkontinencijom, biti razvrstan u broj 9021 KN-a<sup>19</sup>. U slučaju potvrdnog odgovora, sud koji je uputio zahtjev želi znati u koji podbroj spada navedeni proizvod.

U odgovoru na to pitanje Sud je ispitao tarifne brojeve 3910, 3926, 3004 i 9021 KN-a. U tom pogledu pojašnjava da je razvrstavanje moguće ili prema fizičkim svojstvima predmetnog proizvoda – odnosno polidimetilsiloksana – ili prema njegovoj objektivnoj uporabi.

Kao prvo, pojašnjava da se polidimetilsiloksan u obliku silikonskog elastomera u ljuskicama nalazi u obliku iz napomena 3. i 6. točke (b) poglavlja 39. KN-a. Međutim, takva vrsta silikona ne može se razvrstati u tarifni broj 3910 kao „primarni oblik“. Taj se pojam odnosi samo na silikone namijenjene preradi. Riječ je o neobrađenim oblicima koji su osobito prikladni za preradu i namijenjeni su u tu svrhu. Proizvod iz glavnog postupka posebno je razvijen i namijenjen je isključivo ugradnji u tijelo radi liječenja insuficijencije sfinktera. Iz toga slijedi da je polidimetilsiloksan gotov proizvod koji se, kao takav, ne može razvrstati u tarifni broj 3910 KN-a.

Kao drugo, prema mišljenju Suda, čini se da polidimetilsiloksan posjeduje terapijski profil. Međutim, ne može se razvrstati u tarifni broj 3004 KN-a kao „lijekovi“. Naime, njegovo jedinično pakiranje u obliku injekcija za pojedinačnu uporabu rezultat je postupka provedenog nakon uvoza. Iz toga slijedi da polidimetilsiloksan, kako se pokazuje u odnosu na carinu, ne odgovara definiciji iz tarifnog broja 3004 KN-a.

Kao treće, budući da se taj proizvod ne može razvrstati u prethodne tarifne brojeve, Sud utvrđuje da se proizvod može razvrstati u tarifni broj 9021 KN-a. Objektivne značajke i svojstva polidimetilsiloksana su ona gotovog proizvoda koji je posebno razvijen i namijenjen isključivo za ugradnju u tijelo. Trajnim prijanjanjem na oštećeni mišić, polidimetilsiloksan omogućuje razvoj vezivnog tkiva koje nadoknađuje insuficijenciju sfinktera. Iz toga slijedi da ga treba smatrati uređajem za ugradnju u tijelo u smislu tarifnog broja 9021 KN-a.

Naposljetku, kad je riječ o podbroju tarifnog broja 9021 KN-a koji treba primijeniti radi razvrstavanja polidimetilsiloksana, Sud ističe da iz općeg pravila 6. o tumačenju KN-a proizlazi da robu u podbrojeve tarifnog broja treba razvrstati sukladno nazivu tih podbrojeva i svih odgovarajućih napomena za podbrojeve. Slijedom toga, budući da je

<sup>19</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Provedbenom uredbom br. 2388/2000

proizvod o kojem je riječ u glavnom postupku uređaj za ugradnju u tijelo koji ne odgovara nijednom drugom podbroju tarifnog broja 9021 KN-a, treba ga razvrstati u podbroj 9021 90 90 KN-a kao „ostali uređaji”.

Iz toga proizlazi da proizvod poput polidimetilsiloksana, koji se sastoji od sterilnih ljuskica, posebno razvijenih i namijenjenih isključivo za ugradnju u tijelo radi liječenja bolesti i koji je zapakiran prilikom podnošenja carini u vrećice od 1 kg, treba smatrati uređajem za ugradnju u tijelo koji treba razvrstati u tarifni broj 9021 KN-a. Budući da takav proizvod nema za svrhu zamijeniti organ, već omogućiti manjkavom mišiću stvaranje vezivnih tkiva, treba ga razvrstati u podbroj 9021 90 90 KN-a.

### Presuda Suda od 13. rujna 2018., *Vision Research Europe* (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Razvrstavanje robe – Kamera s nepostojanom memorijom, što podrazumijeva da se pohranjene fotografije prilikom gašenja kamere ili snimanja novih fotografija brišu – Kombinirana nomenklatura – Tarifni podbrojevi 8525 80 19 i 8525 80 30 – Napomene s objašnjenjem – Tumačenje – Provedbena uredba (EU) br. 113/2014 – Tumačenje – Valjanost”*

Vision Research je u svibnju 2009. inspektoru porezne uprave podnio zahtjev za izdavanje OTI-ja za kameru pod nazivom „Phantom V7.3”. U svojem je zahtjevu naveo da tu kameru treba razvrstati u tarifni podbroj 8525 80 30 KN-a<sup>20</sup> kao digitalni fotoaparat.

Međutim, inspektor je OTI-jem predmetnu kameru razvrstao u tarifni podbroj 8525 80 19 KN-a kao „ostale televizijske kamere”. Inspektor je svoje mišljenje utemeljio na općim pravilima 1. i 6. za tumačenje KN-a, Provedbenoj uredbi br. 113/2014, za koju je smatrao da se primjenjuje po analogiji na tu kameru, i tekstu tarifnih brojeva 8525, 8525 80 i 8525 80 19 KN-a. Smatrao je da činjenica da navedena kamera ima opciju povezivanja s vanjskom memorijom nema utjecaja na primijenjeno razvrstavanje, s obzirom na to da je OTI zatražen za aparat bez te memorijske opcije.

Protiv tog OTI-ja Vision Research je podnio prigovor inspektoru, koji ga je odbio kao neosnovan. Tužitelj je potom protiv inspektorove odluke podnio tužbu sudu koji je uputio zahtjev, zahtijevajući da se predmetna kamera razvrsta u tarifni podbroj 8525 80 30 KN-a.

U tim je okolnostima sud koji je uputio zahtjev stoga odlučio postaviti Sudu pitanje treba li tarifni podbroj 8525 80 30 KN-a tumačiti na način da je njime obuhvaćena kamera poput one iz glavnog postupka, kojom se može snimiti veliki broj fotografija u sekundi i koja te fotografije može zadržati u svojoj nepostojanoj unutarnjoj memoriji iz koje se one prilikom gašenja kamere brišu te, u slučaju potvrdnog odgovora, je li Provedbena uredba br. 113/2014, u mjeri u kojoj je primjenjiva po analogiji na takvu kameru, valjana.

<sup>20</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Provedbenom uredbom br. 1001/2013

Sud pojašnjava da, kako bi se odgovorilo na to pitanje, kao prvo, treba protumačiti relevantne tarifne brojeve i podbrojeve KN-a kako bi se moglo odrediti razvrstavanje predmetne kamere u KN.

U okviru tog tumačenja Sud pojašnjava, među ostalim, da je odlučujući element koji razlikuje digitalne fotoaparate iz tarifnog podbroja 8525 80 30 KN-a od televizijskih kamera iz tarifnog podbroja 8525 80 19 KN-a sposobnost digitalnih fotoaparata da nepomične slike pohranjuju u memoriju ili uređaj za unutarnju pohranu.

U tom kontekstu Sud zaključuje da kameru o kojoj je riječ u glavnom postupku treba razvrstati u podbroj 8525 80 30 KN-a.

## 2. Kriteriji za razvrstavanje

### 2.1. Objektivne značajke i svojstva proizvoda

Presuda od 8. studenoga 1990. (puni sastav Suda), Gmurzynska-Bscher (C-231/89, [EU:C:1990:386](#))

*„Prethodna pitanja – Nadležnost Suda – Upućivanje nacionalnog zakonodavstva na odredbe Zajednice – Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi 83.06, 97.01 i 97.03 – Razvrstavanje umjetničkog djela”*

U toj je presudi Sudu u biti postavljeno pitanje o tome predstavlja li umjetnina koja se sastoji od čelične pločice prekrivene obojenim glazurama od pečenog emajla „sliku izrađenu u potpunosti rukom” ili „sličnu dekorativnu ploču” u smislu tarifnog broja 97.01 ZCT-a<sup>21</sup> ili pak „izvorni kiparski i skulptorski proizvod” u smislu tarifnog broja 97.03 ZCT-a, ili, naprotiv, taj predmet treba razvrstati u skladu s materijalom od kojeg se sastoji kao „ostali ukrasni predmeti od običnih metala”.

To je pitanje postavljeno u okviru spora u vezi s primjenom njemačkog poreznog prava u području poreza na promet pri uvozu umjetničkog djela iz Nizozemske u Njemačku. Prije uvoza tog umjetničkog djela tužitelj je od njemačkih carinskih tijela zatražio izdavanje službenog mišljenja o tarifnom razvrstavanju, namijenjenog primjeni njemačkog poreznog prava u području poreza na promet pri uvozu. Njemačko pravo upućivalo je, za odobravanje izuzeća ili sniženja u tom području, na nomenklaturu ZCT-a. Njome se predviđala primjena porezne stope na umjetnine iz tarifnih brojeva 97.01 i 97.03 ZCT-a.

Prije nego što je razmotrio prethodna pitanja koja se odnose na tumačenje ZCT-a, Sud je istaknuo da je zatraženo tumačenje predmetnih odredbi ZCT-a namijenjeno tomu da se nacionalnom sudu omogući da odluči o primjeni njemačkog prava u području poreza na

<sup>21</sup> ZCT naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87

promet koje upućuje na nomenklaturu ZCT-a, a ne o primjeni samog ZCT-a. U tim se okolnostima postavlja prethodno pitanje primjenjivosti postupka predviđenog člankom 177. Ugovora o EEZ-u i, prema tome, nadležnosti Suda za odlučivanje o prethodnim pitanjima.

U tom pogledu Sud pojašnjava da u okviru raspodjele sudskih funkcija između nacionalnih sudova i Suda, predviđene u članku 177. UEEZ-a, Sud odlučuje o prethodnom pitanju a da načelno ne mora ispitivati okolnosti u kojima su nacionalni sudovi bili navedeni da mu postave pitanja i u kojima namjeravaju primijeniti odredbu prava Unije čije su tumačenje zatražili od njega.

Drukčije bi bilo samo u slučajevima u kojima bi bilo očito da je postupak iz članka 177. zloupotrijebljen i da se zapravo koristi kako bi naveo Sud da odluči bez stvarnog spora ili je očito da se odredba prava Unije čije se tumačenje zahtijeva od Suda ne može primijeniti.

To nije slučaj kada se od Suda traži tumačenje odredbe prava Unije koju nacionalni sud mora primijeniti, neovisno o njezinu području primjene u pravu Unije, jer se u nacionalnom zakonodavstvu upućuje na nju.

S obzirom na ta razmatranja, Sud zaključuje da jest nadležan za odlučivanje o postavljenim pitanjima koja se odnose na tumačenje ZCT-a.

Kako bi odgovorio na pitanja suda koji je uputio zahtjev, Sud najprije ističe da se predmetni objekt ne može smatrati ukrasnim predmetom, što, prema napomenama s objašnjenjem, predstavlja bitnu značajku proizvoda razvrstanih pod nazivom „ostali ukrasni predmeti od običnih metala” iz tarifnog broja 83.06 ZCT-a.

Sud naglašava da je to tumačenje, uostalom, u skladu s napomenom 4., koja prethodi poglavlju 97. ZCT-a, prema kojoj, u slučaju dvojbe u pogledu razvrstavanja predmeta, prednost treba dati razvrstavanju pod jedan od različitih tarifnih brojeva koji čine poglavlje koje se odnosi na umjetničke predmete, kolekcionarske predmete i starine.

Prema mišljenju Suda, to je tim više tako jer je, u skladu sa sudskom praksom Suda, kriterij razgraničenja između tarifnih brojeva 97. „slike, crteži i pasteli, izrađeni u potpunosti rukom; kolaži i slične dekorativne ploče” i 97.03 ZCT-a, „izvorni kiparski i skulptorski proizvodi”, utemeljen na činjenici da se, kad je riječ o kiparskim i skulptorskim proizvodima, bitna umjetnička značajka sastoji od oblikovanja trodimenzionalnog oblika djela, dok se za slike, kolaže i slične dekorativne ploče ona sastoji od sastavljanja površine djela, tako da umjetnički predmet koji se sastoji od čelične pločice – koja nema vlastitu umjetničku vrijednost – prekrivene obojenim glazurama od pečenog emajla, koje je umjetnik nanio ručno, treba smatrati „slikom izrađenom u potpunosti rukom”, u smislu tarifnog broja 97.01.

Na temelju tih kriterija Sud zaključuje da umjetničko djelo kao što je ono u ovom predmetu treba razvrstati u tarifni broj 97.01 ZCT-a.

**Presuda od 19. veljače 2009., Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifno razvrstavanje – Monitori s tekućim kristalnim zaslonom (LCD) opremljeni SUB-D, DVI-D, USB, S-video i kompozitnim videopriključcima – Tarifni broj 8471 – Tarifni broj 8528 – Uredba (EZ) br. 754/2004“*

Kamino je 2004. ocarinio, radi puštanja u slobodan promet, pošiljku monitora u boji tipa LCD, koji su razvrstani u podbroj 8528 21 90. Navedeni monitori opremljeni su priključcima D-Sub, DVI-D, USB, S-video i kompozitnim videopriključkom, zahvaljujući kojima mogu reproducirati slike sa stroja za automatsku obradu podataka kao i slike s drugih uređaja.

Smatrajući da te monitore treba razvrstati u podbroj 8471 60 90, Kamino je podnio žalbu protiv naloga za plaćanje. Međutim, ta je žalba odbijena odlukom carinskog inspektora.

U okviru tužbe koja mu je podnesena protiv te odluke Žalbeni sud, nakon što je ispitao karakteristike i svojstva monitora o kojima je riječ u glavnom postupku, smatrao je da ti monitori ispunjavaju kriterije navedene u napomeni 5.B poglavlja 84. KN-a. Državni tajnik za financije podnio je žalbu u kasacijskom postupku protiv te presude sudu koji je uputio zahtjev, tvrdeći da Žalbeni sud nije uzeo u obzir mogućnosti korištenja koje nude ti monitori, različite od uporabe kao elementa sustava za automatsku obradu podataka.

U tom kontekstu, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud mogu li se monitori koji mogu reproducirati signale koji potječu iz stroja za automatsku obradu podataka i iz drugih izvora smatrati jedinicama „vrste koja se uglavnom rabi u sustavu za automatsku obradu podataka“ u smislu napomene 5.B poglavlja 84. KN-a<sup>22</sup> i razvrstavati u njegov podbroj 8471 60 90.

U tom pogledu Sud podsjeća, kao prvo, da iz napomene 5.E poglavlja 84. KN-a proizlazi da „posebnu funkciju, različitu od obrade podataka“ obavljaju samo strojevi koji u sebi imaju ugrađen stroj za automatsku obradu podataka ili rade u vezi s takvim strojem, čija funkcija je različita od obrade podataka. Međutim, navedeni monitori, osim njihove funkcije reprodukcije slika koje potječu od uređaja kao što su konzola za igre, videočitač ili DVD čitač, koja nije obuhvaćena obradom informacija, također osiguravaju i reprodukciju signala koji potječu iz stroja za automatsku obradu podataka.

Kao drugo, prema mišljenju Suda, iako, u svrhu njihova razvrstavanja u podbroj 8471 60 90, navedeni monitori nisu od vrste koja se uglavnom rabi u sustavu za automatsku obradu podataka, jer su povezani sa središnjom jedinicom za obradu, primaju podatke u obliku koji sustav može upotrijebiti i sposobni su reproducirati signale iz drugih izvora, tumačenje napomene s objašnjenjem 5.B točke (a) poglavlja 84. KN-a u smislu da sama mogućnost da predmetni monitori reproduciraju slike iz izvora

<sup>22</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1789/2003

različitih od stroja za automatsku obradu podataka isključuje njihovo razvrstavanje u tarifni broj 8471 značilo bi brisanje izraza „uglavnom“ iz teksta navedene napomene.

Naposljetku, ako napomene s objašnjenjem koje se odnose na tarifni podbroj 8471 HS-a treba tumačiti na način da isključuju razvrstavanje u tarifni podbroj 8471 60 90 svih monitora koji mogu reproducirati signale koji potječu iz stroja za automatsku obradu podataka i iz drugih izvora, njihov bi učinak bio izmjena i, osobito, ograničavanje dosega napomene 5.B točke (a) poglavlja 84. KN-a. Stoga, pod pretpostavkom da u tom smislu treba tumačiti napomene s objašnjenjem KN-a koje se odnose na podbroj 8471 60 90 i napomene s objašnjenjem koje se odnose na tarifni broj 8471 HS-a, treba ih izuzeti iz primjene jer to tumačenje nije u skladu s napomenom 5.B točkom (a) poglavlja 84. KN-a.

Iz toga proizlazi da monitori tipa LCD, opremljeni priključcima D-Sub, DVI-D, USB, S-video i kompozitnim videopriključkom, nisu isključeni iz razvrstavanja u podbroj 8471 60 90, kao jedinice vrste koja se „uglavnom“ rabi u sustavu za automatsku obradu podataka u smislu napomene 5.B točke (a) poglavlja 84. KN-a, samo zato što mogu reproducirati signale koji potječu kako iz stroja za automatsku obradu podataka tako i iz drugih izvora.

Osim toga, sud koji je uputio zahtjev zatražio je od Suda da pojasni na temelju kojih se kriterija može utvrditi jesu li monitori poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku jedinice vrste koja se uglavnom rabi u sustavu za automatsku obradu podataka.

Prema mišljenju Suda, kako bi se utvrdilo jesu li monitori vrste LCD, opremljeni priključcima D-Sub, DVI-D, USB, S-video i kompozitnim videopriključkom, jedinice vrste koja se uglavnom rabi u sustavu za automatsku obradu podataka, nacionalna tijela, uključujući sudove, moraju se koristiti naznakama iz napomena s objašnjenjem koje se odnose na tarifni broj 8471 HS-a, osobito u vezi s podacima u pogledu jedinica za prikaz strojeva za automatsku obradu podataka.

U tom pogledu Sud utvrđuje da broj i vrsta priključaka kojima su opremljeni takvi monitori ne mogu sami po sebi biti odlučujući kriteriji za tarifno razvrstavanje i da, za potrebe tog razvrstavanja, valja ocijeniti, također u odnosu na druge kriterije i s obzirom na objektivne značajke i svojstva tih monitora, kako stupanj u kojem mogu obavljati više funkcija tako i razinu učinkovitosti koju ostvaruju u obavljanju tih funkcija, koristeći se napomenama s objašnjenjem koje se odnose na tarifni broj 8471 HS-a.

Prema tome, budući da se takvi monitori ne mogu isključiti iz pojma jedinice stroja za automatsku obradu podataka u smislu napomena 5.B točke (a) i 5.C poglavlja 84. KN-a, valja utvrditi kriterije na temelju kojih se može odlučiti pripadaju li ti monitori vrsti koja se rabi isključivo ili uglavnom u sustavu za automatsku obradu podataka, ili ih njihove značajke i tehnička svojstva svrstavaju među televizijske zaslone ili videomonitore.

Slijedom toga, Sud zaključuje da, kako bi se utvrdilo jesu li monitori poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku jedinice vrste koja se uglavnom rabi u sustavu za automatsku obradu podataka, nacionalna tijela, uključujući sudove, moraju se koristiti naznakama iz napomena s objašnjenjem koje se odnose na tarifni broj 8471 HS-a.

Presuda od 7. svibnja 2009., Siebrand (C-150/08, [EU:C:2009:294](#))

*„Kombinirana nomenklatura – Tarifni brojevi 2206 i 2208 – Fermentirano piće koje sadrži destilirani alkohol – Piće dobiveno iz voća ili prirodnog proizvoda – Dodavanje tvari – Posljedice – Gubitak okusa, mirisa i izgleda izvornog pića“*

U predmetu u kojem je donesena ta presuda sud koji je uputio zahtjev u biti je pitao Sud jesu li pića na bazi fermentiranog alkohola, koja izvorno odgovaraju tarifnom broju 2206 KN-a<sup>23</sup>, kojima je dodan određen udio destiliranog alkohola, vode, šećernog sirupa, aroma, bojila i, za neka od njih, baza od vrhnja, zbog kojih su izgubila okus, miris i/ili izgled pića proizvedenog od određenog voća ili prirodnog proizvoda, obuhvaćena tarifnim brojem 2206 KN-a kao fermentirana pića ili tarifnim brojem 2208 KN-a kao destilati.

U tom pogledu Sud pojašnjava da se, prema napomeni s objašnjenjem HS-a koja se odnosi na tarifni broj 2206 KN-a, dodavanje alkohola pićima iz tog tarifnog broja ne protivi tomu da ta pića zadrže to razvrstavanje, pod uvjetom da zadržavaju svojstva proizvoda razvrstanih u taj tarifni broj, odnosno svojstva fermentiranih pića. Međutim, budući da su pića o kojima je riječ u glavnom postupku izgubila okus, miris i izgled pića proizvedenog od određenog voća ili prirodnog proizvoda, odnosno fermentiranog pića, takvi se proizvodi ne mogu razvrstati u tarifni broj 2206 KN-a.

Što se tiče razvrstavanja takvih proizvoda, Sud zatim podsjeća da se, u skladu s općim pravilom 2. točkom (b) za tumačenje KN-a, svako navođenje materijala u određenom tarifnom broju odnosi na taj materijal u čistom stanju ili kao mješavine ili kombinacije tog materijala s drugim materijalima. To je slučaj s proizvodima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koji sadržavaju fermentirani alkohol, kao i destilirani alkohol. Ti materijali spadaju u različite tarifne brojeve.

Iz općeg pravila 3. točke (a) proizlazi da, kada bi se proizvode u skladu s općim pravilom 2. točkom (b) na prvi pogled moglo razvrstati u dva tarifna broja, tarifni broj koji sadržava najodređeniji opis ima prednost u odnosu na tarifne brojeve s općenitijim opisom. Kada se proizvodi poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku sastoje od različitih materijala i ako nijedan od dvaju gore navedenih tarifnih brojeva nije određeniji od drugog, jedina odredba koju valja primijeniti radi razvrstavanja proizvoda o kojima je riječ u glavnom postupku jest opće pravilo 3. točka (b). Na temelju tog općeg pravila, kako bi se izvršilo tarifno razvrstavanje proizvoda, potrebno je utvrditi koji je između materijala koji čine navedeni proizvod onaj koji mu daje bitnu značajku.

Slijedom toga, Sud objašnjava da valja utvrditi koji je od materijala od kojih se sastoje proizvodi poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku onaj koji im daje bitnu značajku. U tom pogledu, za utvrđivanje njihove bitne značajke može se uzeti u obzir više objektivnih značajki i svojstava, osobito, kao prvo, bitne objektivne značajke i

<sup>23</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 2587/91

svojstva, uključujući sadržaj destiliranog alkohola, kao drugo, organoleptičke karakteristike i, naposljetku, njihova namjena kao jakih alkoholnih pića.

Na temelju tih kriterija Sud zaključuje da bitne značajke pića poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku u cjelini odgovaraju onima proizvoda iz tarifnog broja 2208 KN-a.

U tim okolnostima Sud je presudio da pića poput onih o kojima je u ovom slučaju riječ nisu obuhvaćena tarifnim brojem 2206 KN-a, već njegovim tarifnim brojem 2208.

### Presuda od 28. listopada 2010., X (C-423/09, [EU:C:2010:650](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Sušeno povrće (glavice češnjaka) koje nije u potpunosti dehidrirano”*

Društvo X, u svojstvu carinskog zastupnika, podnijelo je petnaest deklaracija za puštanje u slobodan promet pošiljaka glavica češnjaka podrijetlom iz Kine koje su se u trenutku uvoza nalazile u rashladnim spremnicima. U uvoznim deklaracijama svaki je put naveden tarifni podbroj 0712 90 90 KN-a te je roba opisana kao suhi češnjak.

Nakon što su carinska tijela pustila robu, kontejner češnjaka unesen je u rashlađeni prostor društva za skladištenje u kojem je uskladišten na temperaturi od – 3 °C. Smatrajući da uvezeni češnjak treba razvrstati kao rashlađeni češnjak iz tarifnog podbroja 0703 20 00 KN-a, carinski je inspektor izdao rješenja o plaćanju predmetnih carina.

Društvo X podnijelo je žalbu koja je odbijena. Zatim je podnijelo tužbu koja je proglašena neosnovanom. Društvo X podnijelo je žalbu protiv te odluke, nakon koje je donesena presuda kojom je utvrđeno da inspektor nije dokazao postojanje razloga za odstupanje od navedenog tarifnog broja 0712 KN-a.

U tom kontekstu, sud koji je uputio zahtjev, kojem je podnesena žalba u kasacijskom postupku protiv potonje presude, zatražio je od Suda da pojasni kriterije za utvrđivanje je li češnjak koji je podvrgnut postupku sušenja obuhvaćen tarifnim podbrojem 0703 20 00 KN-a<sup>24</sup> ili tarifnim podbrojem 0712 90 KN-a.

Upućujući na napomenu s objašnjenjem HS-a koja se odnosi na tarifni broj 0712, Sud zaključuje da razvrstavanje u tarifni broj 0712 zahtijeva da je povrće podvrgnuto postupku intenzivnog sušenja primjenom posebnog tretmana nakon kojeg je cijela ili gotovo cijela vlaga prisutna u proizvodu uklonjena. Stoga, nakon tog postupka, preostala količina vlage u povrću mora biti beznačajna.

Po analogiji s presudom od 15. lipnja 1976., Riemer (120/75, [EU:C:1976:90](#)), Sud utvrđuje da, kako bi se glavice češnjaka razvrstale u tarifni broj 0712, postupak sušenja češnjaka

<sup>24</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1810/2004

mora dovesti do značajnih i nepovratnih izmjena tako da se proizvod više ne nalazi u prirodnom stanju.

Stoga uklanjanje vode mora bitno izmijeniti objektivne značajke i svojstva proizvoda na način da ta izmjena dovodi do razvrstavanja u tarifni broj različit od tarifnog broja 0703, koji obuhvaća povrće u svježem ili rashlađenom stanju.

Nadalje, činjenica da se djelomično sušeni češnjak uvozi u rashlađenom stanju ukazuje na to da sušenje nije uklonilo svu ili gotovo svu vlagu prisutnu u proizvodu, budući da je dehidracija metoda konzerviranja koja znači da dehidrirani proizvodi više ne moraju biti skladišteni na temperaturi manjoj od 0 °C.

Točno je da dugo razdoblje čuvanja može poslužiti kao dodatna indicija o stupnju odvlaživanja češnjaka kako bi ga se razvrstalo u tarifni broj 0712 kao sušeno povrće, za razliku od svježeg ili rashlađenog češnjaka. Međutim, Sud utvrđuje da tarifni brojevi 0703 i 0712 KN-a ne sadržavaju nikakvo upućivanje na čuvanje kao kriterij za razvrstavanje, tako da iz toga treba zaključiti da samo razdoblje čuvanja nema utjecaja na tarifno razvrstavanje tog proizvoda.

Iz toga slijedi da češnjak koji je podvrgnut postupku intenzivnog sušenja primjenom posebnog tretmana nakon kojeg je cijela ili gotovo cijela vlaga prisutna u proizvodu uklonjena potpada pod tarifni podbroj 0712 90 90 KN-a, dok djelomično osušeni češnjak, koji zadržava svojstva i karakteristike svježeg češnjaka, potpada pod tarifni podbroj 0703 20 00 KN-a.

**Presuda od 26. travnja 2017., Stryker EMEA Supply Chain Services (C-51/16, [EU:C:2017:298](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Razvrstavanje robe – Implantati na vijak namijenjeni za umetanje u ljudsko tijelo za liječenje lomova ili obavljanje protetičkih radova – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 9021 – Provedbena uredba (EU) br. 1212/2014 – Valjanost”*

Nizozemska carinska tijela izdala su društvu Stryker tri obvezujuće tarifne informacije glede triju vrsta implantata na vijak namijenjenih umetanju u ljudsko tijelo za liječenje lomova ili obavljanje protetičkih radova. Ti su vijci imali zajedničke značajke kao i posebne značajke. S obzirom na ta svojstva, na temelju obvezujućih tarifnih informacija koje su izdala carinska tijela, ta su tijela razvrstala te tri vrste medicinskih implantata na vijak u tarifni broj 9021 90 90 KN-a<sup>25</sup>.

Nakon objave Provedbene uredbe br. 1212/2014, navedena su tijela povukla tarifne informacije. To je povlačenje obrazloženo time da u smislu te uredbe „implantat na vijak namijenjen za uporabu u kirurgiji, s obzirom na svoja objektivna svojstva i osobine, mora biti razvrstan kao dio opće uporabe”.

<sup>25</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Provedbenom uredbom br. 1101/2014

Nakon neuspjele žalbe podnesene carinskim tijelima, Stryker je podnio tužbu protiv odluke o povlačenju sudu koji je uputio zahtjev.

U prilog osnovanosti tužbe Stryker je u bitnome navodio da se, imajući u vidu objektivne značajke i svojstva implantata na vijak, među kojima je i njihova svojstvena namjena, ne radi o „uobičajenim“ vijcima poput onih na koje se odnosi tarifni broj 7318 KN-a. Nadalje, prema Strykerovu mišljenju, Provedbena uredba br. 1212/2014 nije valjana, s obzirom na to da je njome izvršeno razvrstavanje isključivo u odnosu na vanjska svojstva predmetnih medicinskih implantata na vijak a da pritom nije uzeta u obzir njihova svojstvena namjena, što je suprotno sudskoj praksi Suda.

Sud koji je uputio zahtjev, smatrajući da se zbog svojih objektivnih svojstava i značajki, uključujući njihovu svojstvenu namjenu, implantati na vijak o kojima je riječ u glavnom postupku mogu razvrstati u tarifni broj 9021 KN-a, upitao je Sud jesu li tarifnim brojem 9021 KN-a obuhvaćeni medicinski implantati na vijak, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, koji su namijenjeni isključivo ugradnji u ljudsko tijelo za liječenje lomova kostiju ili pričvršćivanje proteza.

Oslanjajući se na analizu teksta napomene s objašnjenjem HS-a koja se odnosi na poglavlje 90 i tarifni broj 9021 kao i napomenu s objašnjenjem podbroja 9021 39 90 KN-a, Sud objašnjava, kao prvo, da u tarifni broj 9021 KN-a valja razvrstati proizvode koji su u bitnom obilježeni završnom obradom i velikom preciznošću, koji se mogu ugraditi u organizam kako bi se imobiliziralo pogođene dijelove tijela ili za fiksiranje prijeloma, što ih stoga razlikuje od uobičajenih proizvoda.

Kao drugo, Sud upućuje na svoju sudsku praksu prema kojoj se među kriterijima na temelju kojih se može razlikovati obične ili uobičajene proizvode od onih koji imaju medicinsku funkciju nalaze osobito onaj koji se odnosi na postupak proizvodnje predmetnog proizvoda te kriterij koji se odnosi na posebnosti njegove funkcije.

S obzirom na tu sudsku praksu, Sud analizira metodu i funkciju proizvoda, pri čemu zaključuje da se proizvodi poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku razlikuju od uobičajenih proizvoda time što su obilježeni završnom obradom i velikom preciznošću, imajući u vidu postupak njihove proizvodnje i posebnost njihove funkcije. Iz objektivnih značajki i svojstava medicinskih implantata na vijak o kojima je riječ u glavnom postupku proizlazi da takvi proizvodi mogu biti obuhvaćeni tarifnim brojem 9021 KN-a.

Slijedom toga, Sud je presudio da su medicinski implantati na vijak poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku obuhvaćeni tarifnim brojem 9021 KN-a, s obzirom na to da ti proizvodi imaju svojstva koja ih razlikuju od uobičajenih proizvoda time što su obilježeni završnom obradom i velikom preciznošću kao i postupkom proizvodnje i posebnosti funkcije.

Presuda od 13. ožujka 2019., B. S. (Slad u sastavu piva) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Trošarine na alkohol i alkoholna pića – Direktiva 92/83/EEZ – Članak 2. – Pojam ‚pivo‘ – Piće proizvedeno od sladovine dobivene od mješavine koja sadržava više glukoze nego slada – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 2203 (pivo dobiveno od slada) ili 2206 (ostala fermentirana pića)“*

Osoba B. S. proizvodila je alkoholno piće koje je smatrala mješavinom piva i bezalkoholnog pića. Glavni sastojak u sladovini korištenoj za proizvodnju poluproizvoda za proizvodnju tog pića bio je glukozni sirup, a ne slad.

Za tu je proizvodnju svaki mjesec nadležnom carinskom uredu dostavljala prijavu trošarina kvalificirajući piće koji proizvodi kao „mješavinu piva“ iz tarifnog broja 2203 KN-a i bezalkoholnih pića te primjenjujući stopu trošarine predviđenu za pivo.

Voditelj carinske uprave osporio je te prijave smatrajući da proizvedeno piće treba razvrstati u tarifni broj 2206 KN-a kao piće na bazi pića koja se dobivaju vrenjem, osim piva, i bezalkoholnih pića i koje stoga mora podlijegati višoj stopi trošarine. Voditelj carinske uprave obrazložio je to osporavanje činjenicom da je glavni sastojak upotrijebljen u proizvodnji poluproizvoda bio glukozni sirup, a ne slad, i da se taj proizvod stoga ne može razvrstati u tarifni broj 2203 KN-a, koji se odnosi na „pivo dobiveno od slada“.

Te odluke voditelja carinske uprave potvrđene su u više odluka ravnatelja Carinske komore. Usto, poljski upravni sudovi odbili su tužbe koje je B. S. podnio protiv tih odluka. U okviru tog spora tužitelj je kazneno osuđen jer je poljsku poreznu upravu doveo u zabludu o prirodi pića koje je proizvodio, što je dovelo do smanjenja trošarina koje je morao platiti. B. S. je zatim protiv te odluke podnio žalbu sudu koji je uputio zahtjev.

U tom kontekstu, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud treba li članak 2. Direktive 92/83<sup>26</sup> tumačiti na način da se poluproizvod, namijenjen miješanju s bezalkoholnim pićima, koji je dobiven od sladovine s manjim udjelom sastojaka koji sadržavaju slad od udjela sastojaka koji ne sadržavaju slad, i u kojem je glukozni sirup dodan prije postupka vrenja, može kvalificirati kao „pivo dobiveno od slada“ obuhvaćeno tarifnim brojem 2203 KN-a<sup>27</sup>.

Smatrajući da je predmetni konačni proizvod mješavina koja se ne može razvrstati u tarifni broj 2203 KN-a, Sud utvrđuje da se navedeni proizvod može kvalificirati kao „pivo“ i biti obuhvaćen navedenim člankom 2. samo ako se alkoholni poluproizvod namijenjen miješanju s bezalkoholnim pićima kako bi se dobio taj konačni proizvod može kvalificirati kao „pivo dobiveno od slada“, u smislu tarifnog broja 2203 KN-a, s obzirom na to da se

<sup>26</sup> Članak 2. Direktive 92/83 pod kvalifikacijom „pivo“ ne obuhvaća samo sve proizvode obuhvaćene tarifnim brojem 2203 KN-a, nego i sve proizvode koji sadržavaju mješavinu piva i bezalkoholnih pića, a koji su obuhvaćeni tarifnim brojem 2206 KN-a, pod uvjetom da, u oba slučaja, to piće ima udio alkohola veći od 0,5 % vol.

<sup>27</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 2587/91

čini da nije osporeno da navedeni konačni proizvod ima volumni udio alkohola veći od 0,5 % vol.

Kao prvo, kako bi se utvrdilo može li se alkoholni proizvod dobiven fermentacijom sladovine koja se sastoji, među ostalim, od glukoznog sirupa i malog udjela slada kvalificirati kao „pivo dobiveno od slada” u smislu tarifnog broja 2203 KN-a, Sud ističe da KN ne utvrđuje minimalni postotak sastojaka koji sadržavaju slad u sladovini namijenjenoj proizvodnji piva. Točno je da tarifni broj 2203 KN-a obuhvaća „pivo dobiveno od slada”, što znači da se pivo koje potpada pod taj tarifni broj ne može proizvesti a da nema slada u njegovu sastavu. Međutim, iz same formulacije „pivo dobiveno od slada” ne može se izvesti zaključak da se zahtijeva minimalni postotak slada u sladovini.

Kao drugo, što se tiče glukoznog sirupa koji ulazi u sastav sladovine, Sud ističe da prisutnost tog sirupa nije zabranjena KN-om i da, osim toga, napomena s objašnjenjem HS-a koja se odnosi na navedeni tarifni broj izričito priznaje mogućnost dodavanja sladovini aromatskih tvari tijekom vrenja.

Iz toga slijedi da proizvod proizveden s malim udjelom slada i uz dodavanje glukoze prije alkoholnog vrenja nije samo zbog tih razloga isključen iz pojma „pivo dobiveno od slada” obuhvaćenog tarifnim brojem 2203 KN-a. Međutim, takav proizvod može biti obuhvaćen tim tarifnim brojem samo pod uvjetom da njegove objektivne karakteristike i svojstva odgovaraju onima piva. U tom pogledu valja osobito uzeti u obzir organoleptička svojstva predmetnog proizvoda.

U tom kontekstu, prema mišljenju Suda, ako organoleptička svojstva alkoholnog poluproizvoda ne odgovaraju obilježjima piva, što bi posebno bio slučaj ako taj poluproizvod vizualno ne bi nalikovao pivu ili ne bi imao specifičan okus, taj se proizvod ne bi mogao kvalificirati kao „pivo dobiveno od slada” obuhvaćeno tarifnim brojem 2203 KN-a.

## 2.2. Namjena proizvoda

Presuda od 14. travnja 2011., *British Sky Broadcasting Group i Pace* (C-288/09 i C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Prijamnici i prijamnici digitalne satelitske televizije koji imaju funkciju snimanja – Carinski zakonik Zajednice – Članak 12. stavak 5. točka (a) podtočka i. i članak 12. stavak 6. – Vremensko važenje obvezujućih tarifnih informacija“*

Zahtjevi za prethodnu odluku povodom kojih je donesena ta presuda odnose se, među ostalim, na tumačenje podbrojeva 8521 90 00 i 8528 71 13 KN-a<sup>28</sup>. Sud koji je uputio zahtjev pitao je, među ostalim, svojim prvim pitanjima u predmetima koji su predmet analize, treba li KN tumačiti na način da su zasebni komunikacijski moduli opremljeni jedinicama tvrdog diska obuhvaćeni tarifnim podbrojem 8528 71 13, unatoč napomenama s objašnjenjem KN-a objavljenima 7. svibnja 2008., iz kojih proizlazi da su navedeni moduli obuhvaćeni tarifnim podbrojem 8521 90 00.

Sud najprije ističe da napomene s objašnjenjem KN-a doista određuju da su zasebni moduli opremljeni napravom s funkcijom snimanja ili reprodukcije (npr. s tvrdim diskom) isključeni iz tarifnog podbroja 8528 71 13 i da ih treba razvrstati u tarifni podbroj 8521 90 00. Međutim, napomene s objašnjenjem HS-a koje su bile na snazi u vrijeme nastanka činjenica u glavnom postupku precizirale su da televizijske prijamnike, čak i ako sadržavaju aparat za snimanje, treba isključiti iz tarifnog broja 8521 i razvrstati u tarifni broj 8528.

U tom kontekstu Sud objašnjava da iz definicija podbrojeva 8521 90 00 i 8528 71 13 proizlazi da roba obuhvaćena tim dvama podbrojevima istodobno može primati televizijske signale i snimati ih. Razlika između tih dvaju podbrojeva sastoji se u tome jesu li navedene funkcije glavne ili pomoćne. Podbroj 8521 90 00 odnosi se na aparate za snimanje koji dodatno imaju funkciju televizijskog prijamnika, dok se podbroj 8528 71 13 odnosi na televizijske prijamnike koji dodatno imaju funkciju snimanja.

Na temelju napomene 3. odsjeka XVI. KN-a, kojem pripadaju podbrojevi o kojima je riječ, „složene (kombinirane) strojeve koji se sastoje od dvaju ili više strojeva spojenih zajedno u cjelinu i druge strojeve konstruirane za obavljanje dviju ili više funkcija koje se nadopunjuju ili izmjenjuju, razvrstava se kao da se sastoje samo od one komponente ili kao da predstavljaju samo onaj stroj koji obavlja glavnu funkciju“. Modul o kojem je riječ u glavnom postupku nedvojbeno raspolaže dvjema funkcijama snimanja i prijma televizijskih signala. Stoga ga se smatra strojem namijenjenim za obavljanje dviju ili više funkcija koje se nadopunjuju ili izmjenjuju u smislu napomene 3. odsjeka XVI. KN-a.

<sup>28</sup> KN naveden u Prilogu I Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbama br. 2587/91 i br. 1214/2007

Stoga Sud zaključuje da valja istražiti koja je od dviju funkcija snimanja ili prijma televizijskih signala glavna, a koja je sporedna.

U tom pogledu Sud podsjeća da namjena proizvoda može predstavljati objektivan kriterij razvrstavanja ako je svojstvena tom proizvodu te se ta svojstvenost procjenjuje na temelju njegovih objektivnih značajki i svojstava. Osobito je potrebno uzeti u obzir ono što je u očima potrošača glavno ili sporedno.

Na temelju tih razmatranja Sud zaključuje da je modul o kojem je riječ u ovom slučaju uglavnom namijenjen prijmu televizijskih signala i da je ta funkcija svojstvena tom uređaju. Stoga je to njegova glavna funkcija, s obzirom na to da je funkcija snimanja samo sekundarna.

Slijedom toga, moduli poput onih u glavnom postupku obuhvaćeni su tarifnim podbrojem 8528 71 13 unatoč napomenama s objašnjenjem KN-a.

Iz toga proizlazi da, s obzirom na to da su napomene s objašnjenjem KN-a u tom pogledu protivne KN-u, iste valja izuzeti iz primjene.

**Presuda od 22. studenoga 2012., Digitalnet i dr. (C-320/11, C-330/11, C-382/11 i C-383/11, [EU:C:2012:745](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Aparati sposobni za primanje televizijskih signala koji sadrže modem za pristup internetu i obavljaju funkciju interaktivne razmjene informacija“*

Tri društva čija je glavna djelatnost pružanje pristupa digitalnoj televiziji i internetu uvezla su u Bugarsku istovjetne zasebne module s funkcijom komunikacije (u daljnjem tekstu: zasebni moduli), pod različitim trgovačkim nazivima. Zasebni moduli prijavljeni su s tarifnim podbrojem 8528 71 13 KN-a, bez carine.

Carinska tijela provela su provjeru i zaključila da zasebni moduli nisu opremljeni integriranim modemom i da ih je trebalo razvrstati u podbroj 8528 71 19 KN-a. Slijedom toga, donijela su upravne akte kojima se tim trima društvima nalaže plaćanje carine.

Pred sudom koji je uputio zahtjev predmetna društva osporavala su valjanost tih upravnih akata pokretanjem četiriju različitih postupaka, od kojih se dva odnose na isto društvo.

Sud koji je uputio zahtjev potom je pitao Sud koja se roba može razvrstati u podbroj 8528 71 13 KN-a<sup>29</sup> i što obuhvaćaju pojmovi „modem“ i „pristup internetu“ u smislu tog podbroja i u smislu napomena s objašnjenjem od 7. svibnja 2008. Također je nastojao doznati je li vrsta modema koja se koristi relevantna za tarifno razvrstavanje ili je dovoljno da modem omogućuje pristup internetu.

<sup>29</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena uredbama br. 1214/2007, br. 1031/2008 i br. 948/2009

Sud najprije podsjeća na to da, kako bi ga se razvrstalo u podbroj 8528 71 13 KN-a, uređaj mora moći, s jedne strane, biti prikladan za primanje televizijskih signala i, s druge strane, sadržavati modem za pristup internetu kojim se omogućava interaktivna razmjena informacija. Slijedom toga, svaki aparat koji ne posjeduje nijedno od tih obilježja treba razvrstati u podbroj 8528 71 19 KN-a, primjenom općeg pravila 3. točke (c) za tumačenje KN-a.

Naime, namjena proizvoda može predstavljati objektivan kriterij razvrstavanja ako je svojstvena tom proizvodu te se ta svojstvenost procjenjuje na temelju njegovih osobina i objektivnih svojstava.

Budući da KN ne definira ni pojam „modem” ni pojam „pristup internetu”, Sud analizira napomene s objašnjenjem od 7. svibnja 2008., koje su bile na snazi u trenutku uvoza o kojem je riječ u glavnom postupku, koje pružaju pojašnjenja u pogledu vrsta uređaja koji se mogu smatrati modemima u smislu tarifnog podbroja 8528 71 13 i u pogledu značajki koje ti uređaji moraju posjedovati kako bi se smatralo da omogućuju pristup internetu i interaktivnu razmjenu informacija.

Pozivajući se na definiciju modema u smislu tarifnog podbroja 8528 71 13, sadržanu u navedenim napomenama s objašnjenjem s obzirom na njihov uobičajeni smisao u svakodnevnom jeziku i definiciju iz izvješća povjerenstva WTO-a, Sud utvrđuje da su napomene s objašnjenjem od 7. svibnja 2008. koje se odnose na podbroj 8528 71 13 ograničile smisao potonjeg pojma time što su iz pojma „modem” isključile uređaje koji obavljaju funkcije slične modemu zbog tehničkih razloga, iako je za razvrstavanje relevantna samo svrha mogućnosti pristupa internetu. Te su napomene stoga u tom pogledu protivne KN-u i treba ih izuzeti iz primjene.

U tim okolnostima Sud zaključuje da se, u smislu tarifnog podbroja 8528 71 13 KN-a, „modem za pristup internetu” analizira kao uređaj koji može pristupiti internetu i osigurati interakciju ili dvosmjernu razmjenu informacija. Za potrebe razvrstavanja relevantna je samo mogućnost pristupa internetu, a ne tehnika korištena za postizanje tog cilja. Osim toga, da bi ga se razvrstalo u podbroj 8528 71 13 KN-a, uređaj mora moći sam pristupiti internetu putem u njemu ugrađenog modema, bez intervencije bilo kojeg drugog uređaja ili mehanizma.

Sud je također nastojao doznati koja se od dviju funkcija koje obavljaju navedeni uređaji, odnosno prijam televizijskih signala ili postojanje modema koji omogućuje pristup internetu, može smatrati glavnom funkcijom.

U tom pogledu Sud utvrđuje da, kako bi se utvrdilo može li se uređaj razvrstati u podbroj 8528 71 13 KN-a, nije potrebno ispitati je li funkcija televizijskog prijma glavna funkcija i je li funkcija pristupa internetu podredna ili obrnuto jer te dvije funkcije moraju biti istodobno prisutne u uređaju i jer, u nedostatku jedne ili druge od tih funkcija, aparati nisu obuhvaćeni tarifnim podbrojem 8528 71 13, nego, na temelju općeg pravila 3. točke (c) za tumačenje KN-a, tarifnim podbrojem 8528 71 19 KN-a.

Osim toga, sud koji je uputio zahtjev pitao je treba li članak 78. stavak 2. Carinskog zakonika tumačiti na način da se naknadna provjera robe i naknadna promjena njezina tarifnog razvrstavanja mogu izvršiti na temelju pisanih isprava, a da carinska tijela nisu dužna fizički provjeriti navedenu robu.

Budući da iz tog članka proizlazi da se naknadna provjera deklaracija može izvršiti a da carinska tijela nisu dužna fizički provjeriti robu, Sud je odgovorio potvrdno.

**Presuda od 22. rujna 2016., Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Ocjena valjanosti – Uredba (EZ) br. 1051/2009 – Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 8701 – Traktori – Podbrojevi 8701 90 11 do 8701 90 39 – Poljoprivredni traktori (osim jednoosovinskih) i traktori za šumarstvo, na kotačima, novi – Laka terenska vozila na četiri kotača namijenjena da se rabe kao traktori”*

U tom je predmetu Gerechtshof Amsterdam (Žalbeni sud u Amsterdamu, Nizozemska) pitao Sud o valjanosti Uredbe br. 1051/2009, kojom se terenska vozila razvrstavaju prema snazi njihova motora.

Kawasaki Motors Europe (KME) zatražio je 2010. da se tri terenska vozila razvrstaju kao traktori za poljoprivredu i šumarstvo, na temelju snage motora, u podbrojeve 8701 90 11, 8701 90 20 i 8701 90 25 KN-a. Međutim, carina je razvrstala ta vozila u podbroj 8701 90 90. Nakon neuspjelog prigovora, KME je podnio tužbu protiv odluka na kojima se temelje te tarifne informacije, o kojoj sud koji je uputio zahtjev odlučuje u stadiju žalbe. U svojoj je odluci on uputio na jedan raniji predmet iz 1992. u kojem su slična vozila prvo pogrešno razvrstana, a zatim pravilno razvrstana u kategoriju poljoprivrednih traktora.

Presudom od 27. travnja 2006., Kawasaki Motors Europe (C-15/05, [EU:C:2006:259](#)) Sud je utvrdio da Uredba br. 2518/98 nije valjana. Nakon te presude porezni je inspektor izdao nove obvezujuće tarifne informacije kojima se odnosna vozila razvrstavaju u podbrojeve 8701 90 11 i 8701 90 20 KN-a prema snazi njihovih motora. Međutim, ti su OTI-ji prestali važiti zbog stupanja na snagu Uredbe br. 1051/2009.

U tom je kontekstu sud koji je uputio zahtjev, smatrajući da je Uredba br. 1051/2009 po analogiji primjenjiva na vozila o kojima je riječ u glavnom postupku, izrazio svoje sumnje u pogledu valjanosti te uredbe, s obzirom na to da iz nje proizlazi da ta vozila treba razvrstati u podbroj 8701 90 90 KN-a zato što nemaju ni uređaj koji prenosi snagu motora u drugu opremu, ni hidrauličnu napravu za podizanje, ni vitlo.

Naime, nova terenska vozila s četiri kotača koja imaju samo jedno sjedalo, koja raspolažu sustavom za upravljanje tipa Ackerman, kojim se upravlja upravljačem, opremljena vučnom kukom i čije im tehničke karakteristike omogućavaju da guraju teret težine barem dva puta veće od vlastite treba razvrstati u podbroj 8701 90 KN-a, pri čemu

se konačno razvrstavanje mora izvršiti u podbrojeve s osam znamenaka koji odgovaraju snazi njihova motora. S tim u svezi, uzimaju se u obzir isključivo podbrojevi s osam znamenaka 8701 90 11 do 8701 90 39 KN-a, koji se odnose na poljoprivredne traktore i traktore za šumarstvo, nove.

U skladu s općim pravilom 1. za tumačenje KN-a, razvrstavanje se za zakonske potrebe izvršava na temelju naziva tarifnih brojeva i svih odgovarajućih napomena uz odsjeke i poglavlja te na temelju drugih općih pravila, pod uvjetom da iz naziva tarifnih brojeva ili napomena ne proizlazi drukčije. Opće pravilo 6. određuje da se razvrstavanje robe u podbrojeve tarifnog broja izvršava sukladno nazivu tih podbrojeva i svih odgovarajućih napomena za podbrojeve te, *mutatis mutandis*, u skladu s drugim općim pravilima. Nadalje, iz općeg pravila 3. točke (a) proizlazi da, kada bi se proizvode na prvi pogled moglo razvrstati u dva tarifna broja, tarifni broj koji sadržava najodređeniji opis ima prednost u odnosu na tarifne brojeve s općenitijim opisom. Namjena proizvoda može predstavljati objektivni kriterij razvrstavanja ako je svojstvena tom proizvodu te se ta svojstvenost procjenjuje na temelju njegovih objektivnih značajki i svojstava.

U tom je kontekstu nebitno to da se traktori koji očito imaju poljoprivrednu ili šumarsku namjenu mogu upotrebljavati u slobodno vrijeme. Naime, budući da se objektivna značajka proizvoda može provjeriti u trenutku carinjenja, okolnost da se taj proizvod može drugačije rabiti nije takve naravi da bi mogla isključiti njegovu pravnu kvalifikaciju. Za njegovo carinsko razvrstavanje nije nužno da je taj proizvod samo ili isključivo namijenjen za uporabu koja odgovara toj objektivnoj karakteristici. Dovoljno je da ta uporaba čini njegovu bitnu namjenu.

U skladu s tom sudskom praksom, Sud zaključuje da poljoprivredna i šumarska namjena traktora može biti posljedica njihova dizajna i posjedovanja uređaja ili opreme, a da se takvu namjenu ne mora *a priori* uvjetovati postojanjem određenih taksativno navedenih uređaja ili opreme. Gospodarska vozila navedena u točki 2. Priloga Uredbi br. 1051/2009 stoga treba smatrati „traktorima“ u smislu podbroja 8701 90, koji se odnosi isključivo na gospodarska vozila. Glavna razlika temelji se na njihovoj poljoprivrednoj, šumskoj ili drugoj namjeni.

### Presuda od 26. ožujka 2020., Pfizer Consumer Healthcare (C-182/19, [EU:C:2020:243](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifno razvrstavanje – Tarifni brojevi 3005 i 3824 – Samozagrijavajući naljepak i pojas namijenjeni ublažavanju boli – Provedbena uredba (EU) 2016/1140 – Nevaljanost“*

Društvo Pfizer je u Ujedinjenu Kraljevini uvezilo proizvode za jednokratnu uporabu obuhvaćene registriranim žigom ThermaCare. Ti su proizvodi predstavljeni te se prodaju za terapijsku toplinsku terapiju zbog korisnih učinaka poput analgezije, smanjenja ukočenosti i ubrzanja ozdravljenja oštećenog tkiva.

Zbog različitog razvrstavanja tih proizvoda od strane različitih zemalja, francuska carinska tijela zatražila su 2015. od Komisije da ispita razvrstavanje proizvoda ThermaCare, koja je to pitanje uputila Odboru za Carinski zakonik Unije, što je dovelo do toga da je Komisija donijela Provedbenu uredbu 2016/1140 kojom se proizvodi ThermaCare razvrstavaju u tarifni broj 3824 KN-a<sup>30</sup>.

U tom kontekstu, sud koji je uputio zahtjev odlučio je pitati Sud o valjanosti Provedbene uredbe 2016/1140.

Najprije Sud ističe da je roba koju je društvo Pfizer uvezlo istovjetna ili barem dovoljno slična dvama proizvodima na koje se odnosi Provedbena uredba 2016/1140 te da je ona stoga primjenjiva.

U tom pogledu Sud podsjeća na to da su Europski parlament i Vijeće Europske unije dodijelili Komisiji, koja djeluje u suradnji s carinskim stručnjacima država članica, široku diskrecijsku ovlast za pobliže određivanje sadržaja tarifnih brojeva koji se uzimaju u obzir pri razvrstavanju određene robe. Međutim, Komisijina ovlast da donese mjere iz članka 57. stavka 4. Carinskog zakonika ne dopušta joj izmjenu ni sadržaja ni opsega tarifnih brojeva.

U ovom slučaju, kao što to i proizlazi iz teksta stupca 1. tablice iz priloga Provedbenoj uredbi 2016/1140, proizvodi na koje se ona odnosi postoje u obliku samozagrijavajućih naljepaka ili pojaseva za ublažavanje boli. Ti su naljepci proizvedeni od prijanjajućih materijala namijenjenih pričvršćivanju na kožu, dok su pojasevi izrađeni od neprijanjajućeg materijala koji se pričvršćuje pomoću samoljepljive trake. Ti su proizvodi izrađeni od mekanog sintetičkog materijala koji se prilagođuje obliku tijela i sadržava određen broj diskova punjenih željeznim prahom, ugljenom, soli i vodom koji zbog egzotermne reakcije proizvode toplinu kada su izloženi zraku.

U skladu s tekstom tarifnog broja 3824 KN-a, proizvodi na koje se on odnosi su proizvodi „koji nisu spomenuti ni uključeni na drugom mjestu”. Stoga Sud smatra potrebnim ispitati je li Komisija tarifnim razvrstavanjem proizvoda na koje se odnosi Provedbena uredba 2016/1140 u tarifni podbroj 3824 90 96 KN-a umjesto u njegov tarifni broj 3005, izmijenila sadržaj ili opseg tih tarifnih brojeva.

Kao prvo, što se tiče kriterija pakiranja za pojedinačnu prodaju iz tarifnog broja 3005 KN-a, Sud ističe da je točno da u stupcu 1. tablice iz priloga Provedbenoj uredbi 2016/1140 nisu navedeni nikakvi detalji o pakiranju proizvoda na koje se ta provedbena uredba odnosi. Međutim, nesporno je da su ti proizvodi pripremljeni u pakiranjima za pojedinačnu prodaju, što, uostalom, potvrđuje tijek nastanka te provedbene uredbe.

Kao drugo, Sud primjećuje da pojam „za medicinsku uporabu” u smislu tarifnog broja 3005 KN-a, nije definiran ni u KN-u ni u njegovim objašnjenjima. U skladu s ustaljenom sudskom praksom, značenje i doseg pojmova za koje pravo Unije ne daje nikakvu

---

<sup>30</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 952/2013

definiciju moraju se odrediti u skladu s uobičajenim smislom u svakodnevnom jeziku. Osim toga, kako bi se utvrdilo je li proizvod namijenjen za medicinsku uporabu, valja uzeti u obzir sve relevantne elemente slučaja. U ovom slučaju Sud smatra da je roba posebno dizajnirana za sprječavanje, otkrivanje ili liječenje bolesti ili ozljeda namijenjena za „medicinsku uporabu“ u smislu tarifnog broja 3005 KN-a. Nadalje, činjenica da se ti proizvodi kvalificiraju kao „aktivni medicinski proizvodi“ u skladu s Direktivom 93/42 dodatan je pokazatelj u tom pogledu.

Kao treće, Sud ispituje mogu li se predmetni proizvodi smatrati „proizvodima sličnima“ „vati, gazi [ili] zavojima“, u smislu tarifnog broja 3005 KN-a. Prema mišljenju Suda, činjenica da tu robu ne bi trebalo koristiti u određenim slučajevima ne može dovesti u pitanje zaključak da ona služi za liječenje bolova i ozljeda. Stoga su proizvodi na koje se odnosi Provedbena uredba 2016/1140 obuhvaćeni tarifnim brojem 3005 KN-a i zbog toga ne mogu biti obuhvaćeni tarifnim brojem 3824.

Iz navedenog slijedi da je Komisija, time što je razvrstala navedene proizvode u tarifni podbroj 3824 90 96, a ne u broj 3005 KN-a, izmijenila sadržaj tarifnih brojeva i izišla izvan okvira ovlasti koje su joj povjerene člankom 57. stavkom 4. Carinskog zakonika.

Stoga je Provedbena uredba 2016/1140 nevaljana.

### 2.3. Uporaba proizvoda

Presuda od 19. listopada 2000., *Peacock* (C-339/98, [EU:C:2000:573](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Tarifno razvrstavanje mrežnih kartica – Razvrstavanje u kombiniranu nomenklaturu“*

U toj presudi Sud je odgovorio na prethodno pitanje koje se odnosi na tarifno razvrstavanje mrežnih kartica namijenjenih osobnim računalima na način da im se omogući razmjena informacija ili podataka s drugim računalima.

Naime, sud koji je uputio zahtjev u tom je predmetu u biti zatražio pojašnjenje točnog tarifnog broja u KN-u<sup>31</sup> za razvrstavanje mrežnih kartica. To je pitanje postavljeno u okviru spora koji se odnosi na zahtjev za povrat carina plaćenih od srpnja 1990. do svibnja 1995. prilikom uvoza mrežnih kartica u Uniju.

Mrežne kartice iz glavnog postupka puštene su u slobodan promet i prijavljene pod podbrojem 8473 30 KN-a do 1993. kao „dijelovi i pribor strojeva iz tarifnog broja 8471“. Od 1994. roba se razvrstava u podbroj 8473 30 10 KN-a. Slijedom toga, na mrežne kartice primjenjivala se carina od 4 % do 1994., a od 1995. od 3,8 %

<sup>31</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena prilogima uredbi br. 2886/89, br. 2472/90, br. 2587/91, br. 2505/92, br. 2551/93 i br. 3115/94

Sud najprije navodi da opća pravila za tumačenje KN-a predviđaju da se razvrstavanje robe provodi na temelju naziva tarifnih brojeva i napomena uz odsjeke ili poglavlja. Osim toga, karakteristike i svojstva robe odlučujuć su kriterij za carinsko razvrstavanje robe.

Nadalje, Sud ističe da napomenu 5.B poglavlja 84. KN-a kojom se predviđa, među ostalim, da su strojevi koji sadržavaju stroj za automatsku obradu podataka ili koji rade u vezi s takvim strojem i koji obavljaju posebnu funkciju isključeni iz tarifnog broja 8471, „strojevi za automatsku obradu podataka i njihove jedinice”, treba tumačiti na način da ne isključuje razvrstavanje mrežnih kartica namijenjenih ugradnji u strojeve za automatsku obradu podataka u taj tarifni broj.

Naime, mrežne kartice usporedive su s bilo kojim drugim sredstvom na temelju kojeg stroj za automatsku obradu podataka prihvaća ili izdaje podatke na način da ne ispunjavaju funkciju koju bi mogli obavljati bez upotrebe takvog stroja. U tim se okolnostima ni u kojem slučaju ne može smatrati da mrežne kartice imaju „posebnu funkciju”.

Naposljetku, Sud dodaje da mrežne kartice treba razvrstati u tarifni broj 8471 KN-a kao „jedinice” strojeva za automatsku obradu podataka jer su povezane sa središnjom jedinicom i posebno osmišljene da budu dio sustava za automatsku obradu podataka. Naime, one ne odgovaraju definiciji „dijelova” ili „pribora” jer ti izrazi podrazumijevaju da je sastavni dio ključan za funkcioniranje cjeline, što nije slučaj s mrežnim karticama. Značajke mrežnih kartica više odgovaraju primjerima „jedinica” navedenima u napomenama s objašnjenjem Harmoniziranog sustava WCO-a.

U tom kontekstu Sud je presudio da napomena 5.B poglavlja 84. KN-a ne isključuje razvrstavanje mrežnih kartica namijenjenih ugradnji u strojeve za automatsku obradu podataka u tarifni broj 8471 KN-a. Između srpnja 1990. i svibnja 1995. te su kartice stoga trebale biti razvrstane u tarifni broj 8471 kao jedinice te vrste strojeva, pri čemu te kartice ispunjavaju uvjete koji se odnose na „jedinice” navedene u prethodno navedenoj napomeni, u mjeri u kojoj se mogu povezati sa središnjom jedinicom i posebno su osmišljene kao dijelovi sustava za automatsku obradu podataka.

### **Presuda od 20. lipnja 2013., Agroferm (C-568/11, [EU:C:2013:407](#))**

*„Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Proizvod na bazi šećera, sastavljen od 65 % L-lizina sulfata i 35 % nečistoća nastalih u postupku proizvodnje – Uredba (EZ) br. 1719/2005 – Uredba (EZ) br. 1265/2001 – Proizvodne subvencije za određene proizvode koji se koriste u kemijskoj industriji – Neopravdana isplaćene potpore Zajednice – Povrat – Načelo zaštite legitimnih očekivanja”*

Do lipnja 2006. danski poduzetnik Agroferm proizvodio je L-lizin sulfat u tvornici u Esbjergu (Danska). Proizvodi sastavljeni od lizina proizvode se od šećera, koji je njegova osnovna sirovina.

U svibnju 2004. Agroferm je danskim carinskim tijelima podnio zahtjev za prethodno odobrenje za dodjelu subvencija za proizvodnju L-lizin sulfata. U tom je zahtjevu naveo da je proizvod koji namjerava proizvoditi L-lizin sulfat, koji je, prema njegovu mišljenju, obuhvaćen tarifnim brojem 2922 KN-a<sup>32</sup>. Nakon pozitivnog odgovora navedenih tijela na taj zahtjev, društvo Agroferm redovito je primalo proizvodne subvencije koje odgovaraju količinama šećera koje je upotrebljavalo za proizvodnju L-lizin sulfata.

Na upit danskih carinskih tijela, Odbor za Carinski zakonik pojasnio je da priprava o kojem je riječ u glavnom postupku valja razvrstati u poglavlje 23. KN-a, a ne u njegovo poglavlje 29.

Odlukom od 10. kolovoza 2006. Direktoratet for FødevareErhverv (Uprava za hranu, Danska, u daljnjem tekstu: Direktoratet) obavijestio je Agroferm o tome da je nakon savjetovanja s Europskom komisijom i Odborom za Carinski zakonik utvrđeno da proizvode koje to društvo proizvodi ne treba razvrstati kao proizvode od lizina u smislu tarifnog broja 2922 KN-a i da stoga to poduzeće ne može ostvariti pravo na proizvodne subvencije. Nadalje, Direktoratet je odlučio da Agroferm mora vratiti iznos koji odgovara proizvodnim subvencijama primljenima od kolovoza 2004. do ožujka 2006., oko čije se visine stranke glavnog postupka ne slažu.

Agroferm je Ministerietu for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri (Ministarstvo prehrane, poljoprivrede i ribarstva, Danska, u daljnjem tekstu: Ministeriet) podnio tužbu protiv odluka koje je donio Direktoratet. U svojoj je odluci Ministeriet u cijelosti slijedio odluke koje je donio Direktoratet te je smatrao da Agroferm nije postupao u dobroj vjeri kada je zatražio dodjelu proizvodnih subvencija.

Protiv te odluke Ministerieta društvo Agroferm podnijelo je tužbu pred sudom. U tim je okolnostima sud koji je uputio zahtjev odlučio uputiti Sudu tri prethodna pitanja.

Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita je li proizvod poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku, koji se sastoji od L-lizin sulfata i nečistoća nastalih u postupku proizvodnje, obuhvaćen tarifnim brojevima 2309, 2922 ili 3824 KN-a.

Kad je riječ o tarifnom broju 2922 KN-a, Sud primjećuje da napomena 1. točka (a) poglavlja 29. KN-a predviđa da se u tarifne brojeve tog poglavlja razvrstava samo pojedinačne kemijski određene organske spojeve, neovisno sadrže li nečistoće ili ne.

U tom pogledu Sud ističe da je proizvod na bazi L-lizin sulfata o kojem je riječ u glavnom postupku bio kemijski određeni organski spoj koji sadržava oko 6 % L-lizin sulfata i 35 % stanične mase koja proizlazi iz korištenog postupka proizvodnje fermentacijom. Osim toga, ta je stanična masa, koja je sadržavala hranjive tvari visoke biološke vrijednosti, namjerno ostavljena u tom proizvodu kako bi se povećala njegova sposobnost da se koristi kao dodatak hrani za životinje i spriječilo L-lizin sulfat da apsorbira vlažnost.

<sup>32</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1719/2005

Tako Sud objašnjava da se postavlja pitanje može li se smatrati da je ta stanična masa obuhvaćena nečistoćama čije postojanje, u skladu s napomenom 1. točkom (a) poglavlja 29. KN-a, ne dovodi u pitanje razvrstavanje u tarifne brojeve tog poglavlja.

U tom pogledu Sud utvrđuje da, iako napomena 1. poglavlja 29. KN-a dopušta prisutnost nečistoća, one nužno imaju rezidualnu narav kako ne bi utjecale na „pojedinačnu“ prezentaciju organskog spoja o kojem je riječ. Osim toga, iz napomene 1. točaka (f) i (g) poglavlja 29. KN-a proizlazi da tarifni brojevi tog poglavlja mogu uključivati, među ostalim, proizvode iz točke (a) te napomene 1., kojima su dodane različite tvari nužne za njihovo održavanje ili transport ili koje omogućuju njihovu identifikaciju ili pak iz sigurnosnih razloga, pod uvjetom da ti dodaci ne čine proizvod prikladnijim za posebnu, nego za opću uporabu.

Iako, u skladu s napomenom 1. točkama (f) i (g) tog poglavlja, dodavanje drugih tvari u proizvode koji se mogu razvrstati u navedeno poglavlje treba ispunjavati određene precizne zahtjeve, koji se osobito odnose na sigurnosne ili identifikacijske razloge, uz zadržavanje opće uporabe predmetnog proizvoda, valja utvrditi da to *a fortiori* vrijedi za nečistoće navedene u napomeni 1. točki (a) istog poglavlja.

Sud pojašnjava da se, ako proizvod sadržava nečistoće koje proizlaze iz postupka proizvodnje, koje ga čine prikladnim za posebne uporabe, različite od njegove opće uporabe, takav proizvod ne može smatrati „pojedinačnim“ u smislu napomene 1. točke (a) poglavlja 29. KN-a, s obzirom na to da su takve nečistoće odlučujuće za njegovu uporabu.

U ovom su slučaju nečistoće ostavljene u proizvodu o kojem je riječ u glavnom postupku nakon fermentacije kako bi ga se prilagodilo, ne za njegovu opću uporabu, već za posebnu uporabu, kao dodatka za cjelovitu hranu za životinje koja sadržava određeni broj hranjivih tvari visoke biološke vrijednosti.

Sud stoga zaključuje da se proizvod poput onoga o kojem je riječ u glavnom postupku ne može razvrstati u tarifni broj 2922 KN-a. Nadalje, objašnjava da taj proizvod ispunjava uvjete potrebne za razvrstavanje u tarifni broj 2309 KN-a. Što se tiče tarifnog broja 3824 KN-a, Sud ističe da je on rezidualni tarifni broj koji se primjenjuje samo ako se proizvod o kojem je riječ ne može razvrstati ni u jedan drugi tarifni broj.

Slijedom toga, Sud je presudio da proizvod poput onoga o kojem je riječ treba razvrstati u tarifni broj 2309 kao pripravak koji se rabi za hranidbu životinja.

Svojim drugim i trećim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita Sud protivni li se pravu Unije to da nacionalna carinska tijela, s obzirom na načela pravne sigurnosti i zaštite legitimnih očekivanja koja se moraju poštovati na temelju nacionalnog prava, s jedne strane, zahtijevaju povrat neopravdano isplaćenog iznosa proizvodnih subvencija za L-lizin sulfat koje je proizvođač primio u dobroj vjeri i, s druge strane, odbijaju isplatiti proizvodne subvencije za taj proizvod, koje su se ta tijela obvezala plaćati navedenom proizvođaču.

Sud najprije upućuje na svoju ustaljenu sudsku praksu, prema kojoj se ne može smatrati da je protivno pravu Unije ako nacionalno pravo, u području povlačenja upravnih akata i povrata neopravdano isplaćenih financijskih davanja od strane javne uprave, istodobno s načelom zakonitosti uzme u obzir načela zaštite legitimnih očekivanja i pravne sigurnosti, s obzirom na to da su potonja načela dio pravnog poretka Unije. Ova su načela posebno značajna kad je riječ o propisu koji može imati financijske posljedice.

Međutim, načelo zaštite legitimnih očekivanja ne može se isticati u odnosu na preciznu odredbu propisa Unije niti postupanje nacionalnog tijela zaduženog za primjenu prava Unije koje je u suprotnosti s tim pravom može kod gospodarskog subjekta stvoriti legitimno očekivanje da će imati koristi od postupanja protivnog prava Unije.

Slijedom toga, gospodarski subjekt može temeljiti legitimna očekivanja u pogledu dodjele proizvodne subvencije samo ako je proizvod koji proizvodi obuhvaćen tarifnim brojem ili poglavljem KN-a navedenim u ispravi o subvenciji.

Tako je Sud presudio da se načelu zaštite legitimnih očekivanja ne protivi to da nacionalna carinska tijela zahtijevaju povrat neosnovano plaćenog iznosa proizvodnih subvencija na L-lizin sulfat koje je proizvođač već primio te odbijaju nastaviti s isplatom proizvodnih subvencija za taj proizvod na koje su se ta tijela obvezala prema tom proizvođaču.

### **Presuda od 5. rujna 2019., TDK-Lambda Germany (C-559/18, [EU:C:2019:667](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EEZ) br. 2658/87 – Carinska unija i Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tarifni podbroj 8504 40 30 – Statički pretvarači – Kriteriji razvrstavanja – Bitna namjena”*

TDK-Lambda Germany je društvo kći u stopostotnom vlasništvu društva TDK-Lambda Corporation sa sjedištem u Tokiju (Japan), koje se bavi razvojem, proizvodnjom, distribucijom i održavanjem elektroničkih aparata i njihovih dijelova, osobito uređaja za napajanje.

Između 2013. i 2014. uvezlo je u 75 stabiliziranih uređaja za napajanje (u daljnjem tekstu: predmetni pretvarači) u Uniju, pri čemu je u carinskim deklaracijama navelo da predmetne pretvarače treba razvrstati u podbroj 8504 40 30 KN-a kao robu iz trećih zemalja oslobođenu carine.

U okviru carinskog nadzora provedenog tijekom 2015. carinsko tijelo smatralo je da su predmetni pretvarači – kao uređaji za napajanje – statički pretvarači za koje se ne može smatrati da su „vrste koje se koriste s telekomunikacijskim aparatima, strojevima za automatsku obradu podataka i njihovim jedinicama” u smislu podbroja 8504 40 30 KN-a, tako da ih se ne može smatrati robom iz trećih zemalja koja je oslobođena carine, nego spada u tarifni podbroj 8504 40 90 te nomenklature, odnosno robu iz trećih zemalja na koju se primjenjuje carinska tarifa od 3,3 %.

Slijedom toga, carinsko tijelo izdalo je rješenje o naknadnoj naplati uvoznih carina te je odlukom od 30. kolovoza 2016. kao neosnovanu odbilo žalbu koju je društvo TDK-Lambda Germany podnijelo protiv tog rješenja o naplati. Nakon odluke o odbijanju žalbe, navedeno društvo podnijelo je tužbu sudu koji je uputio zahtjev, osporavajući, posebice, razvrstavanje predmetnih pretvarača u tarifni podbroj 8504 40 90 KN-a.

U tom kontekstu, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud treba li podbroj 8504 40 30 KN-a<sup>33</sup> tumačiti na način da za statičke pretvarače, kao što su oni o kojima je riječ u glavnom postupku, da bi bili njime obuhvaćeni dostaje da zbog svojih tehničkih osobina i objektivnih svojstava budu kompatibilni s „telekomunikacijskim aparatima te sa strojevima za automatsku obradu podataka i njihovim jedinicama”, u smislu tog podbroja.

Najprije, Sud podsjeća na to da, kada je riječ o razvrstavanju proizvoda u određeni tarifni broj ovisno o njegovoj uporabi, odnosno o tarifnom broju koji se temelji na kriteriju razvrstavanja baziranom na nekoj posebnoj uporabi dotične robe, nije nužno da je proizvod koji se razvrstava namijenjen jedino ili isključivo za tu uporabu. Dovoljno je da uporaba navedena u predmetnom tarifnom broju predstavlja bitnu namjenu tog proizvoda.

Što se tiče predmetnog tarifnog podbroja, Sud primjećuje da ni njegov tekst ni napomene uz odsjek ili poglavlje ne preciziraju je li, kako bi se smatralo da je statički pretvarač od „vrst[e] što ih se rabi s telekomunikacijskim aparatima te sa strojevima za automatsku obradu podataka i njihovim jedinicama”, u smislu tog podbroja, dovoljno da se takav pretvarač može, imajući u vidu njegove tehničke karakteristike i objektivna svojstva, koristiti s takvim proizvodima.

Međutim, tekst podbroja 8504 40 30 KN-a jasno upućuje na posebnu uporabu statičkih pretvarača na koje se odnosi, odnosno uporabu s telekomunikacijskim aparatima, strojevima za automatsku obradu podataka i njihovim jedinicama. Osim toga, napomene s objašnjenjem KN-a koje se odnose na taj podbroj potvrđuju da je riječ o tarifnom broju koji usvaja klasifikacijski kriterij koji se temelji na posebnoj uporabi dotične robe.

Stoga, kada je riječ o statičkim pretvaračima koji mogu spadati u podbroj 8504 40 30 KN-a, kao što su predmetni pretvarači, obična činjenica da su oni kompatibilni s aparatima navedenima u tom podbroju ne može dostajati za potrebe razvrstavanja tih pretvarača pod taj podbroj, osim ako je i njihova bitna namjena sukladna uporabi navedenoj u toj odredbi.

U tom pogledu Sud ističe, s jedne strane, da tarifni podbroj 8504 40 30 označava – za razliku od drugih podbrojeva tarifnog broja 8504 40 – statičke pretvarače namijenjene za posebnu uporabu, odnosno uporabu s telekomunikacijskim aparatima, strojevima za

<sup>33</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Provedbenom uredbom br. 927/2012 i Provedbenom uredbom br. 1001/2013

automatsku obradu podataka i njihovim jedinicama. U tim se okolnostima iz nepostojanja pojašnjenja u vezi s isključivom ili glavnom uporabom proizvoda navedenih u podbroju 8504 40 30 ne može izvesti zaključak da bi svaki pretvarač koji je, u načelu, kompatibilan s takvim proizvodima mogao potpadati pod taj tarifni podbroj.

S druge strane, on podsjeća na to da tekstove sekundarnog prava, kao što je KN, treba tumačiti, koliko je to moguće, u skladu s međunarodnim sporazumima koje je zaključila Unija. Naime, podbroj 8504 40 30 KN-a odražava obveze koje je Unija preuzela u ITA-i. Stoga taj podbroj treba tumačiti u skladu s navedenim sporazumom i njegovim ciljem povećavanja proizvodima informacijske tehnologije mogućnosti dolaska na tržište.

Prema mišljenju Suda, s obzirom na posebni kontekst u kojem se nalazi podbroj 8504 40 30 KN-a, tumačenje prema kojem potonji treba shvatiti kao da se odnosi isključivo na statičke pretvarače čija je bitna namjena uporaba s telekomunikacijskim aparatima, strojevima za automatsku obradu podataka i njihovim jedinicama, jest sukladna ciljevima ITA-e.

U tim okolnostima Sud je presudio da podbroj 8504 40 30 KN-a treba tumačiti na način da statički pretvarači kao što su oni o kojima je riječ u glavnom postupku mogu spadati u taj podbroj samo ako je njihova bitna namjena da ih se rabi s „telekomunikacijskim aparatima te sa strojevima za automatsku obradu podataka i njihovim jedinicama“, u smislu tog podbroja.

## 2.4. Funkcija proizvoda

Presuda od 7. studenoga 2002., *Lohmann i Medi Bayreuth (C-260/00 do C-263/00, EU:C:2002:637)*

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Razvrstavanje u kombiniranu nomenklaturu ortoza za ručni zglob, lumbalnih potpornih pojaseva, ortoza za lakat i ortoza za koljeno – Napomena 1. točka (b) uz poglavlje 90. kombinirane nomenklature“*

U tim je spojenim predmetima sud koji je uputio zahtjev, među ostalim, pitao Sud, u biti, koje kriterije treba primijeniti kako bi se utvrdilo mogu li se proizvodi kao što su ortoze za ručni zglob, lumbalni potporni pojasevi, ortoze za lakat i ortoze za koljeno razvrstati u tarifni broj 9021 KN-a<sup>34</sup>.

U tom pogledu Sud podsjeća na to da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, u interesu pravne sigurnosti i olakšavanja kontrola, odlučujući kriterij za tarifno razvrstavanje robe mora se načelno tražiti u njezinim objektivnim značajkama i svojstvima, kako su definirani u tekstu tarifnog broja ZCT-a i napomenama odsjeka ili poglavlja.

<sup>34</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1734/96

Tako Sud utvrđuje da proizvodi poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku nisu izričito navedeni ni u tekstu tarifnih brojeva KN-a ni u onome njegovih napomena uz odsjeke ili uz poglavlja. Međutim, napomene s objašnjenjem HS-a pružaju korisne smjernice za njihovo tarifno razvrstavanje.

U tom pogledu Sud podsjeća na to da, u skladu s prvom napomenom s objašnjenjem tarifnog broja 9021, ortopedska pomagala iz tarifnog broja 9021 KN-a služe „sprečavanju ili korekciji određenih tjelesnih deformacija” ili „podupiranju ili držanju dijelova tijela nakon bolesti, operacije ili ozljede”.

U popisu koji slijedi nakon tog opisa i u kojem se navode primjeri proizvoda i uređaja koji ispunjavaju te kriterije ponekad se navodi da se predmetni proizvod mora napraviti po mjeri (ortopedska obuća, posebni ulošci). Zbog toga je Sud presudio da sandale i obuća koji se mogu izjednačiti sa serijski proizvedenim ulošcima ili serijskom obućom čijim se potplatom podupire stopalo nisu „ortopedski proizvodi” obuhvaćeni tarifnim brojem 9021 KN-a.

Međutim, Sud ističe da za većinu proizvoda navedenih na navedenom popisu takav zahtjev nije predviđen.

Kad je riječ o napravama za ispravljanje skolioze i iskrivljenja struka te o medicinsko-kirurškim steznicima i pojasevima, u prvoj napomeni s objašnjenjem tarifnog broja 9021 navodi se da su tim tarifnim brojem obuhvaćeni oni od tih proizvoda koje obilježava prisutnost elemenata koji se mogu prilagoditi pacijentu. U toj istoj napomeni pojašnjava se da „posebna izvedba tih artikala odgovara određenoj ortopedskoj svrsi i razlikuje ih od običnih steznika ili pojaseva, čak i ako ovi potonji također imaju stvarnu ulogu podupiranja ili držanja”.

Sud stoga zaključuje da zahtjev da proizvod bude napravljen po mjeri ili barem prilagodljiv pacijentu odražava nastojanje da se u tarifni broj 9021 KN-a ne razvrstaju proizvodi koji su „redovni” proizvodi, odnosno jednostavni proizvodi koji nemaju obilježja svojstvena proizvodima navedenima u prvoj napomeni s objašnjenjem tarifnog broja 9021. Naime, napomene s objašnjenjem HS-a opisuju poglavlje 90. KN-a na način da obuhvaća skup instrumenata i naprava koje, u pravilu, u biti obilježava završna obrada i njihova velika preciznost.

Prema mišljenju Suda, to je razlog zbog kojeg se prva napomena s objašnjenjem tarifnog broja 9021 temelji na kriteriju izrade po mjeri kako bi se razlikovale ortopedske cipele od običnih cipela, ili na kriterijima prilagodljivosti pacijentu, prirodi sastavnih materijala ili postojanju pojačanih dijelova kako bi se određene naprave za ispravljanje razlikovale od običnih korzeta ili pojaseva, ili pak na kriteriju specifičnosti funkcije proizvoda kako bi se razlikovali ortopedski suspenzori od običnih pletenih suspenzora. Kriteriji zahvaljujući kojima se može razlikovati između običnih ili redovnih proizvoda od onih koji odgovaraju medicinskoj funkciji stoga uključuju metodu proizvodnje dotičnog proizvoda, prirodu njegovih sastavnih materijala, njegovu mogućnost prilagodbe poteškoćama čijih ima funkciju ispravljanja ili druge posebne značajke, osobito posebnost njegove funkcije.

S obzirom na ta razmatranja, Sud presuđuje da tarifni broj 9021 KN-a treba tumačiti na način da su tim tarifnim brojem obuhvaćeni proizvodi kao što su ortoze za ručni zglob, lumbalni potporni pojasevi, ortoze za lakat i ortoze za koljeno, ako ti proizvodi imaju značajke koje ih razlikuju, osobito u pogledu materijala od kojih se sastoje, njihova načina rada ili njihove prilagodljivosti posebnim poteškoćama pacijenta, od uobičajenih pojaseva i poveza opće uporabe.

**Presuda od 18. srpnja 2007., Olicom (C-142/06, [EU:C:2007:449](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Razvrstavanje u kombiniranu nomenklaturu – Strojevi za automatsku obradu podataka – Mrežne kartice koje uključuju funkciju ‚modem‘ – Pojam ‚posebna funkcija‘“*

Olicom je od 1996. do 1999. uvezao informatičku mrežnu opremu, odnosno, među ostalim, mrežne kartice namijenjene umetanju u prijenosna računala, koje je razvrstao u tarifni broj 8471 KN-a. Te kartice primaju i pretvaraju signale i emitiraju ih s računala na druga računala u mreži.

One su rezultat razvoja čistih proizvoda LAN i osmišljene su tako da funkcija „WAN“ ne može funkcionirati bez funkcije „LAN“, ali potonja funkcija ostaje operativna čak i ako se funkcija „WAN“ ukloni.

Na temelju točke 4. Priloga Uredbi br. 1165/95, na temelju koje bi se kartice namijenjene ugradnji u računala povezana kabelom koje omogućuju razmjenu podataka u lokalnoj mreži bez posredovanja modema trebale razvrstati u tarifni broj 8517, što je dovelo do povećanja stope carine koju treba platiti, danska su tijela odlučila naknadno naplatiti carine koje duguje Olicom. Potonji je protiv te odluke podnio žalbu.

Svojom presudom od 10. svibnja 2001., Cabletron (C-463/98, [EU:C:2001:256](#)) Sud je proglasio nevaljanom Uredbu br. 1165/95, kojom su mrežne kartice iz točke 4. Priloga toj uredbi razvrstane u tarifni broj 8517 KN-a.

Na temelju smjernica o tumačenju prethodne presude koje je Komisija sastavila i uputila državama članicama, Olicom je dobio povrat carinskih pristojbi koje se odnose na mrežne kartice koje isključivo obavljaju funkciju „LAN“. Što se tiče carina na kombinirane kartice, nadležna danska tijela odbila su ih vratiti, smatrajući da ih, zbog toga što te kartice također imaju i funkciju „modem“, treba razvrstati u tarifni broj 8517 kao uređaje za telekomunikacije.

Olicom je osporio ovo razvrstavanje kombiniranih kartica i, nakon što je iscrpio sve upravne pravne lijekove, pokrenuo je spor pred sudom koji je uputio prethodno pitanje. Taj je sud zatražio od danskih tijela da pokrenu postupak pred Odborom za Carinski zakonik. Potonji je izdao mišljenje u skladu s kojim kombinirane kartice treba razvrstati u tarifni broj 8517.

U tim okolnostima, sud koji je uputio zahtjev odlučio je pitati Sud treba li kombinirane kartice, namijenjene umetanju u prijenosna računala, nakon 1. siječnja 1996. razvrstati, kao strojeve za obradu podataka, u tarifni broj 8471 KN-a<sup>35</sup> ili, kao aparate za telekomunikacije, u tarifni broj 8517 KN-a. U tom je pogledu pitao treba li, u svrhu takvog razvrstavanja, pojam „posebna funkcija” iz napomene 5.E poglavlja 84. KN-a tumačiti na način da zahtijeva da funkcija „modem” navedenih kartica može funkcionirati neovisno o stroju za automatsku obradu podataka ili je dovoljno da te kartice imaju takvu funkciju.

Nakon što je podsjetio na zaključke koji proizlaze iz njegove ranije sudske prakse o mrežnim karticama, Sud utvrđuje da valja ispitati primjenjivost te sudske prakse na kombinirane kartice koje, zbog činjenice da raspoložu funkcijom „modem”, mogu služiti za razmjenu podataka putem vanjskih mreža.

U tom pogledu Sud primjećuje da kombinirane kartice doista ispunjavaju tri uvjeta utvrđena bilješkom 5.B poglavlja 84. KN-a, s obzirom na to da se upotrebljavaju isključivo tako da se umeću u prijenosna računala, da funkcioniraju samo ako su priključene na tu vrstu računala i da su sposobne pretvoriti ulazne signale u podatke koje može koristiti stroj za automatsku obradu podataka, a odlazne signale u podatke koje može koristiti vanjsko okruženje, neovisno o tome jesu li preneseni u lokalnu („LAN”) ili vanjsku mrežu („WAN”).

Takve kartice ne obavljaju „posebnu funkciju” u smislu napomene 5.E poglavlja 84. KN-a. „Posebna funkcija” koju obavlja stroj koji radi povezan sa strojem za automatsku obradu podataka mora biti funkcija „različita od obrade podataka”. Međutim, s obzirom na to da su kombinirane kartice namijenjene prijenosu informacija između više računala i da u tu svrhu pri ulasku daju vanjske signale koje računalo razumije i na izlasku pretvaraju signale koje potomje obrađuje u signale koje može koristiti vanjsko okruženje, neovisno o činjenici je li primljen ili emitirani signal analogan ili digitalan, funkcija koju ispunjavaju sastoji se od obrade informacija.

U tim okolnostima Sud zaključuje da kombinirane kartice namijenjene za umetanje u prijenosna računala, koje zbog svoje funkcije „modem” mogu služiti za razmjenu podataka putem vanjskih mreža, nakon 1. siječnja 1996. treba razvrstati kao strojeve za obradu podataka u tarifni broj 8471 KN-a.

**Presuda od 11. prosinca 2008., Kip Europe i dr. (C-362/07 i C-363/07, [EU:C:2008:710](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifno razvrstavanje – Višenamjenski uređaji – Aparati koji se sastoje od laserskog ispisanog modula i elektroničkog modula za točkasto skeniranje, s funkcijom umnožavanja – Tarifni broj 8471 – Tarifni broj 9009”*

<sup>35</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 3009/95

U tom je predmetu Sudu postavljeno pitanje, među ostalim, o tome treba li napomenu 5.E uz poglavlje 84. KN-a<sup>36</sup> tumačiti na način da za aparate treba smatrati da obavljaju „posebnu funkciju različitu od obrade podataka” u smislu te napomene zato što, osim funkcija ispisivanja i elektroničkog točkastog skeniranja koje obavljaju u vezi sa strojem za automatsku obradu podataka, također posjeduju i autonomnu funkciju umnožavanja.

U tom pogledu Sud ističe da francuska, nizozemska i poljska vlada, kao i Komisija smatraju da je razvrstavanje aparata o kojima je riječ u glavnom postupku u tarifni broj 8471 isključeno na temelju napomene 5.E poglavlja 84. KN-a jer oni, s obzirom na to da se mogu koristiti za fotokopiranje a da nisu priključeni na stroj za automatsku obradu podataka, ispunjavaju „posebnu funkciju različitu od obrade podataka” u smislu te napomene.

Međutim, prema mišljenju Suda, ta se teza ne može prihvatiti.

Naime, iz teksta napomene 5.E poglavlja 84. KN-a proizlazi da „posebna funkcija” koju obavlja stroj koji radi povezan sa strojem za automatsku obradu podataka mora biti funkcija „različita od obrade podataka”.

Osim toga, iz opće strukture i krajnjeg cilja te napomene proizlazi da se njezinim izrazom „razvrstava se u tarifne brojeve koji odgovaraju njihovoj dotičnoj funkciji” ne namjerava dati prednost jednoj funkciji nad drugima koje stroj koji je potrebno razvrstati također obavlja i koje pripadaju funkciji obrade podataka, nego spriječiti da uređaji čija funkcija nema nikakve veze s obradom podataka budu razvrstani u broj 8471 KN-a samo zato što je u njih ugrađen stroj za automatsku obradu podataka ili rade povezani s takvim uređajem.

Prema mišljenju Suda, to je tumačenje potvrđeno presudom od 17. ožujka 2005., Ikegami (C-467/03, [EU:C:2005:182](#)), u kojoj je Sud presudio da se za stroj čija osnovna oprema omogućuje automatsku obradu podataka ipak treba smatrati da ima posebnu funkciju u smislu napomene 5.E poglavlja 84. KN-a, ako se, onako kako je opremljen i bez da posjeduje primjereni softver, ne može koristiti u druge svrhe osim za snimanje i reprodukciju slika i zvukova u okviru videonadzora.

Nasuprot tome, iz podataka koji proizlaze iz spisa podnesenog Sudu u okviru ovih postupaka proizlazi da strojevi o kojima je riječ u glavnom postupku, osim svoje funkcije umnožavanja, koja nije obuhvaćena obradom podataka, također sadržavaju funkcije ispisivanja i elektroničkog točkastog skeniranja.

Sud je tako presudio da napomenu 5.E poglavlja 84. KN-a treba tumačiti na način da samo strojevi koji sadržavaju stroj za automatsku obradu podataka ili koji rade povezani s takvim strojem, a čija funkcija ne spada u obradu podataka, obavljaju „posebnu funkciju različitu od obrade podataka”.

---

<sup>36</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1719/2005

Presuda od 11. lipnja 2015., Amazon EU (C-58/14, [EU:C:2015:385](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EEZ) br. 2658/87 – Carinska unija i Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 8543 70 – Električni strojevi i aparati s posebnim funkcijama, nespomenuti niti uključeni na drugom mjestu u poglavlju 85. kombinirane nomenklature – Podbrojevi 8543 70 10 i 8543 70 90 – Čitač za elektroničke knjige s funkcijama prevođenja ili rječnika“*

Amazon je društvo koje uvozi, među ostalim, čitače za elektroničke knjige. Ti aparati sadrže, osim hardvera potrebnog za čitanje knjiga, mogućnost glasovne produkcije, program vraćanja formata zvučnih dokumenata i funkciju rječnika.

Čitače za elektroničke knjige, koje je društvo Amazon uvezlo iz Njemačke, nadležna carinska tijela razvrstala su u podbroj 8543 70 90 KN-a. Amazon je uložio žalbu protiv tog razvrstavanja. Glavni carinski ured koji je bio nadležan odlukom od 20. listopada 2011. te je čitače prerazvrstao u podbroj 8543 70 10 KN-a.

Amazon je u listopadu 2011. zatražio izdavanje OTI-ja od drugog ureda, to jest Hauptzollamta Hannover (Glavni carinski ured u Hannoveru, Njemačka, u daljnjem tekstu: HZA), te je predložio razvrstavanje navedenih čitača u podbroj 8543 70 10 KN-a. Međutim, HZA je u okviru tako izdane obvezujuće tarifne informacije odlučio iste čitače razvrstati u podbroj 8543 70 90 KN-a, na temelju toga što je glavna funkcija potonjih reproduciranje knjiga pohranjenih u elektroničkom obliku, a ne funkcija prevođenja ili rječnika.

Društvo Amazon je stoga podnijelo tužbu Finanzgerichtu Hamburg (financijski sud u Hamburgu, Njemačka), koji je presudom od 14. veljače 2013. HZA-u naložio da izda obvezujuću tarifnu informaciju kojom se čitače o kojima je riječ u glavnom postupku razvrstava u podbroj 8543 70 10 KN-a. HZA je protiv te presude pred sudom koji je uputio zahtjev podnio žalbu u kasacijskom postupku.

Nakon toga, sud koji je uputio zahtjev u biti je pitao Sud treba li KN<sup>37</sup> tumačiti na način da se čitač elektroničkih knjiga koji ima funkciju prevođenja ili rječnika treba razvrstati u podbroj 8543 70 10, kao električni stroj s funkcijama prevođenja ili rječnika, ili u podbroj 8543 70 90, kao drugi električni aparat.

Sud najprije primjećuje da iz pitanja i objašnjenja suda koji je uputio zahtjev proizlazi da on smatra da je glavna funkcija predmetnih čitača funkcija čitanja.

No, u KN-u ne postoji nijedan podbroj čiji bi tekst izričito upućivao na električni aparat čija je glavna funkcija – funkcija čitanja. Međutim, iz toga se ne može zaključiti da, u nedostatku podbroja KN-a koji precizno odgovara glavnoj funkciji takvog aparata, potonji valja razvrstati u specifičan podbroj na osnovi neke od njegovih dopunskih funkcija.

<sup>37</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 861/2010

Naime, proizvod valja razvrstati vodeći računa o njegovoj glavnoj funkciji, a ne o jednoj od njegovih dopunskih funkcija, i to čak i u slučaju kada ne postoji podbroj KN-a koji specifično odgovara toj glavnoj funkciji.

Stoga, u slučaju kada u KN-u ne postoji podbroj koji odgovara glavnoj funkciji proizvoda, potonji valja razvrstati u rezidualni podbroj navedene nomenklature.

Slijedom toga, Sud zaključuje da čitač za elektroničke knjige koji ima funkciju prevođenja ili rječnika, kada ta funkcija nije njegova glavna funkcija, a što treba provjeriti nacionalni sud, valja razvrstati u podbroj 8543 70 90, kao drugi električni aparat, a ne u podbroj 8543 70 10, kao električni stroj s funkcijama prevođenja ili rječnika.

### III. Izvori režima koji se primjenjuje na postupak razvrstavanja u carinsku tarifu

#### 1. Napomene s objašnjenjem

##### 1.1. Napomene s objašnjenjem WCO-a

Presuda od 15. svibnja 2014., Data I/O (C-297/13, [EU:C:2014:331](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Tarifno razvrstavanje – Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Odsjek XVI. napomena 2. – Tarifni brojevi 8422, 8456, 8473, 8501, 8504, 8543, 8544 i 8473 – Pojmovi ‚dijelovi‘ i ‚proizvodi‘ – Dijelovi i pribor (motori, jedinice za napajanje, laseri, generatori, kabele i strojevi za zamatanje termoskupljajućom folijom) za funkcioniranje sustava za programiranje – Izostanak prioriternog razvrstavanja pod tarifni broj 8473 u odnosu na druge tarifne brojeve poglavlja 84. i 85.“*

Između 2002. i 2005. društvo Data I/O je iz Sjedinjenih Američkih Država u Njemačku uvezlo električne motore, jedinice za napajanje, lasere, generatore, kabele i strojeve za zamatanje termoskupljajućom folijom (u daljnjem tekstu zajedno: predmetna roba), koji se koriste u sustavima za automatsko programiranje.

Roba na koju se odnosio ovaj uvoz bila je prijavljena pod tarifnim brojem 8471 KN-a. Bila je puštena u slobodan promet bez plaćanja carine. Nakon naknadne provjere, Hauptzollamt München (Glavni carinski ured u Münchenu, Njemačka), smatrajući da je električne motore, jedinice za napajanje, lasere, generatore, kabele i strojeve za zamatanje termoskupljajućom folijom trebalo razvrstati, navedenim redom, pod tarifne brojeve 8501, 8504, 8456, 8543, 8544 i 8422 KN-a, pristupio je naknadnoj naplati uvozne carine, što je bilo posljedica takvog razvrstavanja.

U tom kontekstu Data I/O podnio je tužbu sudu koji je uputio zahtjev. U prilog svojoj tužbi ističe da predmetnu robu treba razvrstati u tarifni broj 8473 KN-a, kao dijelove stroja koji je, sam po sebi, obuhvaćen tarifnim brojem 8471 KN-a.

Sumnjajući u sukladnost tog razvrstavanja s obzirom na napomenu 2. točku (a) odsjeka XVI. KN-a<sup>38</sup>, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud treba li tu napomenu tumačiti na način da robu koju se može istodobno razvrstati pod tarifni broj 8473 te nomenklature, kao dio stroja obuhvaćenoga tarifnim brojem 8471 navedene nomenklature, i pod jedan od tarifnih brojeva 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 i 8544 te iste nomenklature, kao samostalni proizvod, treba razvrstati pod tarifni broj 8473 ili pod jedan od potonjih tarifnih brojeva.

Nakon što je pojasnio da se napomena 2. odsjeka XVI. KN-a primjenjuje samo na tarifno razvrstavanje „dijelova strojeva“, Sud primjećuje da iz njegove sudske prakse, razvijene u pogledu tarifnog broja 8473 KN-a i napomene 2. točke (b) odsjeka XVI. KN-a, proizlazi da pojam „dijelovi“ podrazumijeva postojanje cjeline za čije su funkcioniranje oni neophodni. Kako bi se neki proizvod moglo smatrati „dijelom“, nije dovoljno dokazati da bez tog proizvoda stroj ne može udovoljiti potrebama za koje je namijenjen. I dalje je potrebno dokazati da mehanički ili električni rad stroja o kojem je riječ ovisi o spomenutom proizvodu.

Naime, kao prvo, tarifni broj 8473 KN-a, utoliko što se odnosi na dijelove i pribor prikladne za uporabu isključivo ili uglavnom sa strojevima iz tarifnih brojeva 8469 do 8472 kombinirane nomenklature, jest generički tarifni broj.

Kao drugo, iz teksta napomene 2. (b) odsjeka XVI. KN-a, s jedne strane, proizlazi da se ona primjenjuje samo na dijelove strojeva koji se ne mogu razvrstati na temelju točke (a) te napomene, zato što oni nisu samostalni proizvodi na koje se, kao takve, primjenjuju određeni tarifni brojevi poglavlja 84. ili poglavlja 85. KN-a i, s druge strane, da ta napomena, kojom se utvrđuje pravilo o razvrstavanju temeljeno na svrsi dijela predmetnog stroja, izričito dopušta razvrstavanje takvog dijela u tarifni broj 8473 KN-a.

Stoga je razvrstavanje u tarifni broj 8473 KN-a moguće samo u nedostatku tarifnog broja kojim bi se omogućilo razvrstavanje predmetnog dijela kao samostalnog proizvoda. Slijedom navedenoga, tarifni broj 8473 KN-a treba smatrati rezidualnim tarifnim brojem i, stoga, supsidijarnim u odnosu na tarifne brojeve koji omogućuju razvrstavanje dijela stroja kao samostalnog proizvoda.

U tom pogledu Sud zaključuje da napomena 2. točka (a) odsjeka XVI. KN-a ne predviđa prioritarno razvrstavanje dijelova strojeva u tarifni broj 8473 KN-a umjesto u neki drugi tarifni broj iz poglavlja 84. i 85. KN-a. Upravo suprotno, razvrstavanje dijela stroja u tarifni broj 8473 je supsidijarno u odnosu na razvrstavanje dijela kao proizvoda, na temelju točke (a) spomenute napomene.

<sup>38</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, u verzijama koje proizlaze iz Uredbe br. 2031/2002, Uredbe br. 1789/2003 i Uredbe br. 1810/2004

Točno je da iz napomena s objašnjenjem HS-a uz poglavlje 85. KN-a proizlazi da, kada se na neki stroj ili uređaj može primijeniti tarifni broj kako iz poglavlja 84. tako i iz poglavlja 85. KN-a, njegovo tarifno razvrstavanje treba izvršiti u prvi od tih brojeva. Unatoč tome, Sud ističe da se pravilo iz napomena s objašnjenjem HS-a, dio A, prvi odlomak, uz poglavlje 85. toga sustava ne primjenjuje na tarifno razvrstavanje dijelova strojeva u smislu napomene 2. odsjeka XVI. KN-a.

Stoga se ne može smatrati niti da su napomene s objašnjenjem, dio A, prvi odlomak, uz poglavlje 85. toga sustava iznimka od pravilâ o razvrstavanju dijelova stroja, kao što su ona koja proizlaze iz napomene 2. odsjeka XVI. KN-a, niti da se njima daje bilo kakvo prvenstvo razvrstavanju dijelova strojeva u tarifni broj 8473 te nomenklature u odnosu na tarifne brojeve obuhvaćene njezinim poglavljem 85.

Iz toga proizlazi da robu koju se može razvrstati istodobno u tarifni broj 8473 KN-a iz tog Priloga, kao dio stroja obuhvaćenog tarifnim brojem 8471 te nomenklature, i u jedan od tarifnih brojeva 8422, 8456, 8501, 8504, 8543 i 8544 navedene nomenklature, kao samostalni proizvod, treba razvrstati, kao takvu, u jedan od potonjih tarifnih brojeva, ovisno o njezinim vlastitim značajkama.

### **Presuda od 13. ožujka 2019., B. S. (Slad u sastavu piva) (C-195/18, [EU:C:2019:197](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Oporezivanje – Trošarine na alkohol i alkoholna pića – Direktiva 92/83/EEZ – Članak 2. – Pojam ‚pivo‘ – Piće proizvedeno od sladovine dobivene od mješavine koja sadržava više glukoze nego slada – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 2203 (pivo dobiveno od slada) ili 2206 (ostala fermentirana pića)“*

U toj presudi, čiji je činjenični okvir prethodno izložen<sup>39</sup>, Sud primjećuje da tarifni broj 2203 KN-a, čije je tumačenje zatražio sud koji je uputio zahtjev, ne određuje minimalni postotak sastojaka koji sadržavaju slad u sladovini namijenjenoj proizvodnji piva. U toj situaciji Sud upućuje na napomenu s objašnjenjem HS-a koja se odnosi na navedeni tarifni broj, u kojoj se izričito navodi da se određene količine žitarica bez slada mogu upotrijebiti za pripremu sladovine, ne zahtijevajući da udio takvih sastojaka bude niži od udjela sastojaka koji sadržavaju slad. Međutim, Sud naglašava da napomene s objašnjenjem HS-a, koje je sastavio WCO, čak i ako znatno pridonose tumačenju dosega različitih tarifnih brojeva, nemaju obvezujuću pravnu snagu.

Osim toga, što se tiče prisutnosti glukoznog sirupa koji ulazi u sastav sladovine, koji nije zabranjen ni KN-om, Sud primjećuje da napomena s objašnjenjem HS-a koja se odnosi na tarifni broj 2203 izričito priznaje mogućnost dodavanja sladovini tijekom vrenja aromatskih tvari. Iako postoji određena razlika između francuske i engleske jezične verzije glede točnog trenutka mogućeg dodavanja glukoze – prva navodi njezino

<sup>39</sup> Vidjeti odjeljak II.2.1, pod nazivom „Objektivne značajke i svojstva proizvoda“.

dodavanje „pivu“, dok druga ne sadržava takav navod – nijedna od tih dviju službenih verzija ne zahtijeva da sladovina podvrgnuta vrenju bude bez glukoze.

Stoga proizvod proizveden s malim udjelom slada i uz dodavanje glukoze prije alkoholnog vrenja nije samo zbog tih razloga isključen iz pojma „pivo dobiveno od slada“ obuhvaćenog tarifnim brojem 2203 KN-a.

**Presuda od 7. travnja 2022., Y GmbH (Oleo smola vanilije) (C-668/20, [EU:C:2022:270](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Razvrstavanje robe – Tarifni brojevi 1302, 3301 i 3302 – Ekstrahirana oleo smola vanilije – Trošarine – Direktiva 92/83/EEZ – Izuzeća – Članak 27. stavak 1. točka (e) – Pojam ‚aroma‘ – Direktiva 92/12/EEZ – Odbor za trošarine Europske komisije – Nadležnosti“*

U predmetu u kojem je donesena ta presuda sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud, među ostalim, treba li KN<sup>40</sup> tumačiti na način da se roba koja se sastoji od otprilike 85 % etanola, 10 % vode i 4,8 % suhog ostatka, s prosječnim udjelom vanilina od 0,5 % i koja je dobivena razrjeđivanjem u vodi i etanolu međuproizvoda koji je i sâm izdvojen iz mahuna vanilije pomoću etanola, razvrstava u tarifni podbroj 1302 1905, 3301 9030 ili 3302 1090 te nomenklature. Kako bi se dobila ta roba, najprije se međuproizvod ekstrahira iz mahuna vanilije pomoću etanola (u daljnjem tekstu: međuproizvod). Taj međuproizvod, tamnosmeđe boje, jakog mirisa i guste strukture, potom se razrjeđuje s alkoholom i vodom kako bi se dobila roba o kojoj je riječ u glavnom postupku.

Sud najprije provodi analizu robe iz tarifnih brojeva 1302, 3301 i 3302 KN-a i podsjeća da se, u skladu s općim pravilom 1. za tumačenje KN-a, tarifno razvrstavanje u načelu provodi na temelju naziva tarifnih brojeva i napomena uz odsjeke ili poglavlja.

S obzirom na ta uvodna utvrđenja, Sud se oslanja na napomenu 1. drugi stavak točku (ij) poglavlja 13. KN-a i na napomenu 1. točku (a) poglavlja 33. KN-a, zaključujući, kao prvo, da se čini da robu poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku treba smatrati biljnim ekstraktom u smislu tarifnog broja 1302 KN-a i, konkretnije, oleo smolom vanilije u smislu njegova podbroja 1302 1905.

U tom pogledu Sud ističe da se okolnost da se u napomenama s objašnjenjem HS-a navodi da se njegov tarifni broj 1302 odnosi samo na biljne ekstrakte koji nisu spomenuti ni sadržani drugdje ne omogućuje da se samo po sebi isključi da robu poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku treba smatrati biljnim ekstraktom u smislu tarifnog broja 1302 KN-a zbog toga što bi ta roba mogla biti uvrštena u detaljnije određene tarifne brojeve i, konkretnije, u tarifne brojeve 3301 i 3302 KN-a.

Naime, iz tarifnog broja 1302 KN-a ni iz priloženih napomena ne proizlazi da taj tarifni broj treba smatrati podrednim, za razliku od nekih tarifnih brojeva KN-a koji to izričito

<sup>40</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Provedbenom uredbom br. 2015/1754

navode. Međutim, Sud podsjeća na to da napomene s objašnjenjem HS-a nisu obvezujuće i stoga ne mogu imati prednost pred odredbama KN-a niti izmijeniti njihov sadržaj.

U svakom slučaju, iz napomena s objašnjenjem HS-a proizlazi da su, kad je riječ o njegovu tarifnom broju 1302, detaljnije određeni tarifni brojevi na koje se upućuje oni koji se navode na kraju točke A predmetne napomene. Međutim, u popisu proizvoda koji se tamo nalazi ne navode se proizvodi iz tarifnih brojeva 3301 ili 3302 HS-a.

Potom, Sud ističe da se međuproizvod, iako je ekstrahiran iz mahuna vanilije pomoću etanola, može kvalificirati kao oleo smola vanilije u smislu tarifnog broja 1302 1905 KN-a. Naime, u napomeni 1. prvoj alineji poglavlja 13. KN-a izričito se predviđa da se „ekstrakt buhača” razvrstava u tarifni broj 1302 KN-a. Međutim, u skladu s napomenama s objašnjenjem HS-a, taj se ekstrakt dobiva „ekstrakcijom iz organskog otapala” poput proizvoda.

Nadalje, tarifni broj 1301 KN-a među ostalim se odnosi na prirodne oleo smole. Nasuprot tomu, oleo smolu vanilije u smislu tarifnog podbroja 1302 19 05 KN-a treba smatrati biljnim ekstraktom koji nije dobiven „prirodno” nego putem tehnologije ekstrakcije, među ostalim, pomoću otapala. Takvo je tumačenje također potkrijepljeno napomenama s objašnjenjem KN-a kad je riječ o tarifnom broju 1302 u kojima se navodi da su „biljni ekstrakti iz tarifnog broja 1302 [...] kruti sirovi biljni materijali koji se, primjerice, dobivaju ekstrakcijom otapalom”.

Usto, Sud primjećuje da se, kako bi se dobila roba o kojoj je riječ u glavnom postupku, taj međuproizvod u znatnoj količini razrjeđuje s etanolom i vodom. Međutim, kao što je to navedeno u napomenama s objašnjenjem KN-a kad je riječ o tarifnom broju 1302, biljni ekstrakt će i dalje biti razvrstan u taj tarifni broj čak i ako je podvrgnut postupku prerade povezanom sa standardizacijom.

Jednako tako, u napomenama s objašnjenjem HS-a kad je riječ o tarifnom broju 1302 također se navodi da su tim tarifnim brojem obuhvaćeni „tekući ekstrakti” odnosno „otopine [biljnih] ekstrakata u alkoholu [...] načelno standardizirani” kako bi se prilikom njihova stavljanja na tržište prikazao ujednačen udio biljnog ekstrakta u proizvodu. Usto, u odredbama KN-a kao ni u odredbama HS-a te u njihovim napomenama s objašnjenjem ne određuju se maksimalne granice kad je riječ o količini ostalih proizvoda kojima bi se moglo koristiti u svrhu standardizacije predmetnog biljnog ekstrakta.

Sud stoga zaključuje da, kad je razrjeđivanje biljnog ekstrakta namijenjeno osiguranju njegove standardizacije, kao u ovom predmetu, ono nije prepreka tomu da tako razrijeđeni biljni ekstrakt i dalje bude razvrstan u tarifni broj 1302 KN-a.

Naposljetku, Sud ističe da se u napomenama s objašnjenjem HS-a navodi da se, kad je riječ o tarifnim brojevima 1302 i 3301 HS-a, biljni ekstrakti obuhvaćeni tarifnim brojem 1302 razlikuju od ekstrahiranih oleo smola u smislu tarifnog broja 3301 jer uobičajeno, osim hlapivih mirisnih sastojaka, sadržavaju znatno veći udio drugih sastavnica biljke u

odnosu na ekstrahiranu oleo smolu iz tarifnog broja 3301 HS-a. Čini se da je to slučaj s robom o kojoj je riječ u glavnom postupku jer je udio suhog ostatka mahune vanilije u njoj, u skladu s navodima suda koji je uputio zahtjev, devet puta veći od udjela vanilina.

U tim okolnostima Sud je presudio da KN treba tumačiti na način da je roba poput one o kojoj je riječ u glavnom postupku obuhvaćena podbrojem 1302 1905 te nomenklature.

### 1.2. Napomene s objašnjenjem Komisije

Presuda od 3. prosinca 1998., Clees (C-259/97, [EU:C:1998:587](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Kolekcije i kolekcionarski primjerci od etnografskog ili povijesnog značaja – Stari automobili“*

U. Clees je 1991. od nadležnog carinskog ureda zatražio carinjenje za puštanje u slobodan promet rabljenog automobila modela Mercedes-Benz 300 SL, proizvedenog 1956., kao kolekcionarskog predmeta od povijesnog značaja, obuhvaćenog tarifnim brojem 9705 KN-a.

Nakon što je pregledao vozilo, carinski ured utvrdio je da navedeno vozilo doista treba razvrstati u podbroj 9705 0000 0003 KN-a. Stoga je poreznim rješenjem prihvatio zahtjev U. Cleesa.

Međutim, carinsko tijelo poslalo je U. Cleesu rješenje o naknadnoj naplati carinskog duga, uz obrazloženje da je predmetno vozilo greškom razvrstano u tarifni broj 9705 te da ga je trebalo kvalificirati kao rabljeno vozilo obuhvaćeno tarifnim brojem 8703 KN-a, u skladu s presudom Suda od 10. listopada 1985., Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Budući da je žalba koju je U. Clees podnio protiv tog rješenja o naknadnoj naplati carinskog duga odbijena, on je podnio tužbu sudu koji je uputio zahtjev.

Navedeni sud zatim je pitao Sud treba li tarifni broj 9705 KN-a<sup>41</sup> tumačiti na način da je u pravilu dovoljno da se motorna vozila kao kolekcionarski primjerci od povijesnog interesa nalaze u svojem izvornom stanju, bez značajnih izmjena šasije, sustava upravljanja ili kočenja, motora itd., da su stara najmanje 30 godina i da se njihov model ili tip više ne proizvodi.

U odgovoru na to pitanje Sud napominje da je Komisija, utvrdivši da su nacionalna carinska tijela različito tumačila gore navedenu presudu, donijela napomene s objašnjenjem.

Budući da je nacionalni sud istaknuo da kriteriji utvrđeni u tim napomenama nisu nužno ispunjeni za svako staro vozilo, Sud podsjeća na to da se tumačenje odredbe u području

---

<sup>41</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87

tarifnog razvrstavanja u presudi Suda ne može izmijeniti Komisijinim donošenjem napomena s objašnjenjem koje, iako predstavljaju važna sredstva za osiguravanje ujednačenog tumačenja KN-a od strane carinskih tijela država članica, nemaju obvezujuću pravnu snagu.

U tom pogledu Sud zaključuje da tri kriterija koja je utvrdila Komisija, odnosno kriterij prema kojem se predmetno vozilo mora nalaziti u svojem izvornom stanju, bez značajnih izmjena njegovih najvažnijih sastavnih dijelova, kriterij prestanka proizvodnje vozila i kriterij minimalne starosti predmetnog vozila, kao konstitutivni elementi pretpostavke koju je utvrdila Komisija, ne odstupaju od smjernica koje je Sud utvrdio u presudi od 10. listopada 1985., Daiber (200/84, [EU:C:1985:403](#)). Naime, vozila koja ispunjavaju te kriterije u načelu mogu svjedočiti o tehničkim i estetskim posebnostima svojeg vremena proizvodnje i tako osobito ilustrirati razdoblje razvoja ljudskih postignuća u području proizvodnje automobila.

Nasuprot tomu, činjenica da vozilo ispunjava tri kriterija koja je utvrdila Komisija nije dovoljna da bi se to vozilo razvrstalo u tarifni broj 9705 KN-a. S jedne strane, tim se trima kriterijima utvrđuje samo pretpostavka postojanja povijesnog ili etnografskog značaja, koja je oborena kada nadležno tijelo dokaže da vozilo ne sadržava nikakvu posebnost povezanu s prošlosti, u smislu da ne može pokazati karakteristični korak u razvoju ljudskih dostignuća ili ilustrirati neko razdoblje tog razvoja. S druge strane, potrebno je i da su ispunjena četiri kriterija koji se odnose na ispunjavanje uvjeta potrebnih da bi se vozilo moglo uključiti u kolekciju.

U tim okolnostima Sud je odgovorio da tarifni broj 9705 KN-a treba tumačiti na način da se pretpostavlja da su od povijesnog ili etnografskog značaja motorna vozila koja se nalaze u svojem izvornom stanju, bez značajnih izmjena šasije, sustava upravljanja ili kočenja, motora itd., koja su stara najmanje 30 godina i čiji se model ili tip više ne proizvodi. Međutim, motorna vozila koja ispunjavaju te uvjete nisu od povijesnog ili etnografskog značaja ako nadležno tijelo dokaže da ne mogu pokazati karakteristični korak u razvoju ljudskih dostignuća ili ilustrirati neko razdoblje tog razvoja. Osim toga, moraju biti ispunjeni kriteriji utvrđeni u sudskoj praksi Suda koji se odnose na svojstva potrebna da bi se vozilo moglo uključiti u kolekciju.

**Presuda od 12. siječnja 2006., Algemene Scheeps Agentuur Dordrecht (C-311/04, [EU:C:2006:23](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Razvrstavanje pošiljki riže – Dodatna napomena 1. točka (f) poglavlja 10. kombinirane nomenklature – Valjanost – Naknadna naplata uvoznih carina – Članak 220. stavak 2. točka (b) Carinskog zakonika Zajednice – Tumačenje – Dobra vjera dužnika“*

Verzija KN-a<sup>42</sup> koja se primjenjivala u vrijeme nastanka činjenica u glavnom postupku sadržavala je odsjek II., naslovljen „Biljni proizvodi“. Taj odjeljak sadržavao je, među ostalim, poglavlje 10. naslovljeno „Žitarice“. U tom se poglavlju nalazio tarifni broj 1006, naslovljen „Riža“, koji sadržava, među ostalim, podbroj „polubijela riža“ (tarifni podbroj 1006 30). Osim toga, to isto poglavlje 10. sadržava dodatnu napomenu (u daljnjem tekstu: sporna dodatna napomena) kojom se predviđa definicija polubijele riže koja sadržava element, koji se odnosi na klice zrna riže, na koji se ne upućuje u odgovarajućoj napomeni s objašnjenjem HS-a.

S obzirom na te okolnosti, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud, među ostalim, je li sporna dodatna napomena nevaljana, s obzirom da daje definiciju polubijele riže koja sadržava element, koji se odnosi na klice zrna riže, na koji se ne upućuje u napomeni s objašnjenjem HS-a.

Sud najprije podsjeća na to da je, u skladu s odredbama članka 300. stavka 7. UEZ-a, Konvencija o HS-u obvezujuća za institucije Unije. Unija se, na temelju članka 3. te konvencije, obvezala da neće preinačiti opseg HS-a. U tom pogledu, nadređenost međunarodnih sporazuma koje je Unija zaključila nad odredbama sekundarnog zakonodavstva Unije zahtijeva da se potonje što je više moguće tumači u skladu s tim sporazumima.

Usto, napomene s objašnjenjem koje je, kad je riječ o KN-u, sastavila Komisija i, kad je riječ o HS-u, WCO, značajno pridonose tumačenju opsega različitih tarifnih brojeva, a da pritom nemaju obvezujuću pravnu snagu. Stoga, sadržaj spomenutih napomena o KN-u treba biti usklađen s odredbama KN-a i ne smije im preinačiti opseg.

U ovom slučaju Sud, nakon što je analizirao tekst naziva različitih vrsta riže u tarifnim brojevima i podbrojevima u HS-u i KN-u, zaključuje da je KN u skladu s HS-om. Sud tako pojašnjava da pitanje koje je postavio sud koji je uputio zahtjev dovodi do toga da se ispita mijenja li sadržaj odredbi sporne dodatne napomene, zato što definira polubijelu rižu i bijelu rižu, doseg KN-a.

U tom pogledu Sud utvrđuje, na temelju usporedbe teksta napomene s objašnjenjem WCO-a i sporne dodatne napomene o polubijeloj riži, da postoji razlika u tekstu definicija, koja se odnosi na uzimanje ili neuzimanje u obzir uklanjanja klica u definiciji polubijele riže.

Ako zbog te razlike spornu dodatnu napomenu treba tumačiti na način da iz tarifnog podbroja 1006 30 KN-a isključuje rižu čiji je dio perikarpa uklonjen, ali ne i klica, valjalo bi utvrditi da se ta riža ne bi mogla razvrstati ni u podbroj 1006 20 KN-a. Takvo bi tumačenje stoga imalo za učinak lišavanje te riže svake mogućnosti razvrstavanja i, posljedično, ograničavanje dosega HS-a čija se opća struktura sastoji upravo od razvrstavanja sve robe. Sud stoga naglašava da je važno, uzimajući u obzir činjenicu da

<sup>42</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjen Uredbom br. 2388/2000

sekundarno pravo treba tumačiti s obzirom na međunarodne sporazume koji obvezuju Uniju, na temelju članka 300. stavka 7. UEZ-a, istražiti postoji li drukčije tumačenje sporne dodatne napomene koje bi bilo u skladu s HS-om.

S obzirom na to razmatranje, Sud je zatim utvrdio da je spornu dodatnu napomenu moguće tumačiti u skladu s HS-om. Slijedom toga, treba smatrati da je razlika u tekstu sporne dodatne napomene u skladu s HS-om i stoga ne dovodi u pitanje valjanost navedene napomene.

### **Presuda od 14. travnja 2011., British Sky Broadcasting Group i Pace (C-288/09 i C-289/09, [EU:C:2011:248](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Prijamnici i prijamnici digitalne satelitske televizije koji imaju funkciju snimanja – Carinski zakonik Zajednice – Članak 12. stavak 5. točka (a) podtočka i. i članak 12. stavak 6. – Vremensko važenje obvezujućih tarifnih informacija”*

U toj presudi, čiji je činjenični okvir prethodno izložen<sup>43</sup>, Sud pojašnjava da napomene s objašnjenjem KN-a<sup>44</sup> treba izuzeti iz primjene jer su protivne tekstu KN-a.

Sud podsjeća da napomene s objašnjenjem koje je, kad je riječ o KN-u, sastavila Komisija i, kad je riječ o HS-u, WCO, značajno doprinose tumačenju opsega različitih tarifnih brojeva a da ipak nemaju obvezujuću pravnu snagu.

Usto, sadržaj napomena s objašnjenjem KN-a, koje ne zamjenjuju napomene s objašnjenjem HS-a, nego se trebaju smatrati njihovom dopunom i uzimati u obzir zajedno s njima, stoga mora odgovarati odredbama KN-a i ne smije preinačiti njihov opseg.

Na temelju tih razmatranja Sud pojašnjava da, ako se pokaže da su protivne tekstu tarifnih brojeva KN-a i napomenama odsjeka ili poglavlja, napomene s objašnjenjem KN-a treba izuzeti iz primjene.

### **Presuda od 17. veljače 2016., Salutas Pharma (C-124/15, [EU:C:2016:87](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 3004 – Šumeće tablete koje sadrže 500 mg kalcija – Razina tvari u preporučenoj dnevnoj dozi koja je znatno viša od preporučene dnevne količine za potrebe održavanja općeg zdravlja ili dobrog osjećanja”*

<sup>43</sup> Vidjeti odjeljak II.2.2., pod nazivom „Namjena proizvoda”. Ta je presuda također spomenuta u odjeljku III.3.2., naslovljenom „Obvezujuće tarifne informacije”.

<sup>44</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena uredbama br. 2587/91 i br. 1214/2007

Salutas Pharma je 2012. zatražila izdavanje OTI-ja za tablete koje su se sastojale od pripravka čiji je osnovni sastojak kalcij, a primjenjuju se nakon otapanja u vodi. Predložila je da se taj proizvod razvrsta u tarifni podbroj 3004 90 00 KN-a.

Carinski ured razvrstao je taj proizvod, izdavanjem OTI-ja, u tarifni podbroj 2106 90 92 KN-a s obrazloženjem da on nije obuhvaćen tarifnim brojem 3004 KN-a jer se ne dozira na način da bi razina unosa kalcija bila znatno viša od preporučene dnevne količine za potrebe održavanja općeg zdravlja ili dobrog osjećanja.

Nakon što mu je društvo Salutas Pharma podnijelo žalbu, Carinski ured je potvrdio odluku o razvrstavanju proizvoda iz glavnog postupka u tarifni broj 2106 KN-a, s obrazloženjem da uvjet iz dodatne napomene 1. uz poglavlje 30. KN-a nije ispunjen jer količina kalcija u maksimalnoj preporučenoj dnevnoj dozi spornog proizvoda nije bila jednaka trostrukoj preporučenoj dnevnoj količini kalcija.

Salutas Pharma podnijela je sudu koji je uputio zahtjev tužbu protiv te odluke Carinskog ureda, ističući da je dodatna napomena 1. uz poglavlje 30. KN-a nevaljana, s obzirom na to da se njome mijenja sadržaj tarifnog broja 3004 KN-a.

U tim okolnostima, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud treba li šumeće tablete s količinom kalcija od 500 mg po tableti, koje se koriste za sprečavanje i liječenje nedostatka kalcija ili u vezi s posebnim postupcima sprečavanja i liječenja osteoporoze i na čijoj se etiketi za odrasle preporučuje maksimalna dnevna doza od tri tablete, razvrstati u tarifni podbroj 3004 90 00 KN-a<sup>45</sup>.

Najprije, Sud podsjeća na to da su napomene uz poglavlja KN-a važna sredstva za osiguranje jedinstvene primjene ZCT-a i kao takve daju vrijedne elemente za njegovo tumačenje. Slijedom toga, sadržaj spomenutih napomena treba biti usklađen s odredbama KN-a i ne smije im preinačiti opseg. Usto, napomene s objašnjenjem znatno pridonose tumačenju opsega različitih tarifnih brojeva, ali nemaju obvezujuću pravnu snagu.

U ovom slučaju Sud utvrđuje da proizvod o kojem je riječ u glavnom postupku ispunjava uvjete navedene u dodatnoj napomeni 1. prvom stavku točkama (a) do (d) poglavlja 30. KN-a, s obzirom na to da je među strankama glavnog postupka sporno jedino je li količina kalcija u preporučenoj dnevnoj dozi spornog proizvoda „znatno viša od preporučene dnevne količine za potrebe održavanja općeg zdravlja ili dobrog osjećanja“, u smislu te dodatne napomene.

Naime, cilj napomene s objašnjenjem uz poglavlje 30. KN-a jest pojašnjavanje kriterija „znatno viša“ iz dodatne napomene 1. uz to poglavlje, propisivanjem da on obuhvaća preporučenu dnevnu dozu kod koje je količina vitamina i minerala „znatno viša, općenito najmanje tri puta veće vrijednosti od preporučenih dnevnih količina“.

<sup>45</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 1006/2011

S jedne strane, ta napomena s objašnjenjem, koja nema obvezujuću pravnu snagu, propisuje da je proizvod kod kojeg je količina vitamina i minerala u preporučenoj dnevnoj dozi tri puta viša od preporučene dnevne količine obuhvaćen tim poglavljem kada su također ispunjeni svi ostali uvjeti. S druge strane, s obzirom na izraz „općenito” iz iste bilješke, njome se iz poglavlja 30. KN-a ne isključuju proizvodi samo zato što količina vitamina i minerala u njihovoj preporučenoj dozi nije tri puta viša od preporučene dnevne količine.

Stoga, prema mišljenju Suda, napomenu s objašnjenjem uz poglavlje 30. KN-a ne treba tumačiti na način da količina vitamina i minerala u preporučenoj dnevnoj dozi proizvoda koji se sastoje od tih tvari treba nužno biti tri puta viša od preporučene dnevne doze da bi se te proizvode moglo svrstati u tarifni broj 3004 KN-a. Naime, kada je količina vitamina, minerala, esencijalnih aminokiselina ili masnih kiselina u preporučenoj dnevnoj dozi proizvoda koji ima karakteristike i objektivna svojstva definirana tekstem tarifnog broja 3004 KN-a znatno viša od doze potrebne ili preporučene općenito za prehranu, treba ga razvrstati u taj tarifni broj.

## 2. Uredbe o razvrstavanju u carinsku tarifu koje je donijela Komisija

Presuda od 20. studenoga 1997., Wiener SI (C-338/95, [EU:C:1997:552](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Noćne košulje”*

Njemačko društvo Wiener iz Tajlanda je 1985. uvezlo odjeću koju je prijavilo kao „ženske noćne košulje” u smislu podbroja 60.04 B IV. (b) 2 (bb) ZCT-a. Nakon djelomične kontrole, ta je odjeća puštena u slobodan promet i odbijena od carinske kvote za „noćne košulje”.

Nakon dodatne provjere, njemačka carinska uprava ipak je smatrala da je ta odjeća „roba od sintetičkih tekstilnih vlakana” u smislu tarifnog podbroja 60.05 A II (b) 4 (cc) 22 ZCT-a te je stoga naknadno naplatila carinu po višoj stopi.

Slijedom toga, Wiener je podnio tužbu protiv tog rješenja o naknadnoj naplati carinskog duga, koja je, međutim, odbijena presudom. Društvo Wiener protiv te je presude podnijelo žalbu u kasacijskom postupku sudu koji je uputio zahtjev.

U tim okolnostima, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud treba li pojam „noćna košulja” u smislu podbroja 60.04 B IV. (b) 2 (bb) ZCT-a iz 1985.<sup>46</sup> tumačiti na način da obuhvaća samo „ostalu” odjeću koja je po svojim obilježjima očito namijenjena da se nosi isključivo kao noćna odjeća ili obuhvaća i proizvode koji zbog načina kako su predstavljeni nisu namijenjeni isključivo, nego pretežito, za nošenje u krevetu.

<sup>46</sup> ZCT, u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 3400/84

Sud najprije ističe da tekst podbroja 60.04 B IV. (b) 2 (bb) ZCT-a ne sadržava definiciju noćnih košulja za žene ili djevojčice. Takva se definicija ne nalazi ni u napomenama s objašnjenjem ZCT-a ni u napomenama nomenklature Vijeća za carinsku suradnju.

Prenoseći obrazloženje iz presude od 9. kolovoza 1994., Neckermann Versand (C-395/93, [EU:C:1994:318](#)) na ovaj slučaj, Sud smatra da, s obzirom na to da je namijenjena tomu da je se pretežito nosi u krevetu, tu robu treba kvalificirati kao „noćne košulje” u smislu podbroja 60.04 B IV. (b) 2 (bb) ZCT-a, čak i ako bi se mogla koristiti u druge svrhe.

Prema mišljenju Suda, taj se zaključak ne može izmijeniti zbog donošenja Uredbe br. 548/89, u čijem se prilogu predviđa da se lagana pletena odjeća namijenjena prekrivanju gornjeg dijela tijela, koja doseže do sredine bedara, s okruglim i širokim izrezom, kratkim i širokim rukavima te vezicom ušivenom u lijevi bočni šav u razini struka, ne može razvrstati kao „noćne košulje”, već predstavlja „haljine” u smislu tarifnog broja 6104 KN-a, jer se ne može smatrati da je namijenjena isključivo za nošenje kao noćna odjeća, kao i zbog donošenja Uredbe br. 812/89, kojom se odbija razvrstavanje kao „noćnih košulja” različite lagane pletene odjeće (od 100 % pamuka), namijenjene prekrivanju gornjeg dijela tijela, koja doseže do sredine bedara, s okruglim i širokim izrezom, kratkim i širokim rukavima te bez vezice u razini struka.

Naime, te uredbe o razvrstavanju donesene su nakon činjenica u glavnom postupku. Stoga se njihove odredbe ne mogu po analogiji primijeniti za potrebe tumačenja prethodnih tarifnih propisa, čak i ako te uredbe imaju samo cilj pojašnjenja i nisu izmijenile tekst predmetnih tarifnih brojeva ili podbrojeva.

U tom pogledu Sud osobito ističe da je, prije nego što su naknadne uredbe Komisije o razvrstavanju intervenirale kako bi se usko tumačio pojam „noćna košulja”, bilo u potpunosti u skladu s načelom pravne sigurnosti, koje je temeljno načelo prava Unije, da se taj pojam može općenito shvatiti na način da obuhvaća ne samo rublje koje je namijenjeno isključivo za nošenje u krevetu, nego i ono koje je pretežito namijenjeno za takvu uporabu.

Slijedom toga, tarifni podbroj 60.04 B IV. (b) 2 (bb) ZCT-a treba tumačiti na način da obuhvaća rublje koje je zbog svojih objektivnih svojstava namijenjeno isključivo ili pretežito za nošenje u krevetu. Na nacionalnom je sudu da ocijeni, uzimajući u obzir kroj odjeće, njezin sastav, prezentaciju i razvoj mode u dotičnoj državi članici, ima li ta odjeća takve objektivne značajke ili se, naprotiv, može bez razlike nositi i u krevetu i na nekim drugim mjestima.

**Presuda od 20. studenoga 2008., Heuschen & Schrouff Oriental Foods Trading (C-375/07, [EU:C:2008:645](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Valjanost uredbe o razvrstavanju – Tumačenje Priloga Uredbi (EZ) br. 1196/97 – Članci 220. i 239. Carinskog zakonika – Članci 871. i 905. Uredbe (EEZ) br. 2454/93 – Sušeni listovi koji se sastoje od rižinog brašna, soli i vode – Tarifno razvrstavanje – Naknadna*

*naplata uvoznih carina – Postupak otpusta – Pogreška carinskih tijela koja se može otkriti – Očita nepažnja uvoznika”*

H & S je nizozemsko poduzeće za proizvodnju i trgovinu koje, među ostalim, opskrbljuje restorane orijentalnim prehrambenim proizvodima. U tu svrhu uvozi rižin papir iz Vijetnama.

H & S uvezio je taj proizvod već 1996. pod podbrojem 1901 90 99 KN-a<sup>47</sup>. To tarifno razvrstavanje u više su navrata prihvatila nizozemska carinska tijela (u daljnjem tekstu: carinska tijela), uključujući nakon provjera i analiza provedenih na uzorcima uvezene pošiljke.

Komisija je 1997. donijela Uredbu br. 1196/97, koja predviđa da su predmetni proizvodi zapravo obuhvaćeni tarifnim podbrojem 1905 90 20 KN-a. Ta je uredba stupila na snagu 19. srpnja 1997.

Međutim, društvo H & S nastavilo je uvoziti rižin papir razvrstavajući ga u tarifni podbroj 1901 90 99. Carinska tijela također su nastavila prihvaćati njegove deklaracije, posljednji puta 14. srpnja 1997. i 16. ožujka 1998. Zatim su 16. ožujka opazila pogrešno razvrstavanje i obavijestila to društvo da je navedena roba obuhvaćena tarifnim brojem propisanim navedenom uredbom, odnosno tarifnim podbrojem 1905 90 20 KN-a. Nakon toga je H & S prijavio svoju hranu pod potonjim tarifnim brojem.

Tijekom 2000. godine carinska tijela obavijestila su društvo H & S da će za razdoblje od 25. studenoga 1997. do 2. veljače 1998. provesti naknadnu naplatu carina koje su trebale biti plaćene na temelju podbroja 1905 90 20 KN-a.

Društvo H & S stoga je podnijelo zahtjev za otpust navedenih carina. Taj je zahtjev odbijen, što je naposljetku dovelo do spora u glavnom postupku.

Budući da je dvojio o tarifnom razvrstavanju rižinog papira, sud koji je uputio zahtjev odlučio je pitati Sud, među ostalim, jesu li listovi izrađeni od rižinog brašna, soli i vode, koji su sušeni, ali nisu podvrgnuti nikakvoj toplinskoj obradi, obuhvaćeni tarifnim podbrojem 1905 90 20 KN-a i, ovisno o potrebi, je li Uredba br. 1196/97 valjana.

Sud najprije utvrđuje da nizozemska verzija teksta tarifnog broja 1905 KN-a, za razliku od određenih drugih jezičnih verzija, ne upućuje izričito na tijesto od brašna, škroba ili krupice u listovima i druge slične proizvode, koji moraju biti „sušeni”. Naime, ta jezična verzija upućuje samo na proizvode u obliku listova.

Međutim, Sud ističe da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, potreba za jedinstvenim tumačenjem uredaba Unije isključuje da se u slučaju nedoumice tekst jedne odredbe promatra odvojeno i zahtijeva da se, nasuprot tome, tumači i primjenjuje imajući u vidu inačice na ostalim službenim jezicima.

<sup>47</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 1624/97

U tom pogledu Sud ističe da se, s jedne strane, upućivanje na rižin papir („rice paper“) ili „sušene“ proizvode izričito nalazi u tekstu više jezičnih verzija tarifnog podbroja 1905 90 20 KN-a, dok je tarifni broj 1901 samo rezidualne naravi, te se odnosi samo na proizvode koji nisu spomenuti niti uključeni na drugom mjestu u KN-u.

S druge strane, kao što to proizlazi iz tumačenja više jezičnih verzija KN-a i s obzirom na Komisijine napomene s objašnjenjem, koje upućuju na napomene s objašnjenjem Konvencije o HS-u, činjenica da je proizvod kuhan nije nužno obilježje za razvrstavanje robe u podbroj 1905 90 20.

S obzirom na ta razmatranja, Sud zaključuje da je razvrstavanje prehrambenih proizvoda na bazi brašna od riže, soli i vode u obliku listova ili diskova različitih dimenzija, sušenih i prozirnih, u podbroj 1905 90 20 KN-a u skladu s tekstom tog podbroja. Iz toga proizlazi da to ne utječe na valjanost Uredbe br. 1196/97.

**Presuda od 19. veljače 2009., Kamino International Logistics (C-376/07, [EU:C:2009:105](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifno razvrstavanje – Monitori s tekućim kristalnim zaslonom (LCD) opremljeni SUB-D, DVI-D, USB, S-video i kompozitnim videopriključcima – Tarifni broj 8471 – Tarifni broj 8528 – Uredba (EZ) br. 754/2004“*

U toj presudi, čiji je činjenični okvir prethodno izložen<sup>48</sup>, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud, osim toga, o primjenjivosti Uredbe br. 754/2004 u svrhu tarifnog razvrstavanja LCD monitora o kojima je riječ u glavnom postupku.

U tom pogledu Sud podsjeća, s jedne strane, na to da Komisija donosi uredbu o razvrstavanju kada razvrstavanje posebnog proizvoda u KN može biti otežano ili sporno i, s druge strane, da takva uredba ima opću primjenu jer se ne primjenjuje na zasebnog subjekta, nego općenito na proizvode koji su istovjetni onima koji su predmet tog razvrstavanja.

Naime, iako primjena uredbe o razvrstavanju po analogiji na proizvode slične onima iz te uredbe potiče dosljedno tumačenje KN-a kao i jednako postupanje prema gospodarskim subjektima, u takvom slučaju još je potrebno da proizvodi koje treba razvrstati i oni na koje se odnosi uredba o razvrstavanju budu dovoljno slični. Međutim, navedeni LCD monitori nisu s gledišta tehnologije istovjetni proizvodima koji su predmet razvrstavanja na temelju Uredbe br. 754/2004, koja se odnosi na monitore s plazma-zaslonom, koji se također razlikuju u pogledu njihovih dimenzija i rezolucija.

Sama činjenica da i monitori o kojima je riječ u glavnom postupku i proizvodi na koje se odnosi Uredba br. 754/2004 mogu reproducirati signale koji potječu kako iz stroja za automatsku obradu podataka tako i iz drugih izvora, bez ikakve ocjene njihovih

<sup>48</sup> Vidjeti odjeljak II.2.1, pod nazivom „Objektivna obilježja i svojstva proizvoda“.

objektivnih značajki i učinkovitosti u različitim funkcijama koje obavljaju, ne može biti dovoljna da se ta uredba po analogiji primijeni na te monitore.

Iz toga slijedi da se Uredba br. 754/2004 ne primjenjuje u svrhu tarifnog razvrstavanja LCD monitora opremljenih SUB-D, DVI-D, USB, S-video i kompozitnim videopriključcima.

**Presuda od 17. srpnja 2014., Panasonic Italia i dr. (C-472/12, [EU:C:2014:2082](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Uredba (EEZ) br. 2658/87 – Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tarifni brojevi 8471 i 8528 – Zaslone u plazma-tehnologiji – Funkcionalnost zaslona računala – Potencijalna funkcionalnost zaslona televizora nakon umetanja videokartice”*

Od 2001. do 2004. tužitelji u glavnom postupku uvezli su u Italiju plazma-zaslone. U svrhu carinske deklaracije oni su razvrstali uvezene zaslone u tarifni broj 8471 60 90 KN-a, kao zaslone koji su isključivo namijenjeni prijenosu slika iz računala, s posljedicom oslobođenja od plaćanja carine i poreza na dodanu vrijednost po stopi od 20 %.

Međutim, carinska agencija smatrala je da te zaslone treba razvrstati u tarifni broj 8528 KN-a, koji, među ostalim, uključuje televizijske prijamnike i videomonitore, s posljedicom primjene carinske stope od 14 %.

Slijedom toga, tužitelji u glavnom postupku podnijeli su tužbe Commissione tributaria provinciale di Milano (Općinski porezni sud u Milanu, Italija), koji ih je odbio uz obrazloženje da mogućnost da se navedeni zaslone učine prikladnima za primanje kompozitnih videosignala jednostavnim umetanjem videokartice isključuje njihovo razvrstavanje u tarifni broj 8471 KN-a. Tužitelji u glavnom postupku podnijeli su žalbu protiv presuda donesenih u prvom stupnju pred Commissione tributaria regionale di Milano (Okružni porezni sud u Milanu, Italija), koji je potvrdio razvrstavanje uvezanih zaslona u tarifni broj 8528 KN-a.

U tim je okolnostima sud koji je uputio zahtjev, kojem su podnesene žalbe u kasacijskom postupku protiv presuda donesenih u žalbenom postupku, pitao Sud, kao prvo, o kriterijima koje treba primijeniti kako bi se utvrdilo trebaju li se zaslone iz glavnog postupka razvrstati u tarifni broj 8471 KN-a<sup>49</sup> ili, ako to nije moguće, u tarifni broj 8528 KN-a.

Što se tiče metode koju treba primijeniti kako bi se provelo tarifno razvrstavanje takvih zaslona, Sud primjećuje da napomena 5. B. točke (a) do (c) poglavlja 84. KN-a propisuje da zaslone poput onih iz glavnog postupka spadaju u tarifni broj 8471 KN-a kao jedinice stroja za automatsku obradu podataka, jer istodobno ispunjavaju tri uvjeta, odnosno da su vrste koja se rabi isključivo ili uglavnom u sustavu za automatsku obradu podataka,

<sup>49</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, u verzijama koje proizlaze iz Uredbe br. 2388/2000, Uredbe br. 2031/2001, Uredbe br. 1832/2002 i Uredbe br. 1789/2003

da ih se može povezati na središnju jedinicu i da mogu prihvaćati ili slati podatke u obliku kojim se sustav može koristiti.

Budući da se drugi i treći gore navedeni uvjet mogu smatrati ispunjenima, kad je riječ o prvom uvjetu, Sud podsjeća na to da jednostavna mogućnost reproduciranja slika iz izvora koji nisu stroj za automatsku obradu podataka ne isključuje mogućnost razvrstavanja zaslona u tarifni broj 8471 KN-a, uzimajući u obzir izričaj napomene 5.B. točke (a) poglavlja 84. KN-a koja se odnosi na jedinice koje se rabe „isključivo ili uglavnom“ u sustavu za automatsku obradu podataka.

Naime, iz stavaka napomena s objašnjenjem koje se odnose na tarifni broj 8471 proizlazi da se monitori koji se uglavnom rabe u sustavu za automatsku obradu podataka mogu identificirati, osim zahvaljujući činjenici da imaju vrstu priključka prikladnu za spajanje na sustave za automatsku obradu podataka, i drugim tehničkim osobinama, osobito činjenicama da su osmišljeni za rad na male udaljenosti, da nemaju mogućnost reproduciranja televizijskih signala, da imaju nisko elektromagnetsko zračenje, da veličina točki na ekranima počinje od 0,41 mm za srednju rezoluciju te se smanjuje kada se rezolucija povećava, da je njihova pojasna širina 15 MHz ili više kao i da su točke (pikseli) na ekranu manje, a konvergencija veća nego kod videomonitora koji pripadaju u tarifni broj 8528 HS-a.

U tim okolnostima Sud je presudio da, u svrhu tarifnog razvrstavanja unutar KN-a zaslona u plazma-tehnologiji u boji s dijagonalom ekrana 106,6 cm, dvama zvučnicima i daljinskim upravljačem, koji imaju ulazni uređaj već predviđen za čitanje videokartice, valja uzeti u obzir namjenu koja im je svojstvena, a koja se sastoji u reproduciranju, s jedne strane, podataka iz stroja za automatsku obradu podataka i, s druge strane, kompozitnih videosignala. Takvi se zaslone moraju razvrstati u podbroj 8471 60 90 KN-a ako se rabe isključivo ili uglavnom u sustavu za automatsku obradu podataka, u smislu napomene 5.B točke (a) poglavlja 84. KN-a, ili u podbroj 8528 21 90 KN-a ako to nije slučaj, što je na nacionalnom sudu da utvrdi na temelju objektivnih svojstava navedenih zaslona i osobito onih spomenutih u napomenama s objašnjenjem koje se odnose na tarifni broj 8471 HS-a, posebno na stavke 1. do 5. dijela poglavlja I. D tog HS-a, posvećenog zaslonima strojeva za automatsku obradu podataka.

Kao drugo, sud koji je uputio zahtjev želio je znati treba li Uredbu br. 754/2004 retroaktivno primijeniti.

Nakon što je podsjetio na svoju sudsku praksu, na temelju koje se načelu pravne sigurnosti protivi retroaktivna primjena uredbe, neovisno o pozitivnim ili negativnim učincima koje bi takva primjena mogla imati za zainteresiranu osobu, osim ako postoje dovoljno jasne naznake u njenom tekstu ili ciljevima na temelju kojih se može zaključiti da ta uredba ne određuje samo za ubuduće, Sud napominje da nijedan element iz preambule Uredbe br. 754/2004, teksta njezinih odredaba ili njezina priloga ne upućuje na to da bi se ta uredba trebala primjenjivati retroaktivno.

U svakom slučaju, uredba koja određuje uvjete za razvrstavanje u tarifni broj ili podbroj KN-a ne može proizvoditi retroaktivne učinke. Slijedom toga, Uredba br. 754/2004 ne može se primijeniti retroaktivno.

**Presuda od 22. rujna 2016., Kawasaki Motors Europe (C-91/15, [EU:C:2016:716](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Ocjena valjanosti – Uredba (EZ) br. 1051/2009 – Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Tarifni broj 8701 – Traktori – Podbrojevi 8701 90 11 do 8701 90 39 – Poljoprivredni traktori (osim jednoosovinskih) i traktori za šumarstvo, na kotačima, novi – Laka terenska vozila na četiri kotača namijenjena da se rabe kao traktori”*

U toj presudi, čiji je činjenični okvir prethodno već izložen<sup>50</sup>, u kontekstu sudskog postupka koji je pokrenuo KME u vezi s obvezujućim tarifnim informacijama, *Gerechtshof Amsterdam* (Žalbeni sud u Amsterdamu, Nizozemska) postavio je Sudu pitanje glede valjanosti Uredbe br. 1051/2009 i, po potrebi, o podbrojevima u koje valja razvrstati odnosna vozila.

Stranke glavnog postupka i sud koji je uputio zahtjev tvrdili su da su vozila na koja se odnosi Uredba br. 1051/2009 i vozila o kojima je riječ u tom predmetu, iako nisu istovjetna, dovoljno slična da bi se ta uredba mogla primijeniti po analogiji. Međutim, sud koji je uputio zahtjev izrazio je dvojbe u pogledu valjanosti navedene uredbe zbog nepostojanja posebne opreme kao što su uređaj koji prenosi snagu motora u drugu opremu, hidraulična naprava za podizanje ili vitlo.

Sud koji je uputio zahtjev također je istaknuo da se u napomenama s objašnjenjem koje se odnose na tarifne podbrojeve upućuje na posebnu opremu kao što su vitla za šumske traktore, ali se poljoprivredni traktori opisuju samo kao „općenito” opremljeni hidrauličnim napravama za podizanje i uređajima koji prenose snagu motora u drugu opremu. Ta primjedba otvara pitanja o primjenjivosti Uredbe br. 1051/2009 na slična terenska vozila koja bi se mogla razvrstati kao poljoprivredni traktori čak i ako nisu opremljena tim uređajima.

U tom pogledu Sud osobito podsjeća na to da je, kada nacionalni sud posumnja u valjanost uredbe o razvrstavanju koju treba po analogiji primijeniti na proizvode koji su dovoljno slični onima iz te uredbe, opravdano da Sudu uputi zahtjev za prethodnu odluku radi ocjene njezine valjanosti.

Zaključno, Sud je presudio da je točka 2. Priloga Uredbi br. 1051/2009 nevaljana, s obzirom na to da razvrstava vozilo koje je u njoj opisano u podbroj 8701 90 90 KN-a<sup>51</sup>, a ne u jedan od njegovih podbrojeva 8701 90 11 do 8701 90 39 KN-a, ovisno o snazi motora tog vozila.

<sup>50</sup> Za činjenični i pravni okvir spora, vidjeti odjeljak II.2.2., naslovljen „Namjena proizvoda”.

<sup>51</sup> KN u verziji koja proizlazi iz Uredbe br. 948/2009

Presuda od 15. prosinca 2016., LEK (C-700/15, [EU:C:2016:959](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Kombinirana nomenklatura – Razvrstavanje robe – Prehrambeni dodaci koji spadaju u tarifni broj 2106 – Aktivni sastojak kao osnovni sastojak – Moguće razvrstavanje u poglavlje 30. kombinirane nomenklature – Predstavljanje i prodaja proizvoda kao lijekova”*

U tom predmetu, čiji je dio pravnog okvira prethodno već naveden<sup>52</sup>, sud koji je uputio zahtjev svojim je prvim i drugim pitanjem u biti pitao treba li KN<sup>53</sup> tumačiti na način da se proizvodi kao što su oni o kojima je riječ u glavnom postupku, koji općenito imaju korisne učinke za zdravlje i čiji je osnovni sastojak aktivni sastojak koji se nalazi u prehrambenim dodacima razvrstanim u tarifni broj 2106 KN-a, premda ih njihov proizvođač predstavlja kao lijekove i kada se prodaju kao takvi, mogu razvrstati u tarifni broj 3004 KN-a ili pak spadaju u tarifni broj 2106 KN-a.

U tom kontekstu Sud razmatra, među ostalim, pitanje jesu li Uredba br. 1264/98 i Provedbena uredba br. 727/2012, kojima se određeni proizvodi razvrstavaju u tarifni broj 2106 KN-a, primjenjive na proizvode o kojima je riječ u glavnom postupku.

Kao prvo, Sud podsjeća na to da prema ustaljenoj sudskoj praksi uredba o razvrstavanju ima opći doseg time što se ne primjenjuje na zasebnog subjekta, nego općenito na proizvode koji su istovjetni onima koje je ispitaio Odbor za Carinski zakonik. Kako bi se odredilo – u okviru tumačenja uredbe o razvrstavanju – njezino područje primjene, treba među ostalim voditi računa o njezinu obrazloženju. U tom pogledu Sud utvrđuje da proizvodi o kojima je riječ u glavnom postupku nisu istovjetni onima iz tih uredbi. Slijedom toga, navedene uredbe nisu izravno primjenjive na proizvode o kojima je riječ u glavnom postupku.

Kao drugo, Sud upućuje na svoju sudsku praksu prema kojoj primjena uredbe o razvrstavanju po analogiji, poput Uredbe br. 1264/98 i Provedbene uredbe br. 727/2012, na proizvode koji su slični onima iz tih uredbi potiče dosljedno tumačenje KN-a kao i jednako postupanje prema gospodarskim subjektima. S obzirom na tu sudsku praksu, Sud zatim provodi usporedbu objektivnih značajki i svojstava proizvoda obuhvaćenih navedenim uredbama i proizvoda o kojima je riječ u glavnom postupku. Sud tako zaključuje da ti proizvodi imaju isti aktivni sastojak kao i proizvodi razvrstani Uredbom br. 1264/98 i Provedbenom uredbom br. 727/2012 te da se oni međusobno razlikuju samo u koncentraciji mikroorganizama i korištenih hranjivih podloga.

Na temelju tih razmatranja Sud je odgovorio da proizvodi kao što su oni o kojima je riječ u glavnom postupku, koji općenito imaju korisne učinke za zdravlje i čiji je osnovni sastojak aktivni sastojak koji se nalazi u prehrambenim dodacima razvrstanim u tarifni

<sup>52</sup> Vidjeti odjeljak I., naslovljen „Opća razmatranja o prirodi i opsegu funkcija koje pripadaju sudu Unije i o relevantnim kriterijima za ocjenu”.

<sup>53</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1006/2011

broj 2106 KN-a, premda ih njihov proizvođač predstavlja kao lijekove i kada se prodaju kao takvi, spadaju u taj tarifni broj.

**Presuda Suda od 13. rujna 2018., Vision Research Europe (C-372/17, [EU:C:2018:708](#))**

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Razvrstavanje robe – Kamera s nepostojanom memorijom, što podrazumijeva da se pohranjene fotografije prilikom gašenja kamere ili snimanja novih fotografija brišu – Kombinirana nomenklatura – Podbrojevi 8525 80 19 i 8525 80 30 – Napomene s objašnjenjem – Tumačenje – Provedbena uredba (EU) br. 113/2014 – Tumačenje – Valjanost“*

U toj presudi, čiji je činjenični okvir prethodno već iznesen<sup>54</sup>, kad je riječ o ispitivanju valjanosti Provedbene uredbe br. 113/2014, Sud ističe, s jedne strane, da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, uredba o razvrstavanju ima opći doseg jer se ne primjenjuje na zasebnog subjekta, nego općenito na proizvode koji su istovjetni onima koje je ispitao Odbor za Carinski zakonik. Kako bi se odredilo – u okviru tumačenja uredbe o razvrstavanju – njezino područje primjene, treba među ostalim voditi računa o njezinu obrazloženju.

Nadalje, Sud je utvrdio da iz usporedbe osobina aparata opisanih u Provedbenoj uredbi br. 113/2014 i osobina kamere iz glavnog postupka proizlazi da ti aparati nisu istovjetni i da, slijedom toga, navedena uredba nije izravno primjenjiva na spornu kameru.

Međutim, s druge strane, iz ustaljene sudske prakse proizlazi da je, iako uredba o razvrstavanju nije izravno primjenjiva na proizvode koji nisu istovjetni, nego su samo slični proizvodu koji je predmet te uredbe, potonja primjenjiva po analogiji na takve proizvode. U tom je pogledu dovoljno da su proizvodi koje treba razvrstati i proizvodi obuhvaćeni uredbom o razvrstavanju dovoljno slični.

Budući da su aparati određeni Provedbenom uredbom br. 113/2014 po svojim objektivnim značajkama i svojstvima slični kameri o kojoj je riječ u glavnom postupku, iz toga slijedi da je Provedbena uredba br. 113/2014 po analogiji primjenjiva na navedenu kameru. Slijedom toga, valja ispitati njezinu valjanost.

U tom pogledu Sud ističe da je Vijeće Europske unije, što se tiče primjene KN-a, Komisiji, koja djeluje u suradnji s carinskim stručnjacima država članica, dodijelilo široku diskrecijsku ovlast za pobliže određivanje sadržaja tarifnih brojeva koji se uzimaju u obzir pri razvrstavanju određene robe. Međutim, ovlast za donošenje mjera iz članka 9. stavka 1. točke (a) Uredbe br. 2658/87, poput razvrstavanja robe, ne ovlašćuje Komisiju da preinači sadržaj tarifnih brojeva utvrđenih na temelju HS-a, koji je uspostavljen Konvencijom o HS-u, za koju se Unija, na temelju članka 3. te konvencije, obvezala da joj neće preinačiti opseg.

<sup>54</sup> Vidjeti odjeljak II.1.4., naslovljen „Opća pravila 4. do 6. – osnovno pravilo, posebno pravilo koje se primjenjuje na određene spremnike, pravilo o usporedbi podbrojeva“.

U ovom slučaju Sud utvrđuje da Provedbena uredba br. 113/2014 razvrstava u podbroj 8525 80 19 KN-a „visokobrzinske kamere“. Razlozi za to razvrstavanje temelje se na utvrđenju da se „privremeno pohranjivanje u nepostojanu memoriju ne smatra snimanjem na kameru jer se slike iz brišu kada se kamera isključi“. Međutim, kao što je Sud već objasnio, sposobnost digitalnih fotoaparata da pohranjuju nepomične slike u unutarnju memoriju ključna je osobina robe iz tarifnog podbroja 8525 80 30 KN-a, neovisno o tome je li ta sposobnost pohranjivanja privremena ili trajna.

S obzirom na to da Provedbena uredba br. 113/2014 isključuje iz tog tarifnog podbroja, suprotno onomu što proizlazi iz tarifnog podbroja 8525 80 30 KN-a, aparate koji privremeno pohranjuju slike u nepostojanu memoriju i da, slijedom toga, razvrstava „visokobrzinske kamere“ u tarifni podbroj 8525 80 19 KN-a, Sud iz toga zaključuje da ta provedbena uredba nije u skladu s dosegom tarifnog podbroja 8525 80 30 KN-a.

Slijedom toga, time što je donijela Provedbenu uredbu br. 113/2014, Komisija je izmijenila, ograničivši ga, doseg podbroja 8525 80 30 KN-a i prekoračila ovlasti koje su joj dodijeljene člankom 9. stavkom 1. točkom (a) Uredbe br. 2658/87.

Stoga je Sud presudio da tarifni podbroj 8525 80 30 KN-a treba tumačiti na način da je njime obuhvaćena kamera poput kamere iz glavnog postupka, koja ima sposobnost snimanja velikog broja fotografija u sekundi i koje može zadržati u svojoj unutarnjoj nepostojanoj memoriji iz koje se te fotografije prilikom gašenja kamere brišu, te da je Provedbena uredba br. 113/2014, u mjeri u kojoj je po analogiji primjenjiva na proizvode s osobinama navedene kamere, nevaljana.

### 3. Mišljenja o razvrstavanju i obvezujuće tarifne informacije

#### 3.1. Mišljenja o razvrstavanju WCO-a i Odbora za Carinski zakonik

Presuda od 19. studenoga 1975. (puni sastav), *Douaneagent der Nederlandse Spoorwegen* (38/75, [EU:C:1975:154](#))

*„Kserografski duplikatori“*

Tužitelj u glavnom postupku je 28. travnja 1971. iz treće zemlje uveo kserografski duplikator za reprodukciju dokumenata. Nizozemska carinska uprava razvrstala je taj uređaj u tarifni broj 90.07 A, „grafički fotoaparati“, iz ZCT-a<sup>55</sup>, te je na njega primijenila carinu od 14 %. To razvrstavanje odgovara dodatnoj napomeni, koja je u poglavlje 90. ZCT-a uvedena Uredbom br. 1/71 (u daljnjem tekstu: sporna dodatna napomena), kojom je s učinkom od 1. siječnja 1971. izmijenjen ZCT i koja glasi kako slijedi: „smatra se da

<sup>55</sup> ZCT naveden u Prilogu I. Uredbi br. 950/68, kako je izmijenjena Uredbom br. 1/71

aparati za automatsku reprodukciju dokumenata elektrostatičkom metodom, koji sadržavaju optički sustav za snimanje, također ulaze u podbroj 90.07 A". Sama ta napomena odgovara mišljenju o razvrstavanju koje je u prosincu 1965. izdalo Vijeće za carinsku suradnju, zaduženo za osiguravanje provedbe Konvencije o klasifikaciji robe u carinske tarife, potpisane u Bruxellesu 15. prosinca 1950. (u daljnjem tekstu: Konvencija o nomenklaturi)<sup>56</sup>.

Međutim, prije 1. siječnja 1971. nizozemska carinska uprava razvrstala je predmetni aparat u tarifni broj 84.54 B, „ostali uredski strojevi i aparati“, kako bi postupila u skladu s dvjema odlukama *Tarief commissie* (Povjerenstvo za stope) od 2. veljače 1970.

Budući da je carina koja se primjenjuje na robu iz tarifnog broja 84.54 B u okviru multilateralnih pregovora o Općem sporazumu o carinama i trgovini (GATT) smanjena na 7 %, tužitelj je smatrao da je sporna dodatna napomena „prenošenjem“ sporne robe iz konsolidiranog tarifnog broja od 7 %, u tarifni broj s carinom od 14 %, protivna članku II. tog sporazuma. Nakon što je njegova žalba odbijena, on je podnio tužbu pred Povjerenstvom za stope, koje je odlučilo Sud upitati, među ostalim, jesu li spornom dodatnom napomenom povrijeđene obveze koje proizlaze iz Konvencije o nomenklaturi – a osobito iz njezina članka II. točke (b) podtočke ii. – o zabrani izmjena napomena uz poglavlja i odsjeke koje bi mogle izmijeniti opseg poglavlja, odsjeka i tarifnih brojeva nomenklature.

Sud najprije pojašnjava da je Unija zamijenila države članice u pogledu obveza koje proizlaze iz Konvencije o nomenklaturi i konvencije od istog datuma o osnivanju Vijeća za carinsku suradnju<sup>57</sup> te je, slijedom toga, vezana navedenim obvezama.

U tom pogledu Sud utvrđuje da se među obvezama upisanima u prvu od tih konvencija, u članku II. točki (b) podtočki ii., nalazi obveza ugovornih stranaka da „u napomenama uz poglavlja ili odsjeke ne unesu nikakve promjene koje bi mogle preinačiti opseg poglavlja, odsjeka i tarifnih brojeva koji se nalaze u nomenklaturi“.

Osim toga, mišljenja o razvrstavanju koja je izdalo Vijeće za carinsku suradnju nisu obvezujuća za ugovorne stranke, nego predstavljaju elemente tumačenja koji su tim više bitni jer potječu od tijela koje su te stranke zadužile za osiguravanje ujednačenosti u tumačenju i primjeni KN-a. Takvo tumačenje, ako usto odgovara praksi koju općenito primjenjuju države ugovornice, može se izuzeti iz primjene samo ako je nespojivo s tekstom predmetnog tarifnog broja ili ako očito prekoračuje diskrecijsku ovlast dodijeljenu Vijeću za carinsku suradnju.

S obzirom na ta razmatranja, Sud zaključuje da zbog stupnja sličnosti između fotografskog i kserografskog procesa i snimanja nije očito da su ispunjeni uvjeti koji obvezuju izuzimanje iz primjene mišljenja o razvrstavanju kao nespojivog s dotičnim

<sup>56</sup> Konvencija o nomenklaturi za klasifikaciju robe u carinske tarife, potpisana u Bruxellesu 15. prosinca 1950.

<sup>57</sup> Konvencija o osnivanju Vijeća za carinsku suradnju, potpisana u Bruxellesu 15. prosinca 1950.

tarifnim brojem. Stoga sporna dodatna napomena nije nespojiva s obvezama koje proizlaze iz Konvencije o nomenklaturi.

Stoga iz tih razmatranja proizlazi da ispitivanje spisa nije otkrilo elemente koji bi mogli utjecati na valjanost sporne dodatne napomene.

**Presuda od 10. studenog 2011., X i XBV (C-319/10 i C-320/10, [EU:C:2011:720](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Kombinirana nomenklatura – Tarifno razvrstavanje – Meso pilića otkošteno, smrznuto i impregirano solju – Valjanost i tumačenje uredbi (EZ) br. 535/94, 1832/2002, 1871/2003, 2344/2003 i 1810/2004 – Dodatna napomena 7. uz poglavlje 2. kombinirane nomenklature – Odluka tijela WTO-a za rješavanje sporova – Pravni učinci”*

U predmetu u kojem je donesena ta presuda od Suda se tražilo da odgovori, među ostalim, na pitanje može li se, u okviru tumačenja ili ocjene valjanosti dodatne napomene iz Uredbe br. 1810/2004<sup>58</sup>, pozvati na odluku tijela za rješavanje sporova (u daljnjem tekstu: TRS) osnovanog u okviru WTO-a, u dijelu u kojem se odnosi na tumačenje izraza „soljeni” navedenog u tarifnom broju 0210, iako je deklaracija u carinskom postupku puštanja u slobodan promet podnesena prije donošenja te odluke.

Glavni postupak odnosio se na carinsko razvrstavanje smrznutog i otkošenog mesa pilića, s različitim razinama dodavanja soli, između 0,6 % i 1 %. Tužitelji u glavnom postupku tvrdili su da meso treba razvrstati u podbroj 0210 99 39 KN-a, tvrdeći da dodavanje soli, čak i ispod 1,2 %, mijenja svojstvo mesa, što je teza koja se temelji na odlukama TRS-a. Nasuprot tome, carinska tijela tvrdila su da robu treba razvrstati u podbroj 0207 14 10, oslanjajući se na spornu dodatnu napomenu. Sud koji je uputio zahtjev naglasio je važnost tumačenja te napomene i valjanosti propisa, kao i utjecaja odluka WTO-a na ishod spora.

Što se tiče, kao prvo, pitanja je li moguće ocijeniti valjanost sporne dodatne napomene s obzirom na odluku TRS-a, Sud podsjeća na to da sporazumi WTO-a načelno nisu među normama s obzirom na koje Sud nadzire zakonitost akata institucija Unije. Sud je dužan nadzirati zakonitost predmetnog akta s obzirom na pravila WTO-a samo pod pretpostavkom da je Unija namjeravala izvršiti posebnu obvezu preuzetu u okviru WTO-a ili, u ovom slučaju, ako akt Unije izričito upućuje na točno određene odredbe iz sporazuma WTO-a.

Usto, gospodarski subjekt ne može pred sudom države članice tvrditi da propis Unije nije u skladu s određenim pravilima WTO-a, iako je TRS proglasio navedeni propis nespojivim s tim pravilima. Osim toga, istekao je razumni rok predviđen u okviru sustava rješavanja sporova koji je uspostavljen sporazumima WTO-a i koji je Uniji odobren kako bi postupila u skladu s tom odlukom.

<sup>58</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 1810/2004

Ne može se prihvatiti ni mogućnost da se gospodarski subjekt pred sudom Unije pozove na to da propis Unije nije u skladu s odlukom TRS-a. Naime, preporuke i odluke TRS-a kojima se utvrđuje nepoštovanje pravila WTO-a ne mogu se, u načelu te neovisno o pravnom doseg koji imaju, temeljno razlikovati od materijalnih pravila koja proizlaze iz obveza koje je preuzeo neki član u okviru WTO-a. Stoga se pred sudom Unije ne može pozivati na preporuku ili odluku TRS-a kojom se utvrđuje nepoštovanje navedenih pravila, kao ni na materijalna pravila sadržana u sporazumima WTO-a, kako bi se utvrdilo je li propis Unije nespojiv s tom preporukom ili odlukom.

U ovom slučaju, s jedne strane, prema mišljenju Suda, ni iz spisa ni iz uvodnih izjava predmetnih uredbi ne proizlazi da je Komisija donošenjem tih uredbi namjeravala u pravnom poretku Unije provesti posebnu obvezu preuzetu u okviru WTO-a. S druge strane, nijedna od tih uredbi ne upućuje izričito na točno određene odredbe sporazumâ WTO-a. Osim toga, odluka TRS-a donesena je nakon činjenica o kojima je riječ u glavnom postupku, a razuman rok za njezinu provedbu istekao je tek 27. lipnja 2006.

Iz toga proizlazi da se, u okviru ocjene valjanosti sporne dodatne napomene iz Uredbe br. 1810/2004, u svakom slučaju ne može pozvati na odluku TRS-a u okolnostima poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku.

Kao drugo, kad je riječ o pitanju može li se sporna dodatna napomena tumačiti s obzirom na odluku TRS-a, nadređenost međunarodnih sporazuma koje je sklopila Unija nad instrumentima sekundarnog prava Unije nalaže tumačenje potonjih, u mjeri u kojoj je to moguće, u skladu s tim sporazumima. Sud se tako već pozivao na izvješća povjerenstva ili žalbenog tijela WTO-a u potporu svojem tumačenju pojedinih odredbi sporazuma WTO-a.

Međutim, iako nije isključeno da se na TRS-ovu odluku u određenim okolnostima može pozvati u svrhu tumačenja prava Unije, u ovom slučaju, prema mišljenju Suda, tumačenje TRS-ove odluke koje su iznijeli tužitelji u glavnom postupku i sud koji je uputio zahtjev proizlazi iz njezina pogrešnog shvaćanja.

U tom kontekstu Sud zaključuje da se, u okolnostima u kojima su deklaracije u carinskom postupku puštanja u slobodan promet podnesene prije 27. rujna 2005., ne može pozivati na odluku tijela WTO-a za rješavanje sporova ni na dva izvješća povjerenstva WTO-a, ni u okviru tumačenja sporne dodatne napomene iz Uredbe br. 1810/2004 ni u okviru ocjene valjanosti te dodatne napomene.

### 3.2. Obvezujuće tarifne informacije

Presuda od 2. prosinca 2010., Schenker (C-199/09, [EU:C:2010:728](#))

*„Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Odredbe za provedbu Carinskog zakonika Zajednice – Članak 6 stavak 2. – Zahtjev za izdavanje obvezujuće tarifne informacije – Pojam „samo jedna vrsta robe”*

U predmetu u kojem je donesena ta presuda sud koji je uputio zahtjev uputio je Sudu prethodno pitanje koje se odnosi na tumačenje članka 6. stavka 2. Uredbe br. 2454/93, prema kojem se zahtjev za izdavanje OTI-ja može odnositi samo na jednu vrstu robe. Sud koji je uputio zahtjev pitao je, među ostalim, treba li tu odredbu tumačiti na način da zahtjev za izdavanje OTI-ja treba ograničiti na samo jednu robu i stoga se ne može odnositi na različitu robu čak i ako su elementi razlikovanja između te robe minimalni. To prethodno pitanje svodi se na ispitivanje predstavljaju li ploče s tekućim kristalima LCD, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, „samo jednu vrstu robe” u smislu članka 6. stavka 2. Uredbe br. 2454/93.

Sud najprije primjećuje da Carinski zakonik i Uredba o provedbi Carinskog zakonika ne sadržavaju nikakvu definiciju pojma „samo jedna vrsta robe” iz članka 6. stavka 2. te uredbe. Stoga je za njezino tumačenje važno uzeti u obzir tekst, kontekst i ciljeve navedene odredbe.

Nadalje, Sud utvrđuje, kao prvo, da se, u skladu s tekстом navedenog članka 6. stavka 2., koji upućuje na „samo jednu vrstu robe”, zahtjev za izdavanje OTI-ja može odnositi na različitu robu pod uvjetom da je iste vrste. S obzirom na uobičajeno značenje potonjeg pojma, samo roba sa sličnim obilježjima može predstavljati „samo jednu vrstu robe”.

Kao drugo, kako bi se utvrdilo koji se razlikovni elementi protive mogućnosti da se smatra da roba sa sličnim obilježjima predstavlja samo jednu vrstu robe u smislu članka 6. stavka 2. Uredbe br. 2454/93, Sud podsjeća na to da je cilj sustava OTI-ja pružiti gospodarskom subjektu pravnu sigurnost ako postoji sumnja u tarifno razvrstavanje robe. Tako OTI svojem korisniku jamči razvrstavanje robe u točno određeni tarifni broj, što omogućuje da se unaprijed sazna iznos carine koja se duguje prilikom ispunjavanja carinskih formalnosti za navedenu robu.

Osim toga, navedeni sustav olakšava funkcioniranje samih carinskih tijela jer se tarifno razvrstavanje robe koja je predmet takve informacije određuje za svaku buduću carinsku deklaraciju koja se odnosi na navedenu robu tijekom razdoblja valjanosti navedene informacije.

S obzirom na cilj koji se želi postići predmetnim propisom, Sud objašnjava da se za robu, čak i ako ima slična obilježja, ne može smatrati da pripada samo jednoj vrsti robe u smislu članka 6. stavka 2. Uredbe br. 2454/93 ako se može razvrstati u različite tarifne brojeve ili podbrojeve carinske nomenklature. Naime, uključivanje više roba koje mogu biti obuhvaćene različitim tarifnim brojevima ili podbrojevima u isti zahtjev za izdavanje OTI-ja, osim činjenice da rad carinskih tijela čini složenijim, podrazumijeva i visok rizik od pogreške u ocjeni informacija dostavljenih u zahtjevu i, prema tome, u određivanju razvrstavanja navedene robe.

U tim okolnostima Sud zaključuje da se zahtjev za izdavanje OTI-ja ne može odnositi na različitu robu, čak i ako ima slična obilježja, ako razlikovni elementi koji postoje između navedene robe mogu imati bilo kakav utjecaj na njezino tarifno razvrstavanje.

Slijedom toga, Sud je presudio da članak 6. stavak 2. Uredbe br. 2454/93 treba tumačiti na način da se zahtjev za izdavanje OTI-ja može odnositi na različitu robu pod uvjetom da ona pripada samo jednoj vrsti robe. Samo se za robu koja ima slična obilježja i čiji razlikovni elementi nisu relevantni za njezino tarifno razvrstavanje može smatrati da pripada samo jednoj vrsti robe u smislu navedene odredbe.

**Presuda od 15. rujna 2005., Intermodal Transports (C-495/03, [EU:C:2005:552](#))**

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifni brojevi – Razvrstavanje u kombiniranu nomenklaturu – Tarifni broj 8709 – Traktor ‚Magnum ET120 Terminal Tractor‘ – Članak 234. UEZ-a – Obveza nacionalnog suda da uputi prethodno pitanje – Pretpostavke – Obvezujuća tarifna informacija koju su u korist treće strane izdala carinska tijela druge države članice za slično vozilo“*

Intermodal, nizozemsko društvo, deklariralo je motorna vozila radi njihova puštanja u slobodan promet, razvrstavajući ih u tarifni broj 8709 KN-a.

Nakon provjere, nizozemska carinska tijela ipak su smatrala da su ta vozila obuhvaćena tarifnim podbrojem 8701 20 10 KN-a. Stoga su društvu Intermodal uputila dodatni nalog za plaćanje. U prilog tužbi koju je podnijelo protiv tog naloga, društvo Intermodal podnijelo je, među ostalim, OTI koji su izdala finska carinska tijela i u kojem je jedno finsko društvo bilo označeno kao korisnik te u kojem su slična vozila razvrstana u tarifni broj 8709 KN-a. Međutim, ta je tužba odbijena.

Društvo Intermodal podnijelo je sudu koji je uputio zahtjev žalbu u kasacijskom postupku protiv te presude. Iako je presudio da Intermodal ne može ostvariti nikakvo pravo iz OTI-ja čiji nije korisnik i koji se odnosi na drugu robu, taj se sud pitao nije li, u okolnostima poput onih u glavnom postupku, nacionalni sud koji smatra da takav OTI izdan trećoj osobi provodi očito pogrešno razvrstavanje s obzirom na KN, dužan uputiti Sudu prethodno pitanje.

U tim je okolnostima pitao Sud, kao prvo, ima li nacionalni sud pred kojim se vodi spor o razvrstavanju robe u KN i pred kojim se poziva na OTI koji se odnosi na sličnu robu, a koji su carinska tijela druge države članice izdala trećoj osobi, obvezu postaviti Sudu pitanja o tumačenju ako smatra da navedeni OTI nije u skladu s KN-om i ako namjerava primijeniti tarifno razvrstavanje različito od onog iz tog OTI-ja.

Sud najprije pojašnjava da iz članka 12. Uredbe br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice proizlazi da OTI stvara prava samo u korist svojeg korisnika i samo u odnosu na robu koja je u njemu opisana.

Slijedom toga, u okviru spora koji je u tijeku pred sudom države članice stranke nemaju nikakvo osobno pravo pozvati se na OTI koji se odnosi na sličnu robu koju su trećoj osobi izdala tijela druge države članice.

U tim okolnostima Sud zaključuje da, kada je u okviru spora koji se odnosi na tarifno razvrstavanje određene robe i koji je u tijeku pred nacionalnim sudom podnesen OTI koji

se odnosi na sličnu robu i koji su u korist treće osobe izdala carinska tijela druge države članice te kada navedeni sud smatra da je tarifno razvrstavanje iz navedene informacije pogrešno, potonje dvije okolnosti ne mogu imati za posljedicu, kad je riječ o sudu protiv čijih se odluka prema nacionalnom pravu može podnijeti pravni lijek, obvezivanje tog suda da Sudu postavi pitanja o tumačenju.

Kad je riječ o sudu protiv čijih odluka prema nacionalnom pravu nema pravnog lijeka, navedene okolnosti ne mogu same po sebi imati za automatsku posljedicu obvezivanje tog suda da Sudu postavi pitanja o tumačenju. Međutim, takav je sud dužan, kada se pred njim postavi pitanje prava Unije, ispuniti svoju obvezu upućivanja prethodnog pitanja, osim ako je utvrdio da odgovor na postavljeno pitanje nije relevantan ili da je predmetna odredba prava Unije već bila predmet tumačenja Suda ili da je pravilno tumačenje prava Unije tako očito da ne ostavlja mjesta nikakvoj razumnoj sumnji. Postojanje takve mogućnosti treba procijeniti s obzirom na karakteristike svojstvene pravu Unije, posebne poteškoće koje predstavlja njegovo tumačenje i rizik razilaženja sudske prakse unutar Unije.

U tom pogledu, postojanje OTI-ja koji su izdala tijela druge države članice mora navesti navedeni sud da bude osobito pažljiv u svojoj ocjeni mogućeg nepostojanja razumne sumnje u pogledu pravilne primjene KN-a<sup>59</sup>, uzimajući u obzir, među ostalim, tri prethodno navedena elementa ocjenjivanja.

Kao drugo, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud treba li tarifni broj 8709 KN-a tumačiti na način da je vozilo koje ima obilježja onoga o kojem je riječ u glavnom postupku obuhvaćeno tim tarifnim brojem.

U tom pogledu Sud primjećuje da se u tekstu tarifnog broja 8709 KN-a razlikuju dvije kategorije vozila, od kojih se jedna i druga definiraju s obzirom na, među ostalim, njihova određena fizička svojstva i/ili njihovu uporabu. Osim toga, taj tekst pridaje odlučujuću važnost činjenici da predmetna vozila moraju biti od one vrste koja se koristi za vuču na kolodvorima i, osobito, kao što to proizlazi iz određenih jezičnih verzija, na peronima. Takav kriterij upućuje na objektivne značajke kolica koje moraju biti takve da su prirodno prikladna za uporabu na kolodvorima, osobito na peronima, i koja su istovjetna ili slična vozilima koja se stvarno koriste na takvim mjestima.

Prema mišljenju Suda, iz značajki vozila o kojima je riječ u glavnom postupku proizlazi da ona nisu očito slična vozilima koja se stvarno koriste u svrhu vuče na kolodvorima, osobito na peronima, niti su po svojoj prirodi prikladna za takvu uporabu. Slijedom toga, takva vozila ne mogu biti obuhvaćena područjem primjene tarifnog broja 8709.

U tim okolnostima Sud presuđuje da tarifni broj 8709 KN-a ne obuhvaća vozilo opremljeno dizelskim motorom snage 132 kW s 2500 okretaja u minuti, kao i automatskim prijenosom s četiri prednje brzine i jednom stražnjom brzinom, sa

---

<sup>59</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Uredbom br. 2261/98

zatvorenom kabinom i podiznom platformom koja dopušta visinu dizanja od 60 cm, koja ima kapacitet opterećenja od 32 000 kg i vrlo kratak krug okretanja, te je napravljeno za pomicanje poluprikolica na zemljištima i u industrijskim zgradama. Naime, takvo vozilo ne predstavlja ni samokretna radna kolica koja se koriste za prijevoz robe ni vučno vozilo vrste koja se rabi na peronima željezničkih kolodvora, u smislu tog tarifnog broja.

**Presuda od 7. travnja 2011., Sony Supply Chain Solutions (Europe) (C-153/10, [EU:C:2011:224](#))**

*„Uredba (EEZ) br. 2913/92 – Carinski zakonik Zajednice – Članak 12. stavci 2. i 5., članak 217. stavak 1. i članak 243. – Uredba (EEZ) br. 2454/93 – Odredbe za provedbu Uredbe (EEZ) br. 2913/92 – Članci 10. i 11. – Razvrstavanje robe – Obvezujuća tarifna informacija – Pozivanje na nju od strane gospodarskog subjekta koji nije njezin korisnik za istu robu – Upute nacionalne carinske uprave – Legitimna očekivanja“*

Društvo Sony Supply Chain Solutions (Europe) BV (u daljnjem tekstu: društvo SLE) podnijelo je tužbu protiv zahtjeva nizozemskih carinskih tijela za plaćanje carina na uvoz automata za igru, među kojima se nalazi konzola pod nazivom Playstation 2 Computer Entertainment System (u daljnjem tekstu: PS 2). U okviru te tužbe društvo SLE poziva se na postupak između društva Sony Computer Entertainment Europe Ltd. (u daljnjem tekstu: SCEE), koje je dio iste grupe društava, i carinskih tijela Ujedinjene Kraljevine. Ta su tijela 19. listopada 2000. SCEE-u izdala OTI koji se odnosi na PS 2 i razvrstala ga u tarifni podbroj 9504 10 00 KN-a<sup>60</sup>.

U tom kontekstu, sud koji je uputio zahtjev pitao je Sud, među ostalim, treba li Uredbu br. 2913/92 o Carinskom zakoniku Zajednice, kako je izmijenjena Uredbom br. 82/97, kao i Uredbu br. 2454/93, kako je izmijenjena Uredbom br. 12/97 (u daljnjem tekstu: Provedbena uredba), tumačiti na način da se carinski deklarant, koji sastavlja carinske deklaracije u svoje ime i za vlastiti račun, može pozivati na OTI čiji korisnik nije on sam, već društvo s kojim je povezan i na čiji je zahtjev podnio te deklaracije.

Sud najprije podsjeća na to da je cilj OTI-ja dati gospodarskom subjektu pravnu sigurnost kada postoji sumnja u pogledu razvrstavanja robe u postojeću carinsku nomenklaturu, čime ga se štiti od svake naknadne izmjene stajališta koje su carinska tijela zauzela u pogledu razvrstavanja te robe.

Nadalje, Sud ističe da iz odredbi članka 12. stavka 2. Carinskog zakonika u vezi s člancima 10. i 11. Provedbene uredbe proizlazi da se na OTI može pozvati samo njegov korisnik u odnosu na carinska tijela koja su ga izdala i u odnosu na carinska tijela drugih država članica. U tom pogledu Sud presuđuje da OTI stvara prava samo u korist svojeg korisnika. Međutim, iz članaka 5. i 64. Carinskog zakonika proizlazi da pravilo prema kojem se na OTI može pozvati samo njegov korisnik ne zabranjuje potonjem da podnese

<sup>60</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako proizlazi iz uredbi br. 2204/1999 i br. 2263/2000

carinsku deklaraciju putem treće osobe. Naime, tim se zakonikom iscrpno uređuje pravo carinskog zastupanja.

Međutim, iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku i iz očitovanja koja je Sudu podnijelo društvo SLE proizlazi da ono nije djelovalo kao zastupnik društva SCEE. Slijedom toga, ono se u odnosu na nizozemska carinska tijela nije mogao pozivati na OTI čiji je korisnik društvo SCEE. Sama činjenica da su SCEE i SLE bili dio iste grupe društava ili da je potonje bilo porezni zastupnik prvog u Nizozemskoj nije SLE-u dala status zastupnika u smislu članka 5. Carinskog zakonika.

S obzirom na ta razmatranja, Sud je presudio da članak 12. stavak 2. Carinskog zakonika kao i članke 10. i 11. Provedbene uredbe treba tumačiti na način da se carinski deklarant, koji sastavlja carinske deklaracije u svoje ime i za vlastiti račun, ne može pozivati na OTI čiji korisnik nije on sam, već društvo s kojim je povezan i na čiji je zahtjev podnio te deklaracije.

Drugim pitanjem sud koji je uputio zahtjev pita Sud može li, u okviru postupka koji se odnosi na naplatu carine, zainteresirana stranka osporavati tu naplatu podnošenjem OTI-ja izdanog za istu robu u drugoj državi članici. Osim toga, sud koji je uputio zahtjev pitao je treba li uzeti u obzir taj OTI iako je u vrijeme uvoza njegova valjanost bila upitna te je naposljetku izmijenjen tek nakon tog uvoza.

U tom pogledu Sud najprije pojašnjava da, na temelju članka 12. stavka 2. Carinskog zakonika i članka 11. Provedbene uredbe, OTI obvezuje carinska tijela samo kada se na njega poziva njegov korisnik ili zastupnik potonjeg. Osim u tom slučaju, tijelo pred kojim je pokrenut postupak u skladu s člankom 243. stavkom 2. Carinskog zakonika i pred kojim je OTI podnesen ne može tom OTI-ju dati pravne učinke koji se na njega odnose. Međutim, na OTI se kao na dokaz može pozvati osoba koja nije njegov korisnik. Naime, u nedostatku propisa Unije o pojmu dokaza, u pravilu su dopuštene sve vrste dokaza koje dopuštaju postupovna prava država članica u postupcima sličnima onom koji je predviđen člankom 243. Carinskog zakonika.

Osim toga, Sud podsjeća na svoju sudsku praksu prema kojoj okolnost da su carinska tijela druge države članice izdala OTI za određenu robu osobi koja je treća za potrebe spora koji se vodi pred nacionalnim sudom protiv čijih odluka prema nacionalnom pravu nema pravnog lijeka, a za koji se čini da sadržava različito tumačenje tarifnih brojeva KN-a od onog koje navedeni sud smatra da ga treba primijeniti u pogledu istovjetnog proizvoda o kojem je riječ u navedenom sporu, mora zasigurno potaknuti taj sud da bude osobito pažljiv u svojoj ocjeni mogućeg nepostojanja razumne sumnje u pogledu pravilne primjene KN-a.

Sud iz te sudske prakse zaključuje da sud pred kojim se vodi spor o carinskom razvrstavanju robe i naknadnom plaćanju carina može uzeti OTI izdan trećoj osobi u obzir kao dokaz.

S obzirom na ta razmatranja, Sud zaključuje da članak 12. stavke 2. i 5. i članak 217. stavak 1. Carinskog zakonika kao i članak 11. Provedbene uredbe, u vezi s člankom 243. Carinskog zakonika, treba tumačiti na način da, u okviru postupka koji se odnosi na naplatu carine, zainteresirana stranka može osporavati tu naplatu podnošenjem, kao dokaza, OTI-ja izdanog za istu robu u drugoj državi članici, ali taj OTI ne može proizvoditi s time povezane pravne učinke. Međutim, na nacionalnom je sudu da utvrdi predviđaju li relevantna postupovna pravila dotične države članice mogućnost podnošenja takvih dokaza.

Usto, sud koji je uputio zahtjev pitao je treba li Carinski zakonik i Provedbenu uredbu tumačiti na način da je nacionalna uputa koja nacionalnim tijelima priznaje mogućnost da se u svrhu tarifnog razvrstavanja deklarirane robe pozovu na OTI izdan trećoj osobi za tu istu robu mogla kod uvoznika stvoriti legitimna očekivanja da se pozivaju na tu uputu.

Sud najprije pojašnjava da je, u skladu s odlukom kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku, u vrijeme uvoza o kojem je riječ u glavnom postupku nizozemski Carinski priručnik predviđao da se „samo korisnik može pozvati na OTI [i da] u svakom slučaju podnesena roba mora u svakom pogledu odgovarati opisu robe u OTI-ju. Ako uvoznik upućuje na važeći OTI čiji nije korisnik, ali podnese deklaraciju koja se odnosi na robu koja je potpuno jednaka onoj opisanoj u OTI-ju, razvrstavanje mora odgovarati razvrstavanju navedenom u OTI-ju.”

U tom pogledu Sud upućuje na svoju sudsku praksu prema kojoj se načelo zaštite legitimnih očekivanja ne može isticati u odnosu na preciznu odredbu propisa Unije, niti postupanje nacionalnog tijela zaduženog za primjenu prava Unije koje je u suprotnosti s tim pravom može kod gospodarskog subjekta stvoriti legitimno očekivanje da će imati koristi od postupanja suprotnog prava Unije.

No, članak 12. Carinskog zakonika precizno uređuje uvjete izdavanja, pravnu vrijednost i razdoblje valjanosti OTI-ja. Osim toga, u članku 10. stavku 1. Provedbene uredbe jasno se navodi da se na OTI može pozivati samo njegov korisnik ili zastupnik koji djeluje u ime tog korisnika.

Iz toga slijedi da su nizozemska carinska tijela zadužena za primjenu prava Unije postupala protivno pravu Unije time što su OTI-ju dodijelila istu pravnu snagu bilo da se na njega poziva treća osoba ili njegov korisnik.

Slijedom toga, Sud je odgovorio da članak 12. Carinskog zakonika i članak 10. stavak 1. Provedbene uredbe treba tumačiti na način da nacionalna uputa kojom se nacionalnim tijelima priznaje mogućnost da se u svrhu tarifnog razvrstavanja deklarirane robe pozovu na OTI izdan trećoj osobi za tu istu robu nije mogla kod uvoznika stvoriti legitimna očekivanja da se mogu pozivati na tu uputu.

Presuda od 14. travnja 2011., *British Sky Broadcasting Group i Pace* (C-288/09 i C-289/09, [EU:C:2011:248](#))

*„Zajednička carinska tarifa – Tarifno razvrstavanje – Kombinirana nomenklatura – Prijamnici i prijamnici digitalne satelitske televizije koji imaju funkciju snimanja – Carinski zakonik Zajednice – Članak 12. stavak 5. točka (a) podtočka i. i članak 12. stavak 6. – Vremensko važenje obvezujućih tarifnih informacija“*

U toj presudi, čiji su elementi pravnog okvira prethodno već navedeni<sup>61</sup>, od Suda se tražilo da odgovori na pitanje je li OTI koji zbog stupanja na snagu izmjene zakona više nije u skladu s KN-om prestao biti valjan nakon tog stupanja na snagu.

U glavnom postupku u drugom spojenom predmetu Pace, društvo sa sjedištem u Ujedinjenoj Kraljevini, bilo je proizvođač i uvoznik komunikacijskih modula opremljenih jedinicama tvrdog diska (u daljnjem tekstu: moduli STB-HDD), namijenjenih pružateljima usluga naplatne televizije. Pace je te module uvezao u Ujedinjenu Kraljevinu, među ostalim, i model TDS 470NB SD PVR (koji se naziva i „modul Sky+“) proizveden za Sky i koji je isti nazvao „model DRX 280“.

Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs (u daljnjem tekstu: Commissioners) izdao je 8. travnja 2005. Paceu OTI kojim je modul Sky+ razvrstan u podbroj 8528 12 91 KN-a, kako proizlazi iz Uredbe br. 1810/2004. Nakon stupanja na snagu Uredbe br. 1549/2006 1. siječnja 2007., taj je podbroj postao podbroj 8528 71 13. Manje razlike između različitih modula STB-HDD, u smislu tehničkog opisa ili opisa proizvoda, ne utječu na njihovo razvrstavanje.

Dopisima od 4. prosinca 2006. i 29. siječnja 2007. Commissioners su obavijestili Pace da će „s učinkom od 1. siječnja 2007. oznake KN biti znatno izmijenjene“ i da će „zbog izmjena oznaka OTI [od 8. travnja 2005.] biti povučen s učinkom od 31. prosinca 2006.“.

Dopisom od 8. kolovoza 2008. Commissioners su potvrdili da je model modula STB-HDD TDS 460, koji postoji u dva tipa, odnosno TDS 460NV i TDS 460NS, također obuhvaćen OTI-jem od 8. travnja 2005. sve dok je on valjan. U drugom su dopisu, osim toga, potvrdili da je, na temelju članka 12. stavka 5. točke (a) podtočke i. Carinskog zakonika, OTI od 8. travnja 2005. prestao važiti 1. siječnja 2007. zbog promjena oznaka do kojih je došlo izmjenom HS-a i godišnjim ažuriranjem carina.

Commissioners su 17. studenoga 2008. od Pacea zatražili naknadno plaćanje carina za sve module STB-HDD, uključujući modul Sky+, uvezene od siječnja 2007. do travnja 2008. Taj je zahtjev podnesen zbog razvrstavanja modula STB-HDD u netočan broj KN-a, odnosno podbroj 8528 71 13, dok je, prema mišljenju Commissionersa, te proizvode trebalo razvrstati u tarifni podbroj 8521 90 00.

---

<sup>61</sup> Vidjeti odjeljak II.2.2., pod nazivom „Namjena proizvoda“. Ta je presuda prikazana i u odjeljku III.1.2. „Napomene s objašnjenjem Komisije“.

Nakon što je bezuspješno zatražio preispitivanje odluke Commissionersa, Pace je podnio tužbu protiv te odluke, tvrdeći da je OTI koji se odnosi na predmetne module ostaje valjan tijekom razdoblja od šest mjeseci nakon stupanja na snagu Uredbe br. 1549/2006 i da članak 12. stavak 5. točku (a) podtočku i. Carinskog zakonika treba tumačiti na način da ta uredba nije „uredba“ za potrebe primjene te odredbe.

U tim je okolnostima sud koji je uputio zahtjev odlučio pitati Sud, među ostalim, treba li članak 12. stavak 5. točku (a) podtočku i. Carinskog zakonika tumačiti na način da Uredbu br. 1549/2006 treba smatrati uredbom u smislu te odredbe. Konkretnije, taj je sud pitao je li OTI koji više nije bio u skladu s KN-om zbog stupanja na snagu Uredbe br. 1549/2006 prestao biti valjan nakon datuma njezina stupanja na snagu.

Sud najprije navodi tekst članka 12. stavka 5. točke (a) podtočke i. Carinskog zakonika, prema kojem OTI prestaje vrijediti ako zbog donošenja uredbe nije u skladu s utvrđenim pravom. Sud pojašnjava da se taj članak ne odnosi samo na uredbe koje su, poput Uredbe br. 1549/2006, donesene na temelju članka 12. stavka 1. Uredbe br. 2658/87, nego i na svaku uredbu koja utječe na razvrstavanje robe u KN ili ga određuje.

Nadalje, Sud utvrđuje da je od 1. siječnja 2007. Prilog I. Uredbi br. 2658/87, u kojem se nalazi KN, zamijenjen tekstem iz Priloga Uredbi br. 1549/2006, kao što to proizlazi iz članka 1. potonje uredbe. Naime, četvrta uvodna izjava Uredbe br. 1549/2006 pojašnjava da, u skladu s člankom 12. Uredbe br. 2658/87, Prilog I. potonjoj uredbi treba zamijeniti, s učinkom od 1. siječnja 2007., potpunom verzijom KN-a.

Naposljetku, Sud navodi da tekst KN-a sadržan u Prilogu Uredbi br. 1549/2006 više ne navodi podbroj 8528 12 91. Iz toga proizlazi da OTI kojim se roba razvrstava u taj podbroj više nije bio u skladu s KN-om te je stoga automatski prestao vrijediti od 1. siječnja 2007., u skladu s odredbama članka 12. stavka 5. točke (a) podtočke i. Carinskog zakonika.

S obzirom na ta razmatranja, Sud je presudio da članak 12. stavak 5. točku (a) podtočku i. Carinskog zakonika treba tumačiti na način da Uredbu br. 1549/2006 treba smatrati uredbom u smislu te odredbe. Slijedom toga, OTI koji više nije bio u skladu s KN-om zbog stupanja na snagu Uredbe br. 1549/2006 prestao je vrijediti nakon datuma njezina stupanja na snagu.

#### 4. Drugi pravno obvezujući akti

Presuda od 22. veljače 2018., SAKSA (C-185/17, [EU:C:2018:108](#))

*„Zahtjev za prethodnu odluku – Zajednička carinska tarifa – Razvrstavanje robe – Europska usklađena norma EN 590:2013 – Podbroj 2710 19 43 kombinirane nomenklature – Relevantni kriteriji za razvrstavanje robe kao plinskog ulja“*

SAKSA, bugarsko društvo, prijavilo je 2015. mineralno ulje carinskom uredu luke Varna pod tarifnim podbrojem 2710 19 43 KN-a kako bi ga se pustilo u slobodan promet.

Carinska služba u Varni poslala je regionalnom carinskom laboratoriju dva uzorka prijavljene robe, kako bi joj se utvrdila vrsta i odredilo razvrstavanje u carinsku tarifu. Destilacijski i određeni drugi pokazatelji uputili su na to da ispitivani uzorak ima obilježja svojstvena „srednjim uljima“, kako proizlaze iz dodatne napomene 2. točke (c) iz poglavlja 27. KN-a.

Stoga je carinska služba smatrala da je robu trebalo razvrstati u podbroj 2710 19 25 KN-a, na koju se u odnosu na treće zemlje plaća carina od 4,7 %. Stoga je ravnatelj carinske uprave u Varni ispravio tarifnu oznaku i naložio dodatno plaćanje carine i poreza na dodanu vrijednost.

Osim toga, carinska uprava smatrala je da treba utvrditi kaznenu odgovornost društva SAKSA za upravni prekršaj. Slijedom toga, direktor carinske uprave u Varni izrekao mu je novčanu kaznu.

Društvo SAKSA je protiv te sankcije podnijelo tužbu Varnenskom Rajonenom sadu (Okružni sud u Varni, Bugarska), koji je odlukom od 20. listopada 2016. poništio tu kaznu, utvrdivši da sporno mineralno ulje odgovara definiciji goriva za dizelski motor, namijenjenog arktičkim klimama ili uvjetima oštře zime, razred 4., čije su osobine određene normom „EN 590:2014“.

U tim je okolnostima sud koji je uputio zahtjev, kojem je carinska uprava podnijela žalbu u kasacijskom postupku protiv potonje odluke, pitao Sud može li se mineralno ulje razvrstati kao plinsko ulje u podbroj 2710 19 43 KN-a<sup>62</sup> ako ispunjava zahtjeve iz norme EN 590:2013<sup>63</sup> koji se odnose na plinsko ulje namijenjeno za arktičke klime ili klime s oštrim zimama.

Sud najprije ističe da je podbroj 2710 19 43 KN-a – čiji se tekst odnosi na plinsko ulje s masenim udjelom sumpora ne većim od 0,001 % – dio broja 2710 KN-a, koji se odnosi na naftna ulja i ulja dobivena od bitumenskih minerala, osim sirovih ulja. Za primjenu tog broja dodatna napomena 2. iz poglavlja 27. KN-a u točki (e) definira pojam „plinsko ulje“.

U tom pogledu iz teksta te točke (e) u vezi s točkom (d) te dodatne napomene proizlazi da se „plinskim uljem“ osobito smatraju ulja i pripravci od kojih manje od 65 vol. %, uključujući i gubitke, predestilira na 250 °C i 85 vol. % ili više na 350 °C prema metodi ISO 3405. Prema tome, za potrebe razvrstavanja robe u carinsku tarifu kao plinskog ulja u okviru broja 2710 KN-a odlučujuća je jedino stopa destilacije na navedenim temperaturama, prema metodi ISO 3405.

<sup>62</sup> KN naveden u Prilogu I. Uredbi br. 2658/87, kako je izmijenjena Provedbenom uredbom br. 1101/2014

<sup>63</sup> Usklađena norma EN 590, u verziji iz rujna 2013., primjenjivoj u glavnom postupku, naslovljena „Goriva za motor na vozila – Dizelsko gorivo – Zahtjevi i metode ispitivanja“.

Slijedom toga, Sud utvrđuje da, s obzirom na to da se predmetno mineralno ulje prema metodi ISO 3405 predestilira više od 65 vol. % na 250 °C, ono nije obuhvaćeno definicijom „plinskog ulja” u skladu s dodatnom napomenom 2. točkom (e) uz poglavlje 27. KN-a i ne može se razvrstati u podbrojeve koji odgovaraju proizvodima obuhvaćenima tom definicijom.

Osim toga, upućivanje na napomenu (g) uz tablicu 3. norme EN 590:2013, prema kojoj je definiciju „plinskog ulja” navedenu u KN-u moguće „ne primijeniti [...] na razrede definirane za arktičke klime ili klime s oštrim zimama”, u tom pogledu nema utjecaja, jer tu normu nije donijelo tijelo Unije, nego CEN, privatnopravno tijelo. Naime, nakon što je CEN izradio tu normu na temelju ovlaštenja M 394, koje je Komisija dala 13. studenoga 2006., Komisija je potom, Direktivom 2014/77, ažurirala upućivanje na tu normu u bilješci 1. Priloga II. Direktivi 98/70.

Točno je da se iz sudske prakse Suda može zaključiti da se usklađena norma koju je izradilo privatnopravno tijelo može smatrati dijelom pravnog poretka Unije kada je ta norma osmišljena na inicijativu Komisije i pod njezinim vodstvom i nadzorom te da ona stvara obvezujuće pravne učinke slijedom objave njezinih referentnih brojeva u *Službenom listu Europske unije*. Međutim, prema mišljenju Suda, budući da napomena (g) uz tablicu 3. norme EN 590:2013 ne navodi metodu ispitivanja, ne može se smatrati da je ona dio prava Unije te nije relevantna za potrebe razvrstavanja robe u carinsku tarifu.

U tom kontekstu Sud je odgovorio da se mineralno ulje ne može zbog svojih destilacijskih osobina razvrstati kao plinsko ulje u podbroj 2710 19 43 KN-a, čak i kada udovoljava zahtjevima iz norme EN 590:2013 koji se odnose na plinsko ulje namijenjeno arktičkim klimama ili klimama s oštrim zimama.





SUD  
EUROPSKE UNIJE

Uprava za istraživanje i dokumentaciju

Prosinac 2025.